

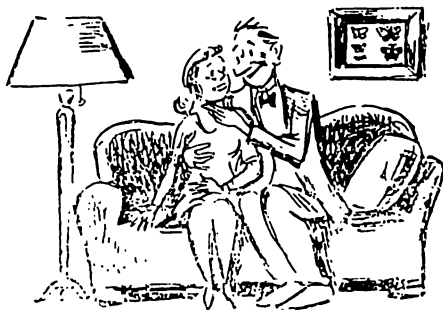
Василь Дідюк

ТОМ II

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я

гумор, сатира, карикатури

— Але ж ви мене запросили, щоб показати свою збірку метеликів.

Обкладинка Всеволода Магаса
Малюнки з журналу „Мітла”, „Будяк” і інших

Видавництво „Овид”
Накладом автора

**СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я
ЗБІРКА КРАЩИХ СУЧАСНИХ ДОТЕПІВ
З РІЗНИХ КРАЇВ І НА РІЗНІ ТЕМИ**

Том II

**Зібрав, написав, переклав та впорядкував
Василь Дідюк**

Цей другий том книжки „Смійтеся на здоров'я”, присвячую всім читачам першого тому з подякою за щирі на нього відгуки, побажання і спонуку видання другого. Хай і цей розвеселює Вас знова цілий Божий рік у щастю й добрі на тім світі веселости... в зимі й в літі, здоров'ячка все кріпкого та прожити років много!

Автор

**LAUGH TO YOUR HEART'S CONTENT
CONTEMPORARY HUMOR**

Volume II

**Written, collected
and edited
by
Wasył Didiuk**

**Edited and published
by the author**

У ВЛАСНІЙ СПРАВИ

В першу чергу, щиро дякую Вам Дорогі читачі, моїх книжкових видань, що на протязі кількох років появлялися друком. Зокрема дякую за ентузіастичне прийняття, останньої п. з. „Смійтеся на здоров'я”. Ваші чисельні, гарні й щирі, часто з гумором і ствердженням писані листи, що: „таких книжок у нас небагато, а серед нашої сірої буденщини добрий гумор є для нас незаступимою konieczністю, щоденного життя і здоров'я”; заохотили мене до видання другого тому. Перший том повністю вичерпаний. Другий появляється під таким самим наголовком з тою ж самою обкладинкою, як перший, але з цілком новим матеріалом і змістом. Сподіваюся, що і цю книжку приймете, як і першу, за що заздалегідь дякую.

Тому черговий раз у дружній зустрічі перелистовуйте картки книжки та „Смійтеся — бо сміх це здоров'я”! Трудне і відповідальне завдання має на чужині український письменник-гуморист. Переважна частина української політичної еміграції занята своїми приватними справами. Щораз більша втеча від громадського і культурного життя. Однак український письменник не кидає пера. Він творить у нелегких обставинах, за словами Івана Франка, який у своїй сатирі писав: „Ти брате, любиш Русь, Як хліб чи чи кусень сала. Я ж гавкаю раз-в-раз. Щоби вона не спала”.

І українські письменники гумористи на чужині суцільно „гавкають”, щоб ми не спали, щоб не дались заколисати всяким коекзистенційним мелодіям, щоб не потонути в морі матеріялістичного оточення не проміняли Україну вже не за хліб і сало, — але за авто, телевізію чи банкове конто... Очевидно, така діяльність гумористів — невдячна. Людям подобається більше, коли за кожний їхній крок у пресі друкують цілі шпальти похвал, кадять їм і славословять. Через те українські гумористи, письменники, журналісти, не все мають пошану від громадянства; часом веселий фейлетон, надрукований в пресі, кінчиться для автора досить неприємно... А все ж таки варт пригадати, що у світі гумористи і люди пера користуються великою пошаною. Марк Твєйн не дістав ніякої міжнародної нагороди, Орвеллєві не присуджено нагороди Нобля, але їхні твори здобули світ і вони набагато важливіші від творів неодного письменника. Так само в українській літературі маємо цілий ряд визначних творів сатиристичного чи гумористичного змісту, що хоч написані кілька

десять років тому, ще не втратили свіжості і актуальності. Закінчуючи цих кілька рядків нашого вітання з вами шановні читачі, сподіюсь, що праця над випуском другого тому „Сміється на здоров'я“, ще більше закріпить духовий зв'язок між нами і допоможе ще більше поширити у світі український гумор і сатиру.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

Українська поговорка каже, що „Хто втратив почуття гумору, на того дивитись смішно“, а лікарі радять, сміх — це здоров'я. Отакий собі, здавалось би маловажний, своєрідний вираз обличчя, що називаємо усмішкою, має велике значення в людському житті. Усмішку пояснюємо по різному. Одні вважають, що це звичайне патологічне явище, а другі твердять, що явище психологічне. Дехто каже, що усмішка — це прояв духу людини, її інтелекту, а інші заперечують, що вона з інтелектом нічого спільного немає, бо нерозвинені дурні також сміються. А ще інші кажуть, що усмішка — це зовнішній прояв внутрішнього відчуття.

Стародавні мудреці прийшли до висновку, що „сміх — це здоров'я“! Новітні вчені, не довіряючи старим, вирішили перевірити чи вони часом не помилялися. І от, за новішими дослідями встановлено, що усмішка має великий вплив на людей. Усмішка підбадьорує серце, заспокоює нерви, збуджує надію, допомагає залицятися, позичати гроші у знайомих, проскочити десь без черги і приносить безліч приємних несподіванок. Кажуть, що „ввічливою усмішкою можна домогтися прихильності навіть у диявола“.

Кожна щира усмішка зберігає життя рівно на стільки, скільки вона продовжується. Приємно усміхаючись протягом дня, можна на багато продовжити своє життя. Отже, усміхайтесь до людей, і це дасть добрі наслідки. Народна мудрість каже, що „усмішка нічого не коштує, але багато робить“. „Сміятися не гріх, з того, що викликає сміх“. Навіть релігія не забороняє сміятися!

За висловом Віктора Гюго „Є щось більше схоже, ніж наш вираз, — це наша усмішка“. Гумор велика сила. Ніщо так не зближує людей, як добрий сміх без образ“. Нехай сміх буде не тільки нашою приємністю, а також і нашою зброєю, бо сміх — для тих хто сміється — приємне відпруження, розвага й задоволення. А для тих з кого сміються — болюча ураза, гірша за побиття, бо ніщо так не дошкулить, як сміх. Сміху — як сказав Гоголь — бояться навіть ті, що вже нічого не бояться.

Від давних часів „гумор“ увійшов у життя народів, як його складова частина. З розвитком культури гумор захоплював щораз то нові ділянки і розділював себе на різні відтінки так, що сьогодні маємо не тільки веселість з гумору і сатири, але й велику моральну науку.

Бо сьогодні гумор перестав уже бути своєрідним „зубоскаленням”. Гумор — це сильна зброя слова, тож нічого дивного, що можновладці Кремля не дозволяють на те, щоб в СРСР діяв справді вільний гумор.

Український гумор на чужині, хоч немає тої наснаги ні можливості, що їх має гумор вільних народів, розвивається і діє в повній свободі. І це дає працівникам українського гумору і сатири у вільному світі велику моральну перевагу над тими, що хотіли б щей і його загнуждати в ярмо комуністичної пропаганди.

Живемо в цікавому і не часто веселому часі. Кожний з нас має чимало проблем і клопотів. Власних і громадських. Але не все треба журитись і заїдати себе проблемами. Так можна „заїстись на смерть”. Треба отже знайти час на розвагу, щоб провести бодай частину свого життя у веселій атмосфері. Тож шукаючи тієї „атмосфери” знайдете її у другому томі книжки „Смійтеся на здоров’я. Вона, як і попередня — викликає Вас на дружню усмішку, таку потрібну в житті кожної людини.

В книжці є зібрані гумор, сатира, карикатури, що розділені у п’ятьох частинах: I. Гуморески, фейлетони, вірші, II — 3 народної мудрості і золоті думки інших, III — Підсоветський гумор, IV — Мішок сміховинок на різні теми і okazji, для старших і молодших; для пань і панів — словом для „всіх і вся”. Присвячую її зажуреним і нахмуреним песимістам з закликком: ..., „Смійтеся — бо сміх це здоров’я!”

Як до першого так і до другого тому, вже довгі роки — з різних джерел своїх і чужих, я збирав, записував і перекладав з інших мов, все, що відносилось до гумору-сатири, щоби тепер передати їх у Ваші Шановні читачі руки. Прийміть їх — читайте й смійтеся, не журіться, не плачте! Смійтеся собі на здоров’я без жодних пересторог не дивіться на тих, що мусять вже трохи поправлятися перед зеркалом, щоб не стати ще в нестарих роках — старими. Читачу, не жалуй нікому твого щирого усміху, розсівай всюди радість. Знай, що там, де правдива радість душі — там і Бог, бо тільки Він є давцем правдивої і щирої радості. Сміх, радість і вдоволення — це здоров’я і молодість!

Торонто, 1991 р.

Василь Дідюк

ЩО ТО Є ЖАРТИ?

Вистарчить знайти тільки ідентичне гасло з ситуацією, у якій знаходимося, щоби вже за хвилину — як ніколи — блиснути перед колегами, укоханою дівчиною, шефом, підвладним, а навіть кимось, хто не від нині виробляє нам опінію одним, двома, а часто і навіть трьома жартами. Чи є вони від трьох днів? Від століт? А може навіть від кілька віків? Того досі докладно, ще ніхто неперовірив. Подібно, як ніхто ще не справдив, хто видумав величезне число жартів, при якій нагоді і де? У якій країні і на якому континенті. А у відношенню до тої здецидованої меншості жартів, котрі кружляють по світі не анонімово, разом з прізвищами авторів, не має жодної певності, чи власне то вони їх видумали по раз перший.

Жарти є на сьогодні, можуть бути за три дні, але немає жодної запоруки, що будуть вони за сто літ. Жарти дуже скоро родяться, як і вмирають. Але тим не журіться: на місце тепер найліпшого жарту, котрий є сьогодні, завтра зродиться жарт, котрий напевно не буде гірший від сьогоднішнього і буде надаватися до говорення, а „пропос” якоїсь ситуації. Жарт новий або по п'ятьох віках змертвих повсталий — буде зовсім свіжий.

Але на милість Богу! — ніколи не говоріть забагато жартів: один, два, максимум три і ані одного більше! Бо жарти читані, а тимбільше розказувані гуртом, перестають бути смішними, вони попросту шкодять, та приводять до знеохоти навіть тих нечисленних, котрі не тільки твердять, що мають почуття гумору. Тому не мучтеся вивченням цілої книжки жартів на пам'ять, не відкладайте лектури цієї книжки до поїзду, літака чи автобуса, а тим більше не беріть її із собою на вакації. Користайте з неї в міру потреби тільки так, як користуєте з лексикуону словника, енциклопедії.

Степан Руданський

Степан Руданський (1834 — 1873) — талановитий поет-різночинець, автор ліричних віршів і пісень, співомовник, ліро-епічних творів та перекладів. Кращі його ліричні поезії („Ти не моя”, „Мене забудь”, „Повій, вітре, на Україну...”) стали народними піснями. Та особливою популярністю користуються іскристі, дотепні співомовки Руданського, в яких сатирично викриваються і висміюються гнобителі народу. Образ яких показує у вірші „Варенікі”.

ВАРЕНИКІ

Сидить москаль на прилавку,
Прищурює очі.

Так і знати, що, псявіра,
Вареників хоче.

Хоче, бідний, вареників,
І ніщо питати!..

Та тільки їх по-нашому
Не вміє назвати.

„Хазяюшка, галубушка! —
Став він говорити, —
Свапі-ка мнє вот ставо!..”
„Та чого зварити?”

„Да ентаво... как, біш, єво
У вас називають?..
Вот что, знаєш... берут тесто,
Сиром накладают...”

„Та бог його святий знає,
Що вам, служба, гоже!..
Тісто сиром накладають, —
То галушки, може?”

„Не галушкі, не галушкі,
Я галушкі знаю.
Сварі-ка мнє, галубушка...
Всьо, біш, забиваю...

Уж с глаз далой — так с памяти!
Вот ентакой бес-то!..

Да знаєш лі: ентак сир-то,
А на сире тесто...”

„Та бог його святий знає
І добрії люди,
Сир у тісті?.. хіба, може,
Чи не пиріг буде?”

„Да не пірог, галубушка!..
Екая дасада!..
Да знаєш лі, туда масла
Да смстани нада!..”

А вона-то добре знає,
Чого москаль хоче,
Та чекає барабана,
Заким затуркоче.

Як почула барабана, —
Слава тобі боже! —
Та й говорить москалеві:
„Вареників, може?”

Аж підскочив москалина,
Та ніколи ждати...
„Варенікі, варенікі!” —
Та й пішов із хати.

ПОМІШАННЯ ЯЗИКІВ

У правдивих „писаніях” записано, що „во время оно” люди забажали дістатися до неба. Почали будувати таку „Вавилонську але при тому помішалися їм язики, перестали розуміти один одного, і тому не могли докінчити будови вежі...

Подібне „помішання язиків” стрічається в українській пресі. Деякі наші газети довгий час писали „Ріген”, а не Реген, а совєтчики даліше говорять і пишуть „Рейген”. Лівійського диктатора, Муамара Кадафі,

називають розмаїто: Кгаддафі, Кедафі, Квадгофі, Кадафи, Гадафі, навіть у тих самих газетах різно пишуть.!

Москалі писали: Хітлор, Махмет, Ейзенхауер, бо вони не мають букви „г”, тільки її вимовляють як „г”. Американці вимовляють „Массоліні”, австралійці вимовляють „Стелін”. Американці вимовляють „Кестро”, хоч кажуть Картер, а не Кертер, вимовляють „Генді” замість Ганді.

В сучасній українській емігрантській пресі у вільному світі є теж щось у роді „вавилонської вежі”, бо майже кожна газета має свій власний правопис!

В нашій релігійній пресі обох обрядів пишуть переважно „хрещення”, бо співаємо „Христос хрестився в Йордані”, а не „хрестився”, що постало з підвищення артикуляції з „е” до „и” і виступає в деяких наших діалектах. На Підгір’ю кажуть: міні, систра, сило, тиля й ін. і так пишуть, та це неправильно. Слово „хреститися” означає класти знак хреста, а не Христа! Як Христос міг на себе класти знак Христа?

Подібно завелось в нас із словами: монастир, монах, монахиня, що почали писати як: манастир, манах, манахиня. Ці слова грецького походження і в них є „о”, а не „а”, наприклад, монографія, моногамія, монолог і ін.

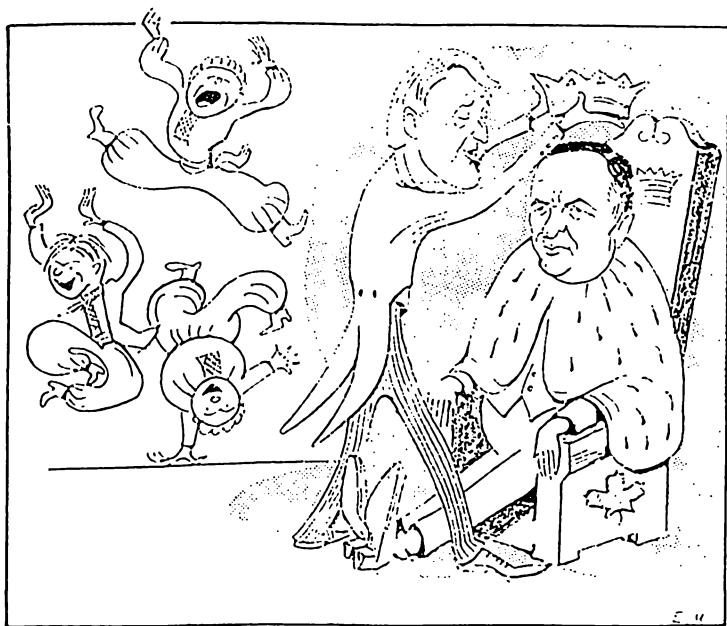
Від слів: команда, командир, командувати походить і командант, але від якогось часу почали писати „комендант”, так як поляки, що пишуть: комендант Пілсудські!

Коли тому майже 300 літ московський цар Петро І. почав європеїзувати Московщину, то спровадив німецьких учених, які заклали московську академію наук у Петербурзі. Вони ввели багато німецьких слів до московської мови, як: салдат, галстук, бутерброд, шлагбоум, апельсін, бакенбарди, назви місяців, назви військових ранг, табак, кучер, маршрут, матрос, мундштук, фрукт і багато інших.

З німецької мови взяли назву для ЗСА — США (Соединённые Штаты Америки), живцем взятий переклад з німецького „Ферайаігте Штатен Амеріка”. Через школи і пресу ця назва ввійшла і до української мови на східних землях. Одначе більшість української преси вживає слова ЗСА — Злучені Стейти Америки. Ніби чому звати американські стейти німецькою мовою?

Чому пишемо: Америка, але! Аргентіна, Бразилія! Наша стара засада: „пиши, як говориш”, і її треба триматися, а не малпувати москалів, поляків чи німців!

І. Старокрайовий

КОРОНАЦІЯ РАЙМОНДА I-го КАНАДИ

НУДНЕ, ПРО НУДЯРІВ

Послухайте браття і сестри милі про нудярів, що так часто псують вам гумор і забирають дорогий час. Їх є багато і різного роду. Правдиві нудярі то люди, які часто не мають з вами жодних спільних зв'язків. Вони з цілком іншого середовища та заступають цілком інші погляди і далекі від вашого гумору. Однак з якихось невияснених причин впираються і конче хочуть бути з вами. Хочуть запросити вас на весілля, тримати за руку і звір'ятися... звір'ятися. В безконечність оповідати вам про найменшу дрібничку із свого життя, з чого ви прямо неможете нічого запам'ятати, бо все це таке інше від вашого. І навіть раз спільна кава з таким-кінець! Тоді постійно будуть питання за питаннями: ну, то коли врешті можна застати тебе в дома...?. А ви викручуєтесь чим будь, та із злості думаєте: чому й защо маю терпіти нударя, якого часто у мене охота розірвати в куски.

Але, як сказано, нудярі є різні. Такі, що з якихось причин „змучені життям” вони не йдуть — вони крокують. Не їдять — а споживають. Не говорять — тільки стверджують. Не сміються — взагалі, а як вже мусять, то таким якимось механічним ге, ге, ге, або видають з себе якийсь звук, що ніби мавби означати, що це, що зараз хочуть сказати, буде — ге, ге, дуже смішне. До цього разом з ними ви також мусите всміхатись і приємно „віддихати” в такий самий — ге, ге, ге-спосіб... чейже гості! А, що нудярі емоційні? У них, ватка-шматка, дідусь-обідусь... То тут лежало-а де лежить-чому там, а не тут. Краватка, сорочка-картка, трубка. Кохаю тебе! ходи побачиш зорі. Посидимо разом побачиш, як вони спадають. Подумаємо про щось велике... Отже, нудярі, завжди все мають розбите на малі куски або на дуже важні куски, які ніколи не пов'яжуть у більшу цілість.

Є й такі, що з нуди сумують, плачуть й тішуться. У них з цілої сили біглося-ну і добіглося, збиралося — назбиралося, дуже хотілося-і дісталося. Не було варт! Хиба положуся, грипа підбирає, всюди балаган, ніхто мене не любить... Бути, або ні... Все те перейде, напевно перейде. В кінці колись знайдеться новий наречений, новий конкурс, або нове перепроводження. Треба тільки уважно слухати і як застукують, щоб найскорше отворити їм двері.

Як перестати бути нударем? Трохи так, як перестати набирати ваги. Є такі, що потраплять. Чоловік худий і інтересуючий-ідеал! Взір європейця. Культурний з гумором, не влізливий не поучає, не нарікає. Більше робить, чим говорить. Не обіцяє, як не може. Вміє хвалити, не критикує, не пльоткує. Словом не нудить других, що йому не миле. Такими всі ми станьмо вже від завтра. А сьогодні з'їжмо два тісточки

— Це мені трапилось уперше, що корова так на мене розлютилась.

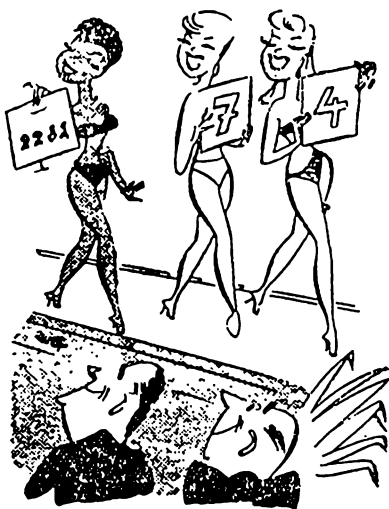
і випиймо каву, а опісля поволі й докладно розкажемо всім як і в котрім місці тиснуть нас черевики...!

Є і такі, що все псують. Прийдуть і найкращу атмосферу спотворять, зіпсують, сідають при столі, закурять смердячу цигарку, розглянувшись всюди тяжко вздыхаючи-ти то собі живеш! О! Скільки всього маєш. Стільки цукру в цукорниці, які меблі, дивани, телевізор... а все це дороге. І від того вже відразу все: настрої, тема розмови стали сірими, не цікавими, нудними, а, що буде за годину? Може треба винести на стрих образи, а зокрема кольорові суконки, заки до решти в такій ситуації стануть безбарвними... Вони ніколи не помильні. Знають, що пампушки в четвер, лоза на вербну (шутну) неділю, а як студенець то в холоді, а як до ворожки то в секреті. Кіт є фальшивий, а ягоди добрі і здорові. На селі часто бачимо корови-ой, дана! За інтонують собі якийсь заспів, взявшись за боки і чекають на нашу акцію. А ми ніщо. Все нам якось перекутилось. Вияснюємо трохи розгублено, що о пампушках забули, бо як раз вертаємось з летовища, а в Венезуелі трудно з пампушками. Пальми там так, вони заступають нашу лозу. Студенець в таку горяч, було б не погано. До ворожки підемо іншим

разом, то па, па! — Ох, щоби тільки двері замкнути! Але вони не такі, що б їх чим будь можна збути. Вже пють чай, знали обув'я під столом. Не вийдуть, не вийдуть скоро, ой дана! Посидять, понудять до рана.

Є ще й такі, що вміють витягати секрети. Запросять до себе, подадуть щось домашнє ручно уклепаного, ніби сердечно усміхаються і чутливим поглядом зачинають переслухування... А тому, що самі нічого не вносять до розмови, може не хочуть може нічого цікавого їм не трапилось, то так якось вийде, що скажете забагато. Звірнитеся про все. Потім як візита продовжується з нудів робите з себе клавнів, що забавляють товариство. До того, як ще випете келішок аерконяку забагато і перейти із всіма на „ти". Ну і мають нас зловлених і зневільнених, бо ви виявили всі свої секрети. Ох, що за встид! Ха, ха, ха, ой дана, дана, стережіться нудярів, щоб слава не пропала!

НА МІЖНАРОДНЬОМУ КОНКУРСІ КРАСИ

Котра з них дістане першу нагороду?

ТІЛЬКИ ДЛЯ ЖІНОК...

Хто ж не хоче, щоб до нього усміхались?! Хто не прагне любови, приятні, симпатії, або хоч ілюзії цих почувань у формі приємної усмішки?! Отож, усмішка дуже важлива. Це — головна прикраса вашого обличчя, важливіша навіть від зачіски та фарби до уст.

Особливо велике значення має усмішка для жінок. Коли нахмурений чоловік ще так-сяк може підійти під категорію "зклопотаних інтелектуалів", що їм бракує часу не тільки на усмішку, а навіть і на перевірку жіничиних витрат на капелюшки, то неусміхнена жінка ні до якої категорії, не підійде, окрім категорії відьм із „Лисої Гори”.

Не хочете до неї належати? Усміхайтесь! Скрізь, завжди, при різних okazях. Ось кілька взірців:

Як чарівно посміхалася Елеонора Рузвельт, танцюючи „скверденс”, даючи пікантні політичні інтерв'ю і — навіть розмовляючи з совєтськими ведмедями!

А звичайні жінки, такі, як ви та я?

Посміхається жінка до свого чоловіка, що вимальовавши хату після 8-ми годинної праці на фабриці.

Не менш звабливо посміхається інша жінка до свого чоловіка, який, прийшов з бюро, швидко прибрал хату, збігав до крамниці, наварив їсти і подав їй вечерю на канапу, де вона спочивала після денної втоми.

Посміхається секретарка до свого шефа, хоч характер усмішки залежить від різних обставин: від того чи шеф старий, чи молодий, товстий чи худий, високий чи присадкуватий, одружений чи вільний, а також від присутності сторонніх осіб.

Усміхається вдова на похоронах, не забуваючи підмалюватися для фотографій.

Більше того: намагається усміхнутися жертва нещасливого випадку на вулиці, коли її фотографують всюди присутні репортери.

А ви?

Певно ж, що і ви усміхаєтесь. А тому ось вам кілька правил для правильного всміхання.

1. Усміхатися не так легко, як ви думаєте, і ви в цім переконаєтесь, прочитавши до кінця всі правила. Звичайне розсування уст в напрямку до вух чи в якім іншій напрямку ще не означає справжньої усмішки і може часом більше пошкодити, ніж допомогти. Деяких артисток з Голівуду відкинули саме за те, що вони не вміли усміхатися. Одну із них звільнили за невсміхання взагалі. Вона уперто намагалася тримати монополію на тип невдоволеної вередуки, і злі язики пустили чутку, що в неї фальшиві зуби. Коли ж артистка відмовилась усмішкою спростувати „качку”, котриакт був ліквідований.

Отже, не будьте заповажними, а навпаки, весело усміхайтесь, навіть якщо і справді маєте штучні зуби.

2. Не всміхаетесь зависоко: це робить зморшки біля очей. Така усмішка, між іншим, була головною перешкодою на початку фільмової кар'єри Мерилін Монро, ще коли вона була чорнявою. Посміхатися та ходити (в горизонтальнім напрямку) навчила її не мама, а вчителька драматичного мистецтва.

3. Не усміхайтесь занизько, бо це спричинює подвійне, а то й потрійне підобріддя. Так сміялась Джуді Гарланд, і ви ж бачите, що із нею вийшло. Тепер усі кажуть, що вона затовста, і навіть судові процеси не можуть в цьому допомогти.

4. Не смійтесь зашироко, бо це розтягує уста аж до вух. Через це деякі дами мусять малювати лише ближчу до центра половину уст, а решту запудровувати.

5. Не відкривайте забагато верхні зуби. Крім небезпеки показати необачно зачеплену об зуби фарбу, це ще й загрожує зморшкам на перенісці. З усіх хибних усмішок ця — найбільш небажана.

6. Усміхайтесь багатообіцяюче, але очі зберігайте серйозні, щоб ваш співрозмовник не бачив у них гарантії. Ефект такої усмішки нагадує морозиво всередині гарячого печива і завжди має добрий успіх.

7. Не робіть кокетливої усмішки, коли говорите із поштарем, кельнером чи старою бабусею, особливо ж, своєю свекрухою. Цю зброю треба берегти для більш важливої нагоди і не вживати там, де вона може пошкодити.

8. З усіх своїх усмішок одну прибережіть для святкової нагоди і не вживайте її кожен день. В день свята вберіть ту особливу усмішку разом із своїм найкращим кришталевим намистом — і ви будете сенсацією вечора.

Якщо, перечитавши ці поради, ви пересвідчитесь, що вони вам непотрібні, то ви справді вмієте всміхатись! Тоді смійтесь собі на здоров'я без жадних пересторог, щоб не стати ще в нестарих літах веселим зморщеним печеним яблуком.

З БОРОДОЮ І БЕЗ БОРОДИ

На жаль, не маємо фотографії першого чоловіка — Адама, тому не можемо твердити, чи перші люди були бородаті чи ні. Але тому, що ще не було тоді фризєрів, то можна припустити, що перші люди носили довгі бороди, що додавали їм поваги.

Знаємо, що старинні єгиптяни голили свої бороди з релігійних причин, мумії фараонів не мали борід. Одначе старинні жиди мали бороди власне з релігійних приписів. „Старозаконі” жиди носять ще й тепер довгі бороди й „пейси”, бо „так стоїть у законі”!

Старинні греки носили бороди, як це видно на портретах грецьких філософів. Щойно Олександр Великий наказав голити бороди своїм воякам, щоб їхні вороги не могли їх лапати за бороди в боротьбі. Сам Олександр Великий намальований без бороди.

Римляни спершу теж мали бороди, але як завели голярні, приблизно 300 літ перед Христом, то почали голити бороди. Великий римський полководець, Сципіон Африканський, голився щодня, і римляни почали наслідувати його. Дивно, що під час жалоби римляни запускали бороду, а греки навпаки, голили бороду!

Араби мали бороди, присягали „на бороду Магомета”. В цілій Європі довгі часи носили бороди, щойно в новіших часах їх почали голити.

В нас мали бороди князі, гетьмани (Сагайдачний, Дорошенко), православні владики і священники, митрополити. Перший президент УНРеспубліки, проф. М. Грушевський, мав довгу бороду. По наших селах рідко хто мав бороду.

В 1915 р. чув я, як кубанські козаки співали таку жартівливу пісню:

Журилася попадя своєю бідою,
Бідна ж моя голова з тою бородою.
Ох мені важко, ох мені трудно,
Бо з бородатим жити мені нудно!

Ой піду я до владики та й стану просити,
Щб позволив всім попам бороду зголити.
Ох мені важко, ох мені нудно,
Бо з бородатим жити мені трудно!

Чи владика дозволив священникам голити бороди, невідомо, але тепер уже і православні владики і священники голять бороди, а натомість католицькі запускають. Тепер є мода на бороди, молоді студенти

плекають такі бороди, як Аятоля Хомейні, а до того ще й коси! Зате жіноцтво стриже коси! Із-за бороди деякі відрікаються армії, становища, навіть рідної жінки!

Кум Наум

ЯК ШЕВЧЕНКО ШУКАВ СОБІ ПРИСТАНОВИЩА...

Тарас Шевченко глядів із небесних висот на землю якраз у 175-тий рік від свого народження, та таку думу собі думав:

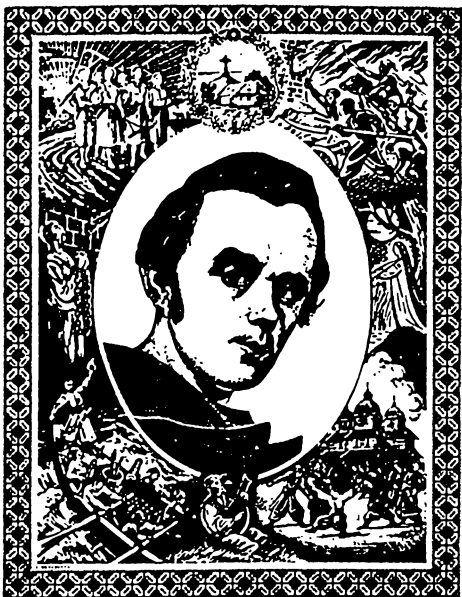
„Що ж, не міг би як так довго жити, але як би то я жив у земному, 20-тому столітті і то в році 1989-тому, мусів би, як мені кажуть новоприбулі, до неба душі, мусів би жити в якомусь домі для старших... Навіть, якби мені не було 175, а тільки 75 років! Чи це справді так? Треба мені спитати в святого Петра, чи не відпустив би мене на землю, щоб я міг подивитися”.

Святий Петро похитав головою та й каже:

„Добре, а куди, в яке місто на землі вибираєшся?”

„Новоприбулі душі кажуть, що є таке місто в такій країні, що Канадою зветься, а це місто має стару індіанську назву Торонто і- себто місце зустрічі. Кажуть, місто велике, привітне, і нашого брата не бракує, щось зі сто тисяч. Там, кажуть, такі церкви, такі будинки, та ще є окремі будинки для старших. От, я хотів би є поглянути на такий будинок. А ці новоприбулі душі ще кажуть, що моє ім'я там дуже шанують, мої портрети усюди геть порозвішувані, в кожній хаті, а вже зокрема в домах для старших віком! Чи, бува, не перебільшують ці новоприбулі?”

На те святий Петро: — „Я теж те чув, як розповідали, та думав, що вони так наввипередки хваляться. А то, мовляв, „в нас така церква, що за рік навкруги не обійдеш”, або „в нас такий хор, що аж трьох диригентів має”, або „нас найбільше, ми найголосніші”. А ще як почали розказувати про тії університетські катедри, що то наввипередки все про Україну говорять — тільки що не по-українськи, то я й подумав, що теперішні люди сами не знають, де правда, а де вигадка. Тому, отже, йди, Тарасе, ти людина бувала, тямуща, поглянь на те все, та будемо знати всю правду”. — От, і злетіла Тарасова душа на землю, в Торонті опинилася. „Треба мені стати якоюсь звичайною людиною, щоб не озирались на мене”, сказав собі і замінивсь в тій хвилині на звичайного канадського емерита, з виказкою на старечу пенсію, на знижкову їзду підземкою, на підмогу для незаможних. — „От, і добре, треба мені

Т.Г. Шевченко

пошукати собі пристановища. Спитаю кого, куди то до українських домів для старших”.

От, йде та питає дороги. І якось натрапляє на своїх земляків, тих, що їх колись звав „ще ненароджених”. — „Та в нас домів кілька, а вам певно треба більше свобідного, бо видно, що не дуже старі”. —

„Старий, не старий, а вже підтоптаний”. —

„То вам найкраще до Димитрія йти, там весь нарід молодший, така весела кумпанія, і молодіщі нічого собі, а козарлюги, хоч куди, с з ким чарчину вихилити, — я сам там живу, то їдьте зі мною, підземкою поїдемо. Як бачу, у вас немає квитків на їзду, маєте, колись мені віддасте”. —

От, і приїхали. Будинок, хоч куди, високий, з бальконами, великі вікна, великі вестибюлі, довгі коридори, все чисте, аж блистить...

„Тут справді буде добре мені бути — подумав Шевченко — тільки, чи справді мене тут так шанують, як то розказували? — краще погляну і самого начальника питаю”.

Шевченків супутник за той час вже успів розказати про все, та дуже хотів знати з ким має до діла. От вже й хотіли увійти до канцелярії, та там голосна розмова:

„Та якже можна портрет Шевченка на коридорі поміж умивальнями повісити? Шевченкові, та ще в ювілейний рік, місце в світлиці!“ —

— „Не переймайтеся, пані, якось то буде“ — Шевченко вже не захотів більше слухати, ані йти до начальника. „Ходім-те, погляну я, де той портрет висить“, — прошептав до супутника. То вони й пішли. І, справді, на коридорі, на стіні поміж умивальнями, портрет. „От, і місце!“ Шевченкові стало боляче і прикро. „От, і шанують мене, нівроку!“ Витягнув з кишені олівця та й написав під портретом:

„Схаменіться, будьте люди!“

І вже не захотів більше такого пристановища на землі, не захотів бути емеритом при кінці 20-го століття, не захотів ювілейного року. Краще йому на небесах бути, як поміж землячками, що пошанувати не вміють. У тую мить сезнув з очей свого супутника. А той стояв на коридорі, глядів на портрет поміж умивальнями і теж дуже, дуже засоромився. Та навіть не спостеріг, що остався сам. „А де ж то цей добродій, кому я портрет показував“, — здивувався, коли завважив, що з портрету гляділи на нього проникливі очі поета.

„Мені хіба привиділося“ —, — пробурмотів, — „місце справді препогане“ —

Тарас Шевченко стояв перед святим Петром втирав сльозу непрохану та сказав: „Нема для мене місця поміж своїми на землі“...

Не-Маковей

НАШІ ЗБОРИ

Я люблю ходити на збори. Останньо це в мене просто хвороба. В пресі дивлюся за оголошеннями про збори, у приятелів лише розпитую про збори. Одним словом, де тільки збори, я там. В неділі на Богослуженні я нетерпеливо чекаю, що заповідатиме панотець. Почув, що будуть збори, я про все забув. На „Со миром ізидем“ я з церкви та й до домівки. Закурив і чекаю.

Правда, є у нас ще академії... але це не те, що збори. Я їду на академію з патріотичного обов'язку. Іду, щоб мене бачили, щоб знали і думали, що я ще свідомий українець. Однак широко признаюсь, на академії не їду з ентузіазмом. Чому? Там лише чує, як в піснях оплакують нашу долю, наше минуле, в промовах кажуть, як нас

громили, дерли на шматки... І в мить стає вам моторошно. Ідете додому і думаєте, що таки наша справа далеко не на добрій дорозі...

А збори, це зовсім щось інше. На збори я іду з завзяття. Там інший настрій, інша атмосфера. Збори це щось величне, там наша могутність, там наша сила. На зборах горите з завзяттям і, здається, голіруч на ворога пішли б. Збори це серце нашої спільноти, що молотом б'ється в грудях кожної організації. Лише на зборах відчуєте, що ми живемо, живемо і боремось, боремось люто і завзято.

Ось вам і образ зборів... Входять на залю. Величавий вид! Кожний бадьорий, грізний, в повному патріотичному піднесенні, не у смутку, не у прибитті. І здається вам, що будете свідком великого історичного акту... Очі кожного задивлені в даль, немов засліплені візією Золотоверхого. У серці якась притаєна радість ховається. Один одного не бачить. І мається враження, що кожний готується бути творцем великої події. І кожний претяє в перший ряд, там його місце. І кожний діяч, здається, це одна Україна, маленька Україна у його великому серці...

Виходить голова на сцену і відкриває збори. Його голос тремтить. Він знає, що означають збори. Це не першина. Він знає, що вмить по його слові впаде іскра і вибух. Почнеться страшний бій. І він свідомий, що в тому бою і його не пощадають. Через це може він і заторкує у своєму слові патріотичні струни і вони ніжно бренять... Але нікого це не зворушує. Ми прийшли боротись, не плакати. Ніхто навіть не споглядає на нього. Кожний зосереджується на дрібно записаному папірчику. Це промова, це визов до бою. Хтось там нервово ще щось дописує, там знову червоним олівчиком щось підкреслює і — готово.

Голова закінчив. Тепер він наче й зблід. Тиша. Він пропонує розпочати наради молитвою. Стає моторошно. Здається, що це молитва перед смертю сотні героїв, молитва перед несамовитою різнею, де впадуть тисячі... І в душі хвалите голову за це. Розумно зробив голова. Так, це самотнє розумне, що може він за весь час своєї діяльності зробив. Ви вмить долучаєтесь до спільної молитви і в унісон плывуть слова:

„...І остави нам довги наші, якоже і ми оставляєм должником нашим...”

І знову момент тиші. Здається якесь прибиття. Невже ж призадумались над молитвою? Не знаємо. До справ треба підходити ділово. Ось і звіти.

Перше враження, яке відчитуєте на обличчях присутніх, це нудьга. Так, це безсумнівно найбільш нецікава точка зборів. Головно ті, які приготували собі промови, нудьгують. І кожний курить мало не

загориться. І якому лисому чортові здались ті звіти, думає не один. Але немає ради, треба терпіти. Кінець.

Ще раз голова підноситься. Він, мабуть, призабув щось у своєму звіті. Але годі йому до слова прийти, хоч і голова. Сотні рук, мов сотні списів піднялись вгору. Буде бій... Внесок? Конкретне питання? Формальна справа? Та, що вам! Заговорили всі враз, мов в бубни вдарили. Хтось розпучливо пригадав, що ми в демократичному світі. Задержались. Це має ефект. Щоб вас почули інші, мусите рад-не-рад бути демократом. Рішено і по справі.

Ось і вдарено з гармат. Це чільні діячі, плугатори національної ниви. От вам і заорали аж за серце схватило! Голова і президія затремтіли. От і буде їм! Думаєте, що година такого барабанного вогню і сцена враз з президією в трісках. Один за одним слідує і кожен старається вдарити ще з більшим завзяттям. І так громлять, б'ють і розбивають. Часами хтось боязко з останніх рядів скромно серцем заговорить... „Панове, будьте люди...” Але ж хто їх може почути? Скажіть, хто кого хоче слухати на зборах? Ви чейже не йдете на збори слухати, ви йдете говорити. Головне боротись і якщо боротись, так безкомпромісово, якщо нищити, так дощетну. На це і збори.

І так проходять довгі години, часами й кілька днів. Це розуміється залежить від змобілізованого патріотичного потенціалу. І коли все звалено, коли камінь на камені не залишився і ниву не зорано, а радше зрицькано, тоді приходять кінець зборів. На залі бачите лиш горстку тих, яких втома не здолала. Вони гідні подиву, вони видержали велику пробу. І вони, ці незломні ударники, закривають збори відспіванням національного гимну. Співають бадьоро і грімко. І серце жваво б'ється, і покажем, що ми браття з козацького роду...”

Та, що там покажем, вже показали, сьогодні на зборах

Ось чому я люблю наші збори. Там, як бачите, бойовий дух, там наша слава і невмируща сила нашого народу.

„ГОВБІ” КОЛ. ПРЕЗИДЕНТА РЕЙГЕНА

Як повідомив кореспондент газети „Ньюйорк Таймс” Стівен Робертс, колишній американський президент Рональд Рейген відпочиваючи на своєму ранчо, крім їзди верхи також приводить до порядку свою велику колекцію анекдотів про радянське життя, і це збирання стало для нього справнім гобі.

„В мене недавно появилось бажання збирати смішні історії, які розказують советські громадяни в своєму вузькому крузі, — сказав

президент в промові з питання економіки. В цих історіях не тільки гумор, але і відношення до системи”.

Потім президент розказав анекдот про радянського громадянина, який зібрався купити автомашину. Продавець автопарку взяв гроші за машину і сказав, що машину він одержить через десять років.

„Ранком чи вечером?” — поцікавився покупець.

„А яка вам різниця? — здивувався продавець. — Це буде через десять років”.

„Справа в тому, — каже покупець, — що ранком до мене повинен прийти слюсар”.

Анекдоти такого типу дістаються до президента із різних джерел: із Центрального розвідного управління, від американських дипломатів.

Як каже заступник пресового секретаря Білого Дому Марлін Фіцуотер, президент каже, що анекдоти дають йому можливість більш глибоко відчувати різницю між советським і американським суспільством.

„Ці анекдоти, — сказав Фіцуотер, — точно віддзеркалюють відношення президента до Советського Союзу, де уряд експлуатує народ. Президент відноситься до російського народу з великою симпатією.

Ось, ще один приклад із колекції президента.

Американець ілюструючи ступінь свободи і волі в його країні, говорить росіянинові, що він може прийти до Білого дому і заявити: „Геть Рейгена!”.

„Подумаєш! — відповідає росіянин. — Я також можу прийти в Кремль і заявити: „Геть Рейгена!”.

Президент має задоволення збирати і розказувати ці історії.

Іноді, правда, анекдот, який він вже розказує десятки разів починає дратувати оточуючих. Журналісти, які супроводили президента під час передвиборної кампанії в 1984 році, вже не могли спокійно слухати анекдот про партійного начальника, який приїхав до колгоспу.

„Як справи?” — питає начальник у колгоспника.

Колгоспник відповідає, що врожай картоплі в цьому році такий величезний, що якби поставити картоплю одна до одної, то остання булаб аж біля Господнього престолу.

„Бога немає”. — говорить партійний начальник.

„Все вірно, — відповідає колгоспник. — Картоплі також немає”.

Президент любить жартувати, і працівники, які підготовляють йому промови незадоволені тим, що він ці промови перериває різними жартами чи смішними історіями.

Так само і поводить себе він і у вузькому колі. Його друзі і його прихильники іноді ніяк не розуміють, як під час серйозної розмови

можна ні з того ні з сього почати жартувати. Деякі співбесідники президента думають, що він таким чином хоче відійти від обговорення гострих питань.

Гумор, пов'язаний з Советським Союзом, вітверто переважає в жартах президента, коли справа йде про економіку, щоби розказати як виглядає Америка, коли вертоліт переносить його із Вашингтону до Кенп-Дейвид. Внизу суцільними рядами стоять приватні доми з басейнами і доріжками для під'їзду автомобілів.

„Я раптом уявив, що поряд мене знаходиться пан Горбачов, — сказав президент. — Я б показав йому це і сказав би, що це все належить американським робітникам. Мені відразу стало сумно, при думці про те, що це все побудовано для того, щоб тільки показати йому.”

Помічники президента рахують, що він випробовує на них советські анекдоти, щоби в дальнішому деякі з них розказати Горбачову в крайньому разі один анекдот на зустрічі в Рейк'явіку.

Іноді виникають деякі невідповідності між досить м'яким гумором президента і його різкими висловлюваннями. Не хто інший, як Рейген назвав Советський Союз „імперією зла” і (правда жартома) сказав, що „через п'ять хвилин почнеться бомбардування Москви”.

Деякі тижнів тому була підготовлена промова президента, присвячена долі поневолених народів Європи. В першому варіанті було багато різних нападів на Горбачова і його політику „гласності”. Мабуть приймаючи до уваги тривалі переговори про розброєння, президент в останню хвилину викреслив всі гострі місця.

Далі кореспондент газети „Нью-Йорк Таймс” Робертс приводить ще два анекдоти із колекції президента.

Питання: „Які чотири фактори заважають советському сільському господарству?”

Відповідь: „Весна, літо, осінь і зима”...

Кого можна назвати комуністом?”

„Людину, яка читає Маркса і Леніна”.

„Кого можна назвати анти-комуністом?”

„Людину, яка розуміє Маркса і Леніна”.

Один із анекдотів розказав президентові прем'єр-міністер Еспанії Феліпе Гонсалес:

Двоє росіян ідуть вулицею. Один запитує у другого: „Товаришу, чи ми вже досягнули шпилью комунізму.”

„Страшніше ще попереду”, — відповідає другий.

З того часу, як стало відомим гобі президента, в Білому дому не замовкає телефон: „А ви чули вже цей анекдот?”

Шкода однак, що в останньому часі кол. президент, дещо розгубився у советських анекдотах, та вже мабуть забув — „Довірять і перевірять”.

ПОЛІТИЧНА ПЛЯЖА

(Майже автентичне)

Одного чудового дня в чудовому місці абсолютно вільного світу (бо „на землі Вашингтона”) лежали на пляжі п'ятеро мужчин, українських інтелігентів, здається всі „новоприбулі”.

Сонечко пражило в міру, каліфорнійський вітрець (а втім — може це був ньюйоркський?) повівав лагідно і грався чуприною наймолодшого пляжника (всі інші світили лисинами). Я лежав поблизу і ніби читав книжку, а в дійсності обсервував компанію. Після декількох анекдотів і „дискретних” балачок про жінок (очевидно не своїх, а „взагалі”) компанія стала розмовляти на теми політики.

„Ну — думаю собі — зараз почнеться катавасія: п'ять учасників репрезентуватимуть шість різних поглядів!” — Помилися. Компанія почала не з „національної політики” — нашої, української, а з міжнародної. Розходжень же тут, якихось „індивідуальних задивлень” у пляжної компанії не було.

Першою точкою був Афганістан, точніше ракетні там споруди Москви. Вистачило якоїсь хвилини більш чи менш „сильних реплік” і запала одностайна ухвала:

— Відразу слід було трахнути згори по тих московських цяцках — і справі кінець!

Так само блискавично вирішено було проблематику конфлікту Іраку з Іраном. Формула вирішення була така:

— Шкода, що іранці замало всипали отому Гусейнові! Може надалі не бавився б у арабського диктатора!

Мені вже ставало нудно в ролі обсерватора. Я поклав долі книжку і рушив до води — освіжитися. Тут враз уздів свого приятеля Л., що наближався до пляжної п'ятірки. Оцей — гадаю — зараз наробить „шурум-буруму!” — Річ у тім, що Л. писав книжку „Психологічні студії української еміграції” і не минав нагоди підносити в гурті „нашого брата” найбільш дразливі теми.

Ніби роздумавши і відмовившись наміру купатися, я знову сів і почав гортати сторінки книжки. „Шурум-бурум” не забарився. Отож тут слід назвати членів п'ятірки бодай вигаданими прізвищами. Та після того, як я мав клопіт з одним „перечуленцем”, що дорікав мені за

„непоетичне псевдо” (під яким він пізнав якраз себе), волю тепер позначити персонажів просто літерами голосівок (за приголосні міг би ще хтось образитися!): А, Е, Є, І, Ї. Літеру Й пропускаю, бо з неї починали українські слова правопис забороняє.

Чую голос Л.:

— Яку Україну волів би кожен із вас: самостійну комуністичну, а чи несамостійну демократичну? — Відразу аж три руки метнулись вгору:

— У справі формальній!

— Обрати треба голову!

— Це хвилювизм!

„Я” не витримав і бігцем до гурту. А що був „свіжий збоку” і в політиці ляїк, то мене обрали на голову, а хтось навіть всунув до рук олівець і клопоть паперу. Мовляв, не плутай — чия черга висловитись.

Перший промовив „А”. Він був за Україну самостійну, „хоч би й комуністичну”, але з Кубанню, „евентуально” також з південною Курщиною і Вороніжчиною, „де жив Панько Куліш і Аркадій Животько”.

„Є з цим рішучо не погоджувався.

— А де ж Засяння? Де Лемківщина?

„Е” сказав, що він за Україну самостійну — „може навіть демократичну”, — але без соціалістів: вони нам завалили державу!

„І” темпераментно прорік, що „без гетьмана в ніякій Україні пуття не буде”.

„Ї” був того погляду, „що можна погодитися” й на комунізм, але без москалів”. До України прилучив ще Зелений Клин.

Слово попросив „Л.”: „Я ставив питання ясно: якби кожному з вас довелось вибрати між Україною самостійною, але з комуністичним режимом, і Україною несамостійною — скажімо, з кимсь зфедерованою, — але з режимом народоправним, з усіма належними демократичними вольностями, — то що ви воліли б?”

— Самостійна комуністична — це нонсенс!

— А Тітова Югославія? А Червоний Китай?!

— Ми не китайці!

— Насамперед треба прогнати москалів!

— Ні, українських комуністів: це яничари!

Тут мій олівець зламався і я зрікся головування. Врешті, й так було ясно: ніхто ні з ким не погоджувався.

ХАЙ ЖИВУТЬ НАШІ БЕНКЕТИ!

Я одержав запрошення на бенкет. Ніколи перед тим в житті я більшої радості не зазнав. Бенкет, це не звичайна собі подія. І не диво, що я лише ходив по хаті, читав запрошення, вимахував руками і гукав до жінок: „Чи ти знаєш, що таке бенкет?...” А вона, сердега, важко зідхала і говорила: „Та чому не знаю, та ясно, що знаю...” “Ні, не знаєш!”, репетував я і починав викладати про бенкет.

Бенкет — щось велике, щось небуденне. В нашій історії записано, що лише князі бенкетували. Так. Козаки, хоч і більш хоробрі були, то лише гуляли, а ми простий нарід віками бриндзю били і навіть не снили про якісь бенкети... Але ось і нам доля усміхнулась. Буде бенкет і нас туди запросили. І як же тут не радіти. Співай душе, радійся серце!

Вкінці прийшов той день довгожданий. Жінка і я вибрались, мов до шлюбу. Ішли, а я не перестаю говорити про князів, про бенкети і пири... Жінка лише зідхала, може і лютувала, однак свідомо великої події, в нічому мені не перечила.

Коли ми ввійшли на залю, мені здавалось, що я герой казки. Цвіти, світла і все в кольорах, милий запах, і людей, та й скільки людей... Глянув я на столи і серце затремтіло. І звідкіль того всього набралось? Там ковбаса і шинка, курятина, вареники і голубці і напитків до сходу. Ми сіли і я не видержав і крадькома подумав... Хоч чоловіче розперізуйся, їж, пий і нехай ворог гине... Бенкетуватимем, хоч і не князі.

Перше я зупинився на старанно накраяній ковбасі. І ширий усміх так і відкривав мої уста. Та коби то лише один вибір, а то їх стільки, що й не дорахуєшся... Громадяни ще розмішувалися, а я почав філософувати. Ось ця скраю, мабуть буде жидівська... Так. Подумайте, щось в душі мені ворухилось, хто каже, що ми проти жидів. Гляньте, на національному бенкеті, їхню ковбасу заїдатимем. А он там і польська... Цікаво. А наївні поляки весь час нарікають, що українці „ржнов”... Ясно, ріжемо, але лише ковбасу їхнього виробу. Там знову малярська, а там хто зна чия... Все таки на самому верху, бачу, пишеться наша українська і придавлює всі інші. Розумно, це зробили, подумав я. По-патріотичному і до ковбаси!

Я думав від якої мені починати і вже майже рішився, що в жодному випадку не погорджу нашою рідною. Вона у мене була перша! Коли я простягнув руку, нагло почувся дзенькіт склянки... „Панове, хвилька спокою...”, хтось вперто гукав в другому кінці залі. Рука моя так і задеревіла. Хтось буде промовляти, подумав я смутно.

Встав якийсь високий і вихудлий пан і почав промовляти. Промовляв поважно. А щоб хоч раз глянув на ковбасу, чи вареники... Ні, він навіть і не моргнув. На вступі сказав, що хотів би в кількох словах привітати всіх присутніх і вказати на ціль цього бенкету? Ціль? Я здригнувся. Та хіба ми не прийшли лише дивитись на ті блага, думав я і тривожився... Промовець говорив, говорив вперто і здавалось, не думав кінчати. Я почав нервуватись. Та сів би ти, чоловіче, і скоштував ковбаси разом з нами і такий худий не був би... Все таки він закінчив. Посипалась буря оплесків. Я змістя обернувся та до ковбаси. Я мало не заплакав. Коли промовець говорив, молоді панни, в гарних одностроях з синьо-жовтими кокардами, чемно і тихо спрятали ковбасу... Зашвидка обслуга, подумав я.

Я почав себе потішати. Та чоловіче, думав я, не будь дурний, тут і без ковбаси тобі пузо бубном стане... Є ще курятинна, є голубці і вареників хоч дивізію голуй. Але зараз же виринула нова проблема. Від чого починати? Я ще не рішився, ще не посягнув рукою, як тут же знову дзенькіт склянки і знову „Панове, хвилька спокою...” А щоб тебе... Знову балак. В шлунку у мене щось забурчало.

Встав якийсь малий пан і почав читати. Він лише в кількох словах хотів би передати привіт від організації, яку має честь репрезентувати на бенкеті... Так, він привітав і зараз же перейшов, так би мовити, до діла. Почав говорити про діяльність організації. Відтак згадав Край, згадав визвольну боротьбу і зупинився на завданнях і місії нашої еміграції. Я пильно слухав і вже не думав, що краще, чи вареники, чи голубці. Будьщо, коби лиш дозволили...

Промовець закінчив бойовим кличем і це прямо потрясло людьми... Хтось гучно, таки біля промовця, затагнув „Не пора...” і всі долучились і встали з місць. Пан марістер біля мене співав широко і голосно, і прямо до мого вуха... Щоб перервати його спів бодай на хвилину, я дискретно запитав чому властиво ми встаємо на „Не пора...” Але він не змінив напрямку свого співу і лише рукою дав знак, що пояснить згодом. Коли ми сіли, пан марістер сказав: „Не пора, пане товаришу, це визов до бою... Хіба не сидітимем, коли визиваємо ворога до бою. Це означає, що ми готові, ми тут, ходіть і буде вам...” Я призадумався. В міжчасі щезли голубці і я їх не приголубив...

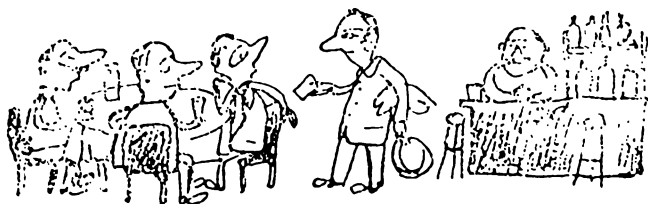
Я рішився не чекати далі та зразу по вареники. І ви думаєте, що я вспів хоч вкусити?... Хтось вдарив в склянку і встала пані добродійка... І ось вона почала щебетати і зозулити. Вона хотіла б привітати всіх від організації жінок і особливо подякувати паням за їхню невсипущу працю в організації бенкету... В моєму шлунку вже не бурчало, але таки гремло... І жінка моя почула це, хоч я старався кашлем це греміння

придушити. Вона штовхнула мене ліктем. „Бійся Бога, чоловіче...” Я безрадно і майже в розпуці глянув на неї, а в шлунку греміло, та й ще як греміло...

Пані добродійка не переставала. Вона теж хотіла б пригадати всім чоловікам, що наші жінки знають, де їх місце в нашій многогранній діяльності... І тут бурхливі оплески перервали її промову. Я думав, що вже тим разом щось вкушу. Але де там... Ще оплески не втихли, як тут хтось зрепетував: „Многая літа”, нашим паням!”... Ми встали і почали „Многая літа”. А щоб ви жили тисячу літ і вареники не побачили, я лютував в душі проклинав...

По „Многая літа” знову промови, подяки і привіти і знову „Многая літа”... І що лиш гляну на стіл, посягну рукою по щось, а його вже немає... І на кінець залишився на столі лише гарний торт. Прямо чудо кулінарного мистецтва. Глянеш і на серці солодко. Я присунув тарілку, взяв видельце і розгублено дивився. Що мені робити? Ану ж посягну рукою і знову хтось вдарить в склянку, щоб хтось встав до промови, але тут нагло пролунало „Ще не вмерла”... Мені було дуже прикро, але я не міг співати. В очах темніло, в шлунку буркотіло, а під серцем щеміло...

Банкет закінчився. Я люто закурив і призадумався. Яка ціль цього банкету? А вона була. Про неї говорив вперто перший промовець. Але вона згодом потонула в промовах і загубилась у „Многая літа”... І у мене теж була ціль. Так. Але я з нею розминувся. Не досягнув я її, хоч багато разів посягав...

ПІДВЕЗТИ МЕНЕ

Не люблю виконувати наказів. Не навчило мене навіть те, що в молодих роках я носив на собі три різні однострої і виконував накази тих, які на їхніх одностроях мали пришиту будь-яку латку. Або ще повішений на шії мотузок зі свистком.

Не допомогло мені й те, що одружився з такою дівчиною, родич якої колись командував двома дивізіями, а вона тепер командує одним селепком.

Накаже нести сміття — я виношу. Доручить принести щось зі крамниці — я приношу. Від деяких наказів мені деколи вдається викрутитись, бо, кажу, що я маю все на списку. А як доручень не виконаю, то оправдуюсь, що я список десь загубив.

Коли ж їдемо автом, і я в ролі шофера, а жінка за пасажира, тоді мені попадається наказ за наказом:

— Зачини вікно, бо мені вітер дує!

— Та не зовсім зачиняй. Трошки відчини, щоб свіже повітря провівало...

— Не жени так швидко, бо заїдеш, куди не треба...

— Не пхайся на середину дороги, бо якийсь „лопух” тебе обминає...

Тому я вхитрився і купив жінці окреме авто. Тепер мене не обходить, що їй вітер дує.

— Чоловік Марусі це відомий господарський потентат!
— Був. Доки з нею не оженився!

Навіть поліція мені не наказує, як я маю їхати. Лише час від часу дадуть мені кусок папірчика...

Я тішився, що позбувся наказів. А виявилось, що то — неправда.

Зате телефонував до мене сусід, щоб підвезти його на сходинах до Народного Дому. Ще й не рушив з-під його хати, як він раптом запитав: „А ти кудю ідеш?” Наверни, — сказав, — і їдь по Ешбиртону...

А вулиця Ешбиртон проходить через таку дільницю міста, де чорні чорних бояться. Я не маю охоти їхати там навіть танком. Але щоб не образити сусіда, то я виконав наказ.

Завважив знайому пані Данку, яка від зимна переступала з ноги на ногу, вичікуючи автобуса. Запропонував підвезти, щоб не замерзла. Адреса цієї пані мені відома. Але вона звернула мені увагу, що її Остап не тудю їде. А он тамтуди. І я послухав та й поїхав туди, куди Остап завжди їздить.

Попросив знайомий, щоб підвезти додому. Зупинились під його хатою, а він, розговорившись про політику, навіть не збирався з авто вилазити. Я поволеньки відчинив двері, щоб він догадався... Врешті виліз. Закрив двері, але крізь відчинене вікно продовжував балакати. А за мною інші автоводії нервувалися і трубкою давали знати, щоб я забирався під чотири вітри.

Забрав з парафіяльного бенкету моїх приятелів Романа і Марту. Надворі було темно й дощик моросив. Я їхав уважніше, ніж удень. Роман мені розказував кудю їхати. А я сперечався, що знаю дорогу, якою навіть навпомацьки потраплю. А Роман дорікав, що якби я його послухав, то він з Мартою вже був би вдома. Тут — сказав Роман — крути вліво.

Я раптом скрутив і малошо не зударився лоб-у лоб із автомобілем, який мчав із протилежної сторони. Марта насварила на Романа, щоб дав мені спокій. Побачивши в Марті союзника, я заявив, що готовий повезти її навіть на край світу, але під умовою, що Романа замкнемо в багажнику. Від того часу Роман на мене споглядає кривим оком.

Довідався чолов'яга, що я їду до Майситі, то просив, щоб його підвезти на долину міста. Я погодився підвезти лише до автобусної станції. Їдучи, чолов'яга настоював, щоб його завезти аж до хати. Цим разом я не покоровся. Завіз непрошеного пасажира до автобуса й попросив: „Вилази!” А він сказавши мені кілька терпких слів, зачинив за собою двері з таким розмахом, що малошо всі вікна не потріскали.

Тому я написав собі таку резолюцію: хай люди називають мене словами, яких немає в жодному словнику, але ніхто навіть не плянує сказати: підвезти мене.

Думка: Письменником треба вродитися, бо як не вродишся — не будеш письменником.

АНЕКДОТИ ПРО ПИСЬМЕННИКІВ, МИСТЦІВ І ЖУРНАЛІСТІВ

Під час поїздки з рефератом по Півн. Америці, Улас Самчук спинився в Дітройті. На гостині, влаштованій для подорожуючого, один з присутніх запитав:

— Хто, властиво, найбільші українські письменники?

Самчук поглянув на свою співтоваришку подорожі й відповів:

— Є три найбільші українські письменники: Стефаник, Бажанський і я.

І по хвилині надуми, побачивши, що обличчя присутніх мали питальний вигляд, далі додав:

— Стефаник тому, що не живе, а Бажанський тому, що сидить при сусідньому столику.

Провожаючи Евентуального, який від'їжджав до ЗСА, Спілка Українських Науковців, Літераторів і Мистців в Аргентині зробили в домі голови Спілки, п. проф. Ласовського прийняття.

Під кінець подали коньяк у маленьких чарках.

— Це старий коньяк, — каже Ласовський, — має 65 літ.

Евентуальний поглянув на чарку й скептично сказав:

— 65 літ? Дуже маленький на свій вік.

Письменник О. Сацюк має двох синів, які ходять до української школи. Якось спитав Сацюк молодшого сина:

— Що маєте сьогодні на домашню вправу?

— Маємо написати десять простих речень.

— І що ти написав?

Хлопець почав читати: „Івась скаче на ганку”.

Зауваживши літеру „г”, якої Сацюк чомусь не визнає в українській мові, батько сказав синові:

— Але ж, хлопче, як ти можеш таке писати? В українській мові літери „г” не існує. Треба обов'язково писати „г'”, мале й велике. Зрозумій, що це зовсім правильно. Так пишуть за останнім академічним правописом в УССР.

Хлопчина послунав батька і на другий день приніс до школи домашню вправу.

— Хто тебе вчив так писати? — поіритовано спитала вчителька.

— Татко, — відповів учень.

— А, добре. Скажи татові, щоб завтра прийшов до школи.

І як другого дня Сацюк стояв перед учителькою, вона показала йому зошит сина. Там було написано:

„Івась скаче на Ганку!”

До найбільшого нашого сучасного музики, проф. Савицького в Філядельфії, приїхали з далекої провінції свояки. Ввечорі Савицький грав на фортепіані.

Довго прислухався до гри п'ятилітній Іванко, і врешті спитав:

— Вуйку, пощо ти це робиш? Чи у вас немає радіо?

У театрі в Нью Йорку йшла мало вдала вистава. Публіка, як звичайно, б'є „браво”, тільки гуморист Микола Понеділок невдоволено совгається в кріслі.

— Ну, як вам подобається вистава? — спитав принагідний знайомий Понеділка.

Той, усміхнувшись, відповів:

— Нагадує мені кактус.

— Чому? Не розумію! — сказав знайомий.

— А так, не можна на ній довго всидіти...

Помилка Миколи Голубця

В „Новому Часі” писав Микола Голубець довше оповідання. До редакції він не дав рукопису, тільки писав окремі розділи до кожного номера газети.

Якось зауважив редактор, що молода дівчина з оповідання не називається, як до цього часу, Оля, але Ірка.

Здивований запитав Голубця, тримаючи в руках надруковану вже газету:

— Вибачте, я помилився, — сказав Голубець, — але це нічого страшного. Я цю помилку завтра виправлю.

І дійсно, в наступному розділі молодий чоловік, герой оповідання, каже до дівчини:

— Дорога Олю! Я тебе часом називаю Іркою, але ти для мене є під обидвома йменнями найдорожчою дівчиною на світі!

Стефанік і „Листи із села” Федорцева

Редактор колишнього львівського щоденника „Діло” вернувся із вакацій, проведених на селі, і звернувся з такою апострофою до своїх редакційних колег:

— Панове! Ви сидите у Львові і не здогадуєтеся навіть, які зміни відбуваються на селі. Психологія нашого селянина змінилася до ґрунту. Нові політичні й економічні процеси перетворюють усю побудову селянського життя.

Не з’ясувавши, в чому ці зміни, сів і почав зараз же писати статтю. Це був довжелезний т. зв. морський вуж, що його Федорців під назвою „Листи з села” почав друкувати „підвалами” в „Ділі”, продовжуючи друк його на багато чисел. Члени редакції і читачі „Діла” читали, кивали головами, позіхали і не могли дочекатися кінця. Ніхто теж не відважився сказати Федорцеву свої думки про ці сільські ревелюції.

Одного вечора тільки, як Федорців сидів у львівській „Центральці” (каварня) у великому гурті письменників, журналістів і мистців, з’явився Василь Стефанік і підійшовши до стола, при якому сидів Федорців, вибухнув із усією силою свого запального темпераменту:

— Панове, я вже давно хотів написати до Вашої редакції листа і запитати, який дурень випишує такі несамовиті нісенітниці в отих „Листах із села”. Чи був він коли на селі? Чи бачив коли нашого мужика?

Присутні приголомшені мовчали, поглядаючи тільки німо на Федорцева. Але й він не признався. Тільки вже зараз таки на другий день перервав друкування своєї довжелезної статті, не зважаючи на те, що останній підвал закінчувався „далі буде”.

Нешастя приходить вкупі

Один з поетів-початківців добився нагоди познайомитися і поговорити з проф. Володимиром Державним, відомим літературним критиком.

— Скільки вам років, молодий чоловіче? — питає Державин.

— Я народився тоді, як помер Іван Франко, — відповідає молодий поет.

Державин, поглянувши на нього, промовив:

— Так, так, це ще один доказ, що нещастя приходить до нас вкупі.

Розумна людина

Поета Олесь Бабія спитали на одному прийнятті:

— Як, на вашу думку, чи розумна людина може бути добрим чоловіком для своєї дружини?

— Ні, — відповів Бабій. — Розумна людина ніколи не одружиться.

І ЦЕ НАЗИВАЄТЬСЯ ЖИТТЯ

Людина народилась. Опинилась у чужих руках, і життя на цьому світі почалося різким ляпасом по задку і плачем від нестерпного болю. Обіцяючий завдаток майбутності! А тоді кілька місяців лежання загорнутою в колісці, часто в мокрих пелюшках, — навряд чи можна назвати присмністю. Коли ж людина стала ходити і цікавитись оточенням, починаються нові утиски: то не можна, це не бери, того не чіпай, цього не торкайся... І як тут можна розвинути свій потяг до пізнання!

Потім людину посилають до школи, щоб набралася розуму й лосвіду для життя, а найбільше щоб при звичаїлась вірити чужому, коритися чужій волі. Далі впливи перебирають на себе держава, суспільство й релігія: держава обмежує людину законами, суспільство — белькочучи про незалежність особистості — змушує працювати на інших, а релігія вимагає незаперечної покорі. І якщо комусь вдалося випорснути з цього кола, називають таку людину бунтарем, або ненормальною.

Згодом у людини проявляються зацікавлення особами протилежної статі, які починаються залицяннями і кінчаються, звичайно, одруженням. Кажуть, що одруження — це щось як паскудний обід, із солодким напочатку, який людина мусить споживати. Нічого дивного, що так багато людей намагаються змінити меню.

За одруженням починається сімейне щастя — діти. Народна мудрість каже: малі діти — малий клопіт, великі діти — великий клопіт. І ці клопоти не залишають людину до кінця її життя. Вдягнувши сімейний хомут тягне людина обов'язки, аж очі на лоба лізуть, силкуючись забезпечити сім'ю засобами існування. А коли людина жінка, то й ще гірше. До найбільше невдячної, безперервної хатньої праці долучається ще й найважчий обов'язок догляду й виховання дітей — турботи, яким немає кінця. Ніби покута, і без ніякої провини. Правда, кажуть, тільки 20-30 років важко, а далі людина звикає.

Прогарувавши більше півжиття людина озирається на свої здобутки. Підупало здоров'я, слабнуть сили, сивіє волосся, облізає голова. Лікарі радять здорові харчі, вітаміни й більше відпочинку, бо серце може не витримати. Працює людина далі, бадьориться, навіть намагається підмолодити свій вигляд, проте всім видно, що то вже людина підтоптана. Чим далі, тим більше чіпляються недомагання й недуги. Почали люди вступатися місцем в автобусі. Людина недобачає, недочуває й важко ходить. Поволі втрачає працездатність і переходить під опіку дітей. Добрі батьки поки діти малі, а як повиростають, тоді

батьки консервативні, відсталі й нездалі. Стосовно цього є й ставлення до них.

Користуються діти усім майном людини і скося поглядають на неї як на зайве обтяження, якого хотілося б найскоріше позбутися. Або — як тепер стало модним на Заході — запроторюють до старечого лому, щоб не мозолила очі. Терпить людина, боляче то відчуває, і єдиною — як сказала Ірина Вільде — є те, що вони матимуть те ж саме від своїх власних дітей.

Правда, є з цього багато винятків. Проте то тільки винятки.

Нарешті приходить час, коли людина покидає цей світ. Залишається по ній документ. Там зазначено, коли людина народилась, коли померла і навіть від чого померла. Тільки, на жаль, ніде не зазначено нащо вона народилась, і для чого існувала на світі.

В. С. Д.

ЛИСТ НАЩАДКІВ КРИВОРІЗЬКИХ КОЗАКІВ ДО Л. КРАВЧУКА

Як відомо, головне святкування 500-ліття заснування Запорозької Січі відбулося 4-5-го серпня в Нікополі. В усіх інших містах України свято Козацької Слави відбулося раніше на день-два, а де й на тиждень.

У Кривому Розі святкували 28-го липня. Як повідомляє кореспондент Інформаційного Центру „Республіка” Олександр Нинік, близько полудня біля пам'ятника Т. Шевченкові в Кривому Розі почали збиратися люди в козацькому вбранні, в українському національному та просто прохожі. Всі великою колоною рушили на майдан, де призначено святкування 500-ліття Козацької Слави. Там о 3-ій годині підняли український національний прапор. Виступив голова міської організації НРУП Р. Мотузко. Він зауважив, що прапор встановлюється вдруге, бо перший хтось зірвав. Після встановлення прапора люди проспівали „Ще не вмерла Україна”. Пізніше співали стрілецькі пісні, козацькі й народні. Відбулась вистава з участю легендарного козака Рога, виступили гості з Києва.

Готуючись до походу на свято в Нікополь, обрали наказного отамана та склали звернення до голови Верховної Ради України Леоніда Кравчука. Біля місця заснування Кривого Рога відбувся мітинг, на якому присутні схвалили звернення, зібравши під ним тисячі підписів. Ось текст звернення:

Кравчукові Льоньці, що у Верховній тепер гетьманує!

Шановний товаришу дідька лисого, а щоб і ти так їсти хотів, як ми хочемо. І щоб ти так бігав з порожньою торбою по крамницях, як

і ми й дітей своїх нагодувати не міг. І щоб у тебе так вуха пухли без цигарок, як у нас. Дуже бажають криворіжці, щоб і тебе так лікували у наших лікарнях, як нас лікують. Цікавляться люди наші, чи не нагострив і ти свої лижі на Москву? Якщо так, то — з Богом! І не забудь прихопити своїх 238 наймитів і Масола на додаток. А у свою відпустку приїзди до нас, на славне Криворіжжя подихати свіжим димом.

Жінки наші багатостраждальні, матері українські проклинають тих іродів, які голосували з оті два слова в декларації „як правило”. Не бажаємо ми, щоб діти наші були гарматним м’ясом ні для „братів”, ні для ворогів. Вимагаємо змінити оте ганебне „як правило” на „Виключно на території республіки”, а право вирішувати питання служби за межами республіки надати батькам призовників.

Якщо є в тебе хоч трохи глузду, то накажи своїм посіпакам у місцевих радах прибрати оголошення щодо праці на далекому Сході, оскільки це продовження штучної зміни етнічного складу республіки. Людям нашим набридли зайди з інших регіонів імперії, оскільки міграційний процес прямо відбивається на квартирному питанні, а українські робітники і службовці десятками років чекають черги на отримання житла.

Забули повідомити тобі, Льонько, що щиро раді ми новому імперському договору, тільки нехай його приймають у якійсь іншій колонії, а не на нашій славній Україні. Так і передай це тим, хто його вам диктує. Згадай також про Дніпро-Слауту, про гнилі калюжі на ньому, гучно названі морями. Це пам’ятник геноциду проти України! І після прийняття декларації про державний суверенітет України він, цей пам’ятник, досі цвіте і пахне.

Уклінно просимо тебе, голово, ...зачитай це сам на сесії, якщо є в тебе сміливість. Можливо після цього повіримо, що здатний ти вести нас уперед. Кажуть, дуже любиш ти статтю 6 конституції, тож дуже ми турбуємось, бо відомо, що така любов веде до зради батьківщини.

Ну, та будь здоров, не кашляй. Числа не знаємо, бо календаря не маємо, в день такий, як і у вас... Чекаємо трансляції по республіканському телебаченню. Підписали нащадки славних лицарів криворізьких з криворізькими гречкосіями”.

By JOHN ROSOŁOWICZ, ("ROSOL")

ВІНШУВАННЯ ГРИЦЯ ЗОЗУЛІ

Оце Вам віншую
Із Новим цим Роком,
Щоб жадна холера
Не лізла Вам боком.

Щоб Вас не чіпалась
Всенародна сплячка
Й не копнула часом
Сяка-така качка.

Щоб мухи на ніс Ваш
Чесний не сідали,
Щоб Вам у поході
Пси марша не грали.

Щоб їли безпечно
Шкварки й бараболю
І живіт не ріс Вам
З холера-сторолю.

Щоб у нашій війні
Для Патріярхату
Ніхто не підвів нас
Під Дурного хату.

Щоб в естаблішменті
Зміни наступили,
Аби нас надалі
За ніс не водили.

На тому то слові,
Як Ви патріота, —
Шануймо традицію
Й тримаймося плота.

АРАНЖЕР НОВОРІЧНОЇ ЗАБАВИ

Добрий вечір Пані, і Панове!
В нас є вже все для Вас готове.
І щоб Вас розвеселити,
І направду Вас вдоволити.
То Ви слухайте команди,
І при звуках ритмі банди.
Хочби брала Вас холера!
Ви тисніться до партнера.
Чи в штанях чи в спідниці,
Ви тисніться без різниці.
І нікому не дивуйтесь.
Щоб хоч трошки Вам тепліше,
Пригорніться ще сильніше.

Але кажу — тільки трішки,
Уважайте щоб на ніжки, гарних пань
не наступити, нагніток не надавити.
Бо сьогодні усі пані, дуже модно
взуті та убрані.

Щоб гарненько виглядати,
Та мужчин чарувати,
Лапати панів на вудку,
І пускати їх у дудку!
Як відкриті в пані плечі,
Шия, руки і інші там речі,
То панове розум майте,
І на це менш споглядайте.

Бо пані вже так з природи,
Убираються задля моди.
В гарній міні гарний рух,
І приємний навіть дух
Хай ніхто не нарікає,
Що поводження не має,
Бо і пань у нас не бракує,

І горілка пиво усім смакує,
І панове міру мають як до соди
наливають. А хто не міг іще
одружитись, той тут може залюбитись.
Як не в панні то в удовиці,
Або в старшій молодиці.
Що на мужа нарікає,
Що за мало грошей має.
А як котра мужа шукає,
То напевно тут його спіймає.

Як уже не молодого,
То бодай вже такого,
Що збирається в дорогу,
Щоб віддати духа Богу.

А як ви танцюєте, то уважайте,
І до кого тулитись, — знайте,
Бо у нас це не гріх,
Але може бути сміх,

Як то хтось комусь на перервах,
Схоче пограти на нервах,
Щоб на нерви вам не грати,
Краще ідіть до дому спати.
Атмосфера дуже мила,
Несподіванок велика сила,
Бо і молодь нас святкує,
Проти нас не демонструє.
Наша молодь гумор має,
Кокаколу випиває.
Бо горілки вже ковтнула
Перед тим як тут прибула.

ДІЯЛОГ З НАШИМ ДЕМОКРАТОМ

— Скажи мені, рідний демократе,
Яку Україну будем мати?
— Ну й питання ставите, диваку!
Та ж демократичну, більш ніяку!
— Скажіть мені, рідний демократе,
Який устрій будемо в ній мати?
— Але ж ви, земляче, безкритичний!
Устрій буде в ній демократичний!
— Скажіть мені, рідний демократе,
Яку владу будемо в ній мати?
— Але ж недотепа ви хронічна!
Влада буде в ній демократична!
— Скажіть мені, рідний демократе,
Будуть опоненти ваші волю мати?
— Та ми всіх їх здушимо в зародку,
Уста й руки замкнем на колодку!
— Тоді, скажіть, рідний демократе,
А як режим такий будуть звати?
— Ну й морока, добродію, з вами!
Та йдіть вже до чортової мами!

КОЛОМИЙКА

*на нову нуту, в присвяті
акторові В.Довганюкові,
з театру „Заграва”.*

Ходить бойко по Торонті,
скаче полегонько,
А бойчиха підбігас,
й кличе — „Віва, Бойко!”

Ой, піду я в Верховину,
там, де живуть бойки,
Де музика дрібно грає,
скачуть полегойки.

Ой, гуцули-гуцулоньки,
де ви бойка діли?
Чи зварили, чи спекли,
чи сирого з'їли?

Не зварили, не спекли,
сирого не з'їли!
Пішов бойко в полонину,
та й'го вовки з'їли.

Бойко вмер, бойко вмер,
та й на лаві лежить,
А бойчиха за плящину,
та й до коршми біжить!

Бойко вмер, бойко вмер,
бойкові дзвонили,
Як ся бойко зірвав з лави,
ледве здогналили!

ГЛАСНОСТЬ

Як легко стати легковіром!
Пообіцяють нам пшона —
Не зважимо й не перевіримо,
Що то за крам, яка ціна...

Заскочить нас „перебудова” —
І вже дивись: який товмач
Плете байки про Горбачова,
Що українець він, Горбач!

Самі собою полонені,
Забули про повторність справ:
Бо вже колись Владімір Ленін
Таку механіку вживав

І обіцяв нам повну волю —
Поки на силі не прибав.
В гроні партійного контролю
Свої слова відтак забув.

Подвійний зміст буває в слові.
Для нас, бо „місяць” — не „луна”.

Недарма в українській мові
І слів для „гласности” нема.
Бо й не для всіх однака „гласність”:
Тим радісна, а нам — сумна.
Бо „гласность” — це російська власність,
А наша „гласность” — німіна.

НЕ БУДЕ ЗНАТИ РІЗНИЦІ

Вийшов місяць, вийшов ясний
з-за гори, з-за ліса,
Присувався він до неї
і просив: — „Дай „кіса””.
Вона скоро відсунулась
й гнівно відказала:
— Що про мене ти подумав б
коли б я так дала?

— Не став мені дівчинонько
питання такого,
Бо про тебе я напевно
не думав б нічого.
— В такому разі, — каже вона
можеш стіну цілувати,
Без думання жадне із нас
не буде різниці знати!

САМІТНЯ

Ходила я лісом
Цілу днину,
Та й пробила ніженьку
На тернину.
Біль пекучий, сильний,
Незбагнутий,
А нікому ніженьки
Завинути.
Де ж ти тепер милий
Пробуваєш,
Що мого горенька,
Та й не знаєш.
Щасливі ті люди,
Що жонаті,
Ділять щастя й горе
В лісі й в хаті.
Сама я самотня,
В лісі лежу,

Болить пече рана
Йти не можу.
Болить пече рана,
Серце млоїть,
Ніхто тільки милий
Біль впокоїть.
Пошли, Боже, хлопця
В допомогу,
Хай завезе мене,
Та й до дому.
Хай мене занесе
До покою,
Душі, серця й рани
Біль впокою.
Хай у білу постіль
Ще й положить,
Поцілує палко —
Ну, і досить.

АМЕРИКАНСЬКІ КОЛОМИЙКИ

Америка світ великий,
Та й ми не останні, —
Все Іван буде Іваном,
Хоч тепер він Джанні.

Ти до мене не ходи,
Бойсику моторний,
Бо до мене листи пише
Та хлопець крайовий.

Як нап'юся горілочки
І ледом закушу,
То віддав би за Вкраїну
І тіло, і душу!

Ой, згадав я, як то мав я
Дівчину моторну:
Як присіла, сама з'їла
Дві бакси папкорну.

Через твої, дівчинонько,
Мальовані брови,
Я набрався пойзен айві
На нашій Діброві.

Була птичка невеличка,
А тепер вже сойка, —
Хоч на бойках родилася,
То тепер ковбойка.

Ой, кохався я в Оленці,
А тепер в Марійці, —
Був я хлопець бандерівець,
А тепер у „Двійці”.

А хто любить Честерфільди,
А я Лакі Стракі, —
В якій партії не був я,
Всі вони — ... однакі.

Майк

НАШІ — ВАШІ

Поділились люди наші,
То на наші, то на ваші.
Наші просто йдуть до „ліса”,
Ваші пруть назад до „біса”.

Ваші нашим досолили,
Наші ваших пришпилили.

Ваші нашим нестерпіли,
У газетах відповіли.

Ваші нашим набрехали,
Наші ваших з'маньки взяли.

Наші вашим носа втерли
Ваших до стіни приперли.

Ваші нашим насвинили,
Наші ваших очорнили.

Ваші вдарили зза плота,
Наших пхають до болота...

Наші — ваші, ваші — наші
Наварили каші — кваші.

Треба нам тепер десь сісти
І цю, кажу — квашу з'їсти!...

Мамай

КРЕМЛІВСЬКИЙ ВЕРТЕП У ВАШІНГТОНІ

В Вашингтоні більший шов —
це прибув цар* Горбачов.
Буде коляда — да-да!
Він привіз кремлівську зірку,
цю довірку — перевірку,
свіжа єрунда.

З ним прибула — коб здорова! —
теж Раїса Горбачова —
вертепна коза;
гарні очі, гарне личко,
та погану має звичку:
коверзує коверза.

Побував тут вже Хрущов.
Що ж прийшов і відійшов.
В нього славний черевик,
та поганий міхоноша,
всюди пхав він свого носа,
аж дістав по носі й ... пшик!

Мов медведя на мотузці,
привели й Брежнєва в гості,
чи на сміх, чи то на кпини.
Він від дуру, чи від трунку
морду пхав до поцілунку...
З чим, пробачте, до грабіни.

Та неповний це рапорт:
де подівся кремлівський чорт?
Без чорта вертеп, мов без Сталіна держава зла!
Не журіться! Є Раїса,
та хитріша і за біса,
перехитрить і осла.

** коректа цензора: має бути „цан“, а не „цар“; царів вже нема в країні соціалізму; не перевелись ще цани.*

„СВОБОДА“

ПАТРІОТИ!

Бай Баю,
Поїдемо до гаю,
Там пікнік є сьогодні
На цілі, на народні.
Присядемо на лавці,
Чи просто десь на травці
Приляжем на зеленій,
При Нусьці чи при Ксені
І на природі лоні
Ми ржатимем, як коні.
Із почуттям глибоким
З'їмо по два „гадоки”,
Нап'ємось „джінджирелі”
І будемо веселі.
А ще як проти вітру
Ми голубців макітру

Проковтнемо, щоб знали,
Що ми націонали,
То потім по три „стики”
З'їмо для Америки.
Лизнувши морозиво,
Підемо всі на пиво.
Нап'ємось чесно, дружньо
Й держатись будем мужньо...
А на кінець, Бай Баю,
Скоштуємо ще „паю”,
Щоб знали всі до йоти
Що ми ще патріоти
Завзяті й загорілі —
Не на словах, на ділі!!!

Майк Чічка

УНСОЮЗ В КОЛОМИЙКАХ

КУМ — ОРГАНІЗАТОР

Ой, не той-то, брате, кум
Що добре кумує,
Але той, що для Союзу
Дітей іншує!
Ой, не той-то, брате, кум
Що йде на христини,
Але той, що з рук не пустить
Жадної дитини!
Ой, не той-то, брате, кум
Що лиш п'є горілку,
Але той, що з рук не пустить
Парубка чи дівку!
Ой, заграли музиканти
В скрипки яворові:

Пішов кум до куми
В справі Союзівій!
Як тя, брате, не пускають
Дверима до хати,
То ти, брате, лізь вікном —
Душечку дістати.
Як дістанеш одну душу,
То й дістанеш другу.
Будеш мати перед Батьком
Велику заслугу!
Ой, заграли музиканти,
Загриміли бубни:
Народився наш Івась
У саме полудне!

Охристили Івася,
Файне ім'я дали,
І в Дитячий Департамент
Хлопця записали.
Записали в Департамент
Та й зробили знімку,

І в „Трибуні” помістили
Ще одну дитинку!
Ой, щасливий, брате, кум,
Що скінчив роботу:
Що в кишені вже тримає
Дитячу грамоту!

Панай

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В ТОРОНТІ

„Український День” — хто глянув,
Чисте свято балагану!
Здвиг усіх організацій,
День нескінчених орацій,
Пропаганд, маніфестацій,
Ще й прийнять, репрезентацій...
Концерт, пікнік, гри спортові,
Різні виступи сольові,
Бенкет, танці та музика,
І компанія велика.
Як ще взяти „грубші риби”,
Й поминути інші хиби,
Часом чи не забагато,
Як на перше наше свято?!
Бракувало ще лиш рінгу,
Та щоб люди грали в „бінго”...

Дур

УКРАЇНСЬКИЙ КОТЕЛ

Ой, недобре є у пеклі, —
Гірше, чим у нас на світі!
Стократь гірше, де-де-де!
Там в знаки усім дається.
Те чортяче „ЕмВеДе”.
У кітлах там зі смолою
Там варяться всі народи

За гріхи їх непростимі,
Різні раси і породи.
Там є руські і цигани,
Є англійці і французи,
Німці, чехи і словінці,
Готентоти, індіани,
Афри, негри, українці.

Кожний з них котел свій має,
І є варта, мов на Кремлю,
Щоб з кїтла хтось і не смикнув,
Щоб не втік назад на землю
Лиш котел наш український
Варти там не потребує!

Всім цікаво, всіх дивує,
Як таке довір'я маєм
Під сьогоднішню ми пору?
У вогонь СВІЙ СВОГО втягне,
Як підійде хтось лиш вгору.

Я. Кунц

ВОДКА

Гриць клявся і хрестився
Представляв він свій протест:
Від тепер аж до віку,
Я на водці ставлю хрест!
Досить! Ганьба! Не буду більш
Рівнятись до свині!
З цього місця хрест поставлю
І на „брендї” й на вині.
Буде в хаті мир і згода
Через мій рішучий жест,

Ні краплини алкоголю
Бо й на пиві ставлю хрест.
Воду лиш буду я пити,
Сок й біленьке молоко,
Всім сусідам присягався
Після випивки Грицько.
А сьогодні дізнаюся,
З Парасинного листа,
Що поставила горілка
І на Грицькові — хреста.

САМІТНИЙ

— Чому живеш самітний
Й постійно нарікаєш?
Сорок років ти в Канаді
Й нічого ще не маєш?
Бери та й оженися,
Гостей лиш довгий шнур
Проси ти на весілля,
А „бизнес” вже „фор шур”.
Ставайте до роботи
Обоє все із ранку,

Видатки поменшаться,
А чек піде до банку.
— Спасибі за пораду,
Жонатим я вже жив,
Іkonto теж у банку
На жінку відчинив.
Та сумно це скінчилось,
Як в Гітлера на фронті...
Я „бомом” в Едмонтоні,
Вона з грішми в Торонті.

СЛОВО ДО ПАТРІОТА

Український патріоте,
Я не проти
Того, що ти
Патріот є регіональний:
Що округу чи повіт
Свої славиш на увесь світ,
Ти у тім не унікальний.
Український патріоте,
Я не проти
Того, що ти
Патріот партикулярний:

Партійний чи груповий,
І що загумінок свій
іславиш, ти ж не унікальний.
Український патріоте,
Та я проти
Того, що ти
Справи менші — регіональні
Групові й партикулярні
Вище ставиш
Понад справи
Загально-національні.

СУЧАСНЕ

Змінилися роки на гірше
Весна змінилася і час —
Тому такі погані вірші
Любовні пишеться у нас.
Бо де ж узяти це натхіння
В часах отих бурливих літ,
Коли з землі іде тремтіння
І штучки виправляє світ.

Давно жидам спадала манна,
Солодка з неба, як медок,
На нас спадає грязь погана —
Залізо, попіл і пісок.

Та що порадиш! Вищі сили
На небо вічно споглядай
Коли б чим гіршим не кропило
Ти парасолю відчиняй!

ПОБОЖНІ ПОБАЖАННЯ

Скільки є зірок на небі,
Скільки є хрунів в портебі,
Скільки народних котурнів,
Скільки є між нами дурнів,
Скільки гоїв любить мацу,
Скільки не дає на тацу,
Скільки Федів медом маже,
Скільки знає і не скаже,
Скільки в Есесер неробів,
Скільки бувших в нас сельробів,
Скільки є живих героїв,
Скільки всюди шабасгоїв,

Скільки є дірок у ситі,
Скільки всюди гіпокритів,
Скільки буйди є насправді,
Скільки є неправд у „Правді”,
Скільки є кадил в Стенфордї,
Скільки блудів є в рекорді,
Скільки є провокаторів
Серед різних професорів,
Стільки то кольок під ребра
Зичить наша славна гебра,
На Кремлі новому диктатору,
Михайлові Горбачову!

ВЕРШОК СВАВОЛІ

В Торонто, славнім, місті,
Розійшлись тривожні вісті:
Ніби в українській школі
Загніздився дух сваволі,
Бо в час Божого Закону
Учениця вийшла з тону
Й на питання отця сміло
По-українськи відповіла.
А це є великий злочин,
До усього злого почин,
Це диявольська робота
І до бунту заохота!

Бо подумайте: що буде
І що скажуть на те люди,
Як зачнуть у школі діти
По-українськи говорити!
Щоб в чужій так установі
Діти в українській мові
Важились заговорити,
То ще можна б їм простити,
Але випасти так з тону
Під час Божого Закону
В „українській”, „рідній” школі
Це вже є вершок сваволі.

БУЛО КОЛИСЬ...

Проплили хоч вод потоки
І минають з ними роки,
В забуття пішли науки
Заповіти і пророки,
Та затерлись ідеали;
Почались сварки, скандали,
Балачки, переговори,

Потворилися табори,
Партії, угруповання, —
Розбиття і воювання.
І до нині в нас без зміни!
Хоч бери пенициліни
Та застрикуй без розчоту
Що другому патріоту,

Щоб дискусії не брався,
В політику не мішався.
Правда, — деякі змудрили!
Відстали. Мовляв прозріли!
Але є ще „ветерани”,
Ті партійні партизани,
Що воюють вже нівроку
Від котрогось ще там року,
Безпощадно та завзято,
Без надії, результату
І без віри в перемир'я!

Щораз більше тратять пір'я,
Щораз менше мають духа...
Цей без носа, той без вуха,
Незадовго з тої купи
Буде видно голі пупи
Та останеться калюжа
Крови, костей та оружжя...
І не буде кому, брате,
Цього всього позбирати!
Бо хто знає, — за два літа
Може бути кінець світа!

„Будяк”

РУСНАКАМ

(З народньої творчости)

Раз пізнав я руснака,
Що боявся гусака...
По-словацьки розмавляв,
По-мадярськи проклинав,
І не знав він неборак,
Хто він — качур, чи гусак?

Не питайте, як зоветься,
Звідки рід його береться,
Чи з великих, чи малих?
Досить було в нас таких.
Десь тепер позадівались, —
За катедри поховались.

НеЧалий

УКРАЇНЦІ-ЕМІГРАНТИ

Коломийка на сеньйорську ватру

Українці-емігранти вже сивоголові:
Повоєнні, заграничні і старокрайові.
Українці-емігранти всі великі аси,
Але пишуть до газети „кадило” й „ковбаси”.
Українці-емігранти живуть першорядно,
Та в газетах лиш клепсидри читають докладно.
Українці-емігранти сумують, страждають
Й на потіху з „Запорожця” арії співають.
Українці-емігранти, хоч не чорні брови,
Але мусять уважати на жир і тиск крові.
Українці-емігранти співають у хорах,
Бо хористами зробили себе ще в таборах.

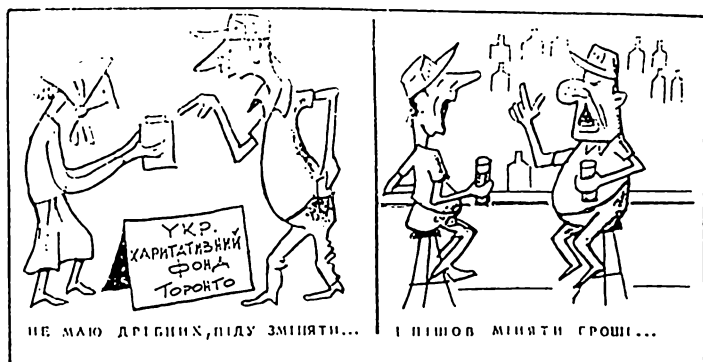
Українці-емігранти, хоч з іншої ери,
але не всі ще легально є пенсіонери.
Українці-емігранти і без мотивації
ходять на усі імпрези, збори, демонстрації...
Українці-емігранти навіть в „демократії”
ходять пішки, бо не мають ще моторизації
творють фонди і фундації, і організації.
Українці-емігранти не живуть в байзментах
Тільки в модних хмароссягах і в апартаментах.
Українці-емігранти звечора до ранку
несуть гроші в кредитівку й до якогось банку.
Українцям-емігрантам всюди добре жити,
але йдуть на Фльориду ревматизм лічити.
Еміграції кохана, ой тай дунай дана
Ти загибель, ти потіха, ти ладан і рана.
Еміграції кохана — ти чар і обмана
Ти шампан, ти водка, кава,
Пироги й сметана
Ой тай дунай, ой тай дунай, ой тай дунай дана
Еміграції кохана — ти фата-моргана.

Гей!
Гуд бай!
В.К-е

МОСКОВСЬКА ДУША

Ванька-Грішка-Яшка-Сашка —
Душа „русска” на опашках:
Суміш варварства, комізму,
Брехні, грози і цинізму.
Дивовижна мішанина
Із монголом угро-фіна,
Ім’я ж крадене, злодюга
„Притаскал” собі із „юга”.
Мораль його — не повіриш,
Матом хіба її зміриш:

Красти, різати, палити,
Брехать, грабити і... пити.
Як у Ваньки-Сашки-Грішки
На устах цвітуть усмішки,
Бережися в цю хвилину —
Дістать можеш ножем в спину.
В брехні йому нема міри:
Збреше так, що й сам повірить.
Брехня, нехай найпідліша,
В нього правда найсвятіша.

ГУРА — ПАТРІОТ

Кричав, клявся,
Розпинався
Гура-патріот:
— Душу тіло
Віддам сміло
За край, за народ!
— Гей, земляче,
Небораче,
Чого кричиш так?
Досить цього! —
Так до нього
Промовив земляк.

— Свою душу
Й тіло-тушу
Для себе держи.
Краще нині
Із кишені
Трохи положи.
Землячисько,
Бідачисько
Задрижав як дід,
Мов камфора,
Зник він скоро,
Застиг по нім слід.

ЧУЙНА МЕДИЦИНА

Прийшов хворий до лікаря й скаржиться на спину:
„Вона в мене уже тиждень болить без упину.
Я й компреси кладу на ніч, роблю розтирання...
Та не дає жодних зрушень самолікування”.

Терапіст довкруги помацав і сказав поволі:
„У вас, певне, між хребцями скопилися солі:

Отож треба на рентгені зробити знімок спини
І тоді знайдемо болячку, і всі її причини”.

...Через тиждень лікар знімок розглянув детально:
„У вас, — каже, — між хребцями усе ідеально.
Та оскільки шостий із них вищерблено скраю,
З оцим знімком до хірурга я вас направляю”.

...Через три дні уже хірург знімок розглядає
І говорить: хребет чистий, дефектів немає.
То видумка про щербину в зазначенім пункті,
У вас, певне, болить спина на нервовім ґрунті.
Про це свідчить язик білий, почуття погане...
Нехай вас невропатолог гарненько огляне”.

...Той постукав молоточком по нозі, по спині
Й виявив на плечах плями чорно-сині.
„Не знаходжу я нічого, як невропатолог...
Нехай, — каже, — вас огляне іще дерматолог”.

Отак кружляв хворий з місяць по замкнутім колі,
А тим часом в його спині припинились болі.
Непомітно з плечей зникли плями сині,
Й похвалився на radoшах чоловік дружині:
„Що то значить наша добра, чуйна медицина:
У її руках лікує навіть тяганина”.

НА ПЕЧІ

(Українська патріотична дума)

Хоч пролежав я цілий свій вік на печі,
Але завжди я був патріотом —
За Вкраїну мою, чи то вдень, чи вночі,
Моє серце сповнялось клопотом.

Бо та піч — не чужа, українська то піч,
І думки надиха мені рідні;
То мій Луг дорогий, Запоріжська то Січ,
Тільки в форми прибралась вигідні.

Наші предки колись задля краю свого
Труд важкий підіймали на плечі;
Я ж умію тепер боронити його
І служити, не злязючи з печі.

Еволюція значна зайшла від часів,
Як батьки боронились війною, —
Замість куль і шабель у нових діячів
Стало слово гаряче за зброю.

Може зброя така оборонить наш край,
Але й з нею прекепська робота:
Ще підслухає слово якийсь поліцай,
І в холодну завдасть патріота.

Та мене почуття обов'язків своїх
Потягає служити народу;
Щоб на душу не впав мені зрадництва гріх,
Я знайшов собі добру методу.

Так нехай-же працюють словами й пером
Ті, що мають дві шкури в запасі...
І, розваживши так, я віддався цілком
Праці тій, що єдине на часі.

На таємних думках та на мріях палких
Я роботу народну обмежу:
Та за те ж для добра земляків дорогих
Я без мрій і хвилини не влежу.

І у мріях скликаю численні полки
З тих, що стати за край свій охочі,
Слово ж маю на те, щоб ховати думки,
Якщо зраджують їх мої очі.

До письменства я кличу, — звичайно, — в думках, —
Щоб світило над нашою ніччю,
Хоч, на жаль, мати книжку народню в руках
Я признав небезпечною річчю.

О, країно моя! Я зв'язав свій язик,
Щоб кохати безпечно ідею;
Але в грудях не можу я здержати крик
У годину твого ювілею.

„Ще стоїть Україна! Ще не вмерла вона
І вмирати не має охоти.
Кожна піч українська — фортеця міцна,
Там на чатах лежать патріоти”.

Слава ж нам! Бо коли б дух народу погас,
Не стерпівши свого лихоліття,

То по ньому ж хоч зо два примірники з нас
Дочекають нового століття.

Слава нам! Хоч би вмерла Україна колись,
Її слід буде легко шукати;
А щоб краще навік ті сліди збереглись,
Буде зроблено з нас препарати.

В. Самійленко

АМЕРИКА

В країні цій є дива і контрасти,
Яких навряд чи знайдете будь-де:
Живуть підряд тут люди різних мастей,
Та кожний сам та іншим шляхом йде.

Тут білі, чорні, жовті і червоні,
Та мішанці усіх на світі рас —
За доляром щоденно є в погоні,
За доляром збувають життя час.

Тут кожний влип, немов у „гарбіч” муха,
У розкоші, достатки і журбу:
Залізши в борг по самі свої вуха,
Прославляє модерну цю добу.

Що хочеш лиш, усе тут можеш мати —
Береш у борг, якщо нема гроша,
І все життя постійно платиш, платиш,
Але твоє — одна лише душа.

Тут хліба є й до хліба завжди досить,
Та в голоді збуває більшість вік —
Людину на діті вітер носить,
А сало викидають на смітник.

В країні цій ніхто не ходить пішки,
Без авта всюди не поспієш тут;
Правдиві і фальшиві скрізь усмішки
На лицях всім кругленький рік цвітуть.

Хоч воля тут, та часто терпне шкура
У багатьох Адамових синів:
Розгулює жіноча диктатура,
Її здолать ніхто ще не зумів.

Церков тут є, не раз по дві на „бльоці”,
Та Голівуд печать на дух кладе,
І злочини цвітуть на кожному кроці,
Аж зі страху у голові гуде.

На все життя тут глянувши зблизенька,
Помітиш дуже скоро і легенько,
Що хоч для тіла тут аж надто гладко,
Та для душі — немає тут достатку.

СТАРОСВІДСЬКИЙ ГУМОР

*Всіляка біда насідала тоді
на нашого Русина, а яка вона,
можемо довідатися із щоденної
МОЛИТВИ, якою починаємо нашу
шосту сторінку.*

СОХРАНИ МЕНЕ, ГОСПОДИ!

Від діди́ча-коля́тора,
Від писа́ря-манда́тора,
Від жи́да-посесора,
Від пере́кінчика-професора
Від волоско́го монсиньо́ра,
Від римськóго докто́ра,
Від п'яни́ці-канто́ра,
Від зарва́ницького факто́ра,
Від кореспо́ндента-денунці́атора,
Від купця́-вірмени́на,
Від судді́-русина́,
Від росі́йського чи́новника,
Від шляхецько́го полковни́ка,
Від жиді́вського арти́ста,
Від метчи́ка-публіци́ста,
Від ксє́ндза-суси́да,
Від німця́-русо́їда,
Від уші́кіне́ра-дармо́їда,
Від є́ймо́щі-добро́дзє́йкі,

Від жі́нки казноде́йки,
Від бу́рі і грому́,
Від пожо́ндного до́му,
Від кальва́рійсько́го маля́ра,
Від нужде́нного бака́ляра,
Від че́ха-у́рядника,
Від нещасно́го пора́дника,
Від наду́того ма́дяра,
Від парта́ча ліка́ра,
Від цига́на-кова́ля,
Від радика́ла-моска́ля,
Від мазай́ла-писа́ка,
Від русько́го па́рібка,
Від неві́жого ю́нака,
Від коза́цького кула́ка,
Від писовні́ фонети́чної,
Від мані́ї фанта́стичної,
Від обі́тниць влади́ки,
Від святою́рсько́ї полі́тики,

Від „з Івана пана”,
Від халдея дзекана,
Від турської юстиції,

Від сільської поліції,
Від хлопського суда і
Від мітли „Страхопуда”.

(„Страхопуд” 1864 р. ч. 8-9)

ПОЛЬСЬКИЙ ДОБРОБУТ

Саморобна польська пісенька міського шумовиня

Повтікали із господарки, Кася, Ясь і Владек,
Утікли вони до міста, лишився тільки дзядек!
Якось зістав магістром, меценасом Владек!
Інжінером Кася, а рільником, остався дзядек.
Ясь випиває шампана, коняк п'є Владек,
Чорну каву п'є Кася, а маслянку п'є дзядек.
Ясьо їздить Волгою, Фіятом їздить Владек,
Сиренков Касенька, а коником їздить дзядек,
Ясьо має вільчура, дога тримає Владек,
Пекінчика Кася, а свинку держить дзядек.
Ясь запустив собі вуса, бороду носить Владек,
Менікури Кася, а нагнітки носить — дзядек!
Ясьо „сьпі” за б'юркем, крутко працює Владек,
Шість годин Касенька, а шіснадцять — дзядек,
Ясьо пише пером, довгописом пише Владек —
На машині — пише Кася, а вилами пише дзядек,
Ясь з'їдає собі шинку, ковбасу їст Владек,
Індика їст Касенька, а картофлі їст дзядек.
Мішок муки для Яся, поросю одержав Владек,
Перина для Касі, старі портки дістав дзядек!
Приїхали на село — Кася, Ясь, і Владек —
Будуть разом усі помагати, радується дзядек,
Лежить собі Ясь під грушею, а під яблонею Владек,
Кася опалюється на сонці, а сіно косить, дзядек.
Зійшлися усі вечером, — Кася, Ясь, тай Владек,
Усі собі усміхнені — та найсумніший, їхній дзядек.
Ясьо заїдає собі шинку, а ковбасу польську, Владек,
Кася заїдає собі яїчницю, а картофлі у лушпині дзядек,
Продав дзядек свинку, і не їв ніколи ковбаси,
Бо усьо поїли у місті дармоїди, грубаси!
Живіт великий має Ясьо, сили набрав великої Владек,

Рум'янців дістала гарна Касенька, а з голоду умер дзядек!
Похорон був учтивий, поділили — спадок,
Усі вони щось одержали, бо одержав навіть дзядек?
Бидло-худобу одержав Ясьо, хату одержала Кася!
Поле та інвентар одержав захлапний Владек,
А лопатою від грабара, по задниці дістав наш дзядек!!!
І цо бендзце — єдлі ви пшекленте, ужендніци? —
Юж не бенде дзядек, косіць за дармо вам пшеніци.

Довільний переклад з польської мови

СОБАЧЕ НЕЩАСТЯ

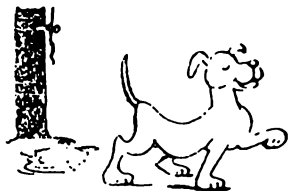
*(Цього року світову пресу облетіла вістка,
що советський уряд, щоб відтяжиги господарську
кризу, наказав винищити всіх собак, які були
у приватному розпорядженні населення).*

Була собі сучка,
Називалась Жучка.
Жила в ієсесері
У горбачовській ері.
 Їла хліб не марно —
 Служила ударно;
 Гавкала і вила
 Як лише уміла.

На кожному кроці
Мала все на оці.
Одним словом: учка,
Добра була сучка.

 Їла, що зі столу
 Падало до долу,
 В смітниках хапала,
 Що лише дірвала.

О так вона в злиднях
Жила б і до нині
Та закралось тихо
Невблаганне лихо:

Партія кмітлива
Викрила, ось, диво
Що, мовляв, собаки
Лежні і лайдаки.

Даром рід цей сучий
Нищить хліб насущний,
Обсів сараною
Народ з головою.

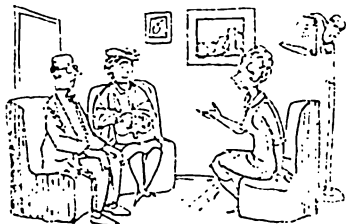
Через псів постійна
Криза безнадійна,
То ж їх, паразитів,
Треба перебити.

Так партзаправили
Скинути зуміли
Всі свої невдачі
На плем'я собаче.
Сказали — зробили:
Собак перебили,

А між ними й сучку,
Нашу бідну Жучку.
СССР, здається,
Без псів обійдеться,
Бо повно надійних
Там собак партійних.

ЯК У ТОГО МОШКА

У нас, як в того Мошка,
Всього потрошка:
Є гавзи, і кари,
Крамниці і бари,
Їдальні, grosерні,

Всілякі майстерні,
А навіть є гарні
Великі книгарні,
Де можна дістати
Капусти, салати,
Ковбаску і кишку,
А тільки... не книжку.
А підеш де в гостину —
Го-го, диви но:
І кухня біленька,
Ї ледівка новенька,
І ліжка й комоди

Останньої моди,
І софи, й дивани —
На все людей стане!
Та марне, мій брате,
Ти будеш шуката
З книжками полицки...
Не ті тепер звички!

Колись за рідну книгу
Ми йшли в кормигу:
Кайдан не лякались,
З жандармів сміялись,
Сиділи завзяті
В Івановій хаті
І їздили гладко
В Сибір, на Камчатку,
В курорт в ожеледі
У пуші Байкалу
Між білі ведмеді,
Всіляко бувало...

Тепер інше діло —
Тож скажем сміло:
Минулись жандарми
І тюрми-казарми,
Ніхто нас за книгу
Не возить на кригу,
В тюрму не саджає,
З посад не ганяє.
Тож защо змагатись?
Геть книжку із хати!

Над нею вже й діти
Не хочуть сидіти.
Приходять ось з „елі”
Хлопці веселі —
Скакали, гуляли,
З пістолів стріляли:
Пора вже й до хати
„Ті-Ві” „ващювати”:
„Павх! Павх!” Що хвилини
Небіжчик там гине —
Чудово! А бідну
Книжину безрідну
В пивниці у тиші

Дочитують... миші.
У нас, як у того Мошка ,
Всього потрошка:
Для духа є чарка,
Для єдності — сварка,
Для мітел — поети,
Для зборів — бенкети,
Для шлюбу — двужонник,
Лектура — це сонник,
Залишенням — центи,
За хутра — проценти,
Комірне для звишки,
А „гарбіч”... для книжки.

КАРАВАН

Про культуру ярмаркову
Маю відповідь готову!
Коломийку все і всюди
Дуже люблять наші люди, —
Тут одне лиш „ба”:
Ї грають в барі — в клубі,

А останню — вірте, любі,
В політику забрила!
І такого нарабила,
Що і ліпше не казати —
І тому Трясило — брате,
Хоче іншої співати!

ПОЛІТИЧНА РОЗМОВА

Сказав демократ нервовий
Невтральному землякові:
— Як лиш бандерівця стріну,
Трачу гумор в цю хвилину.

Маю його вже аж в пупі —
З ним не можна жити вкупі!
Він усюди носа пхає,
Диктатуру накладає!

Коли б отак в Україні
Вони владу мали нині,
Кажу тобі правду щиро:
Вони дерли б із нас шкіру!

Гей, як би я владу мав,
Я б їм, чортам, показав:
Я їх усіх, безумовно
Винишив би поголовно!

— Пляни в тебе „геніяльні”, —
Відповів йому невтральний, —
Лише думаєш, логічно,
Цілком не демократично.

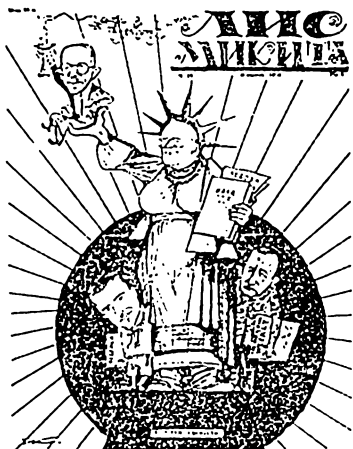
Отаких я „демократів”
Привик завжди уникати.
Від них, як від тої змори,
За десяти втік би гори.

Є У ГРИЦЯ ЖІНКА КИЦЯ

Круглолиця,
Білолиця,
Молодиця,
Лебедиця,
Кип'ятиться,
Гарячиться,
Комизиться,
Біля Гриця:
Де ж не злиться,
Не лютиться,
Не казиться,
Не свариться,
Як не спиться,
Не лежиться,
Бо ж зовиця —
Жартівниця
Чепуриться,
Як цариця,
І в куницях,
І в лисицях,
І в спідницях —
Блискавицях!
Твоя ж Киця
Білолиця
Як сестриця —
Жалібниця.
Та від Гриця
Чує Киця:
— Кинь ліниться,
Ледащиця.
Йди трудиться,

Як годиться.
Будеш, Киця,
Як зовиця,
Чепуриться,
Веселиться.
О, як Киця
Розлютиться!
Та до Гриця,
Як тигриця,
Як тигриця:
— Йти трудиться?!
Йти ганьбиться?!
Йти брудниться?!
Як мазниця?!
Хай зовиця
Джеджуриться,
Хай їй сниться
Пропасниця!
Твоя Киця
Витівниця,
Умудриться
Прифрантиться.
Біжи, Грицю
У крамницю,
Візьми ситцю
На спідницю...
Отака у Гриця Киця
Білолиця ледащиця!

Василь Голобородько

ЮШЛЕП „СВОБОДИ“

Ювілеї „Свободи“ — 65-літній, 70-літній і 75-літній в карикатурах ЕКА, поміщені в редакційному сатиричному журналі „Лис Микита“.

З НАРОДНОЇ МУДРОСТИ

(Приповідки — кожному до вивчення)

- Тісні черевики мають одну прикмету: забуваємо у них про всі інші наші клопоти.
- Життя — це театр за вільним вступом. Лише гардероба, буфет і програма коштують дуже дорого.
- Українська приповідка: Господи за що ти мене карасш: чи я горілки не п'ю, чи я жінки не б'ю, чи я церкви не минаю, чи я в корчмі не буваю?
- Ви чуєте? що ви говорите?
Ні! Я не люблю підслухувати.
- Він віртуозно володів мистецтвом знаходити собі меценатів.
- А що, ваше маля навчилося говорити?
Так. Тепер ми вже вчимо його мовчати.
- Півень співає навіть того ранку, коли він має попасти в юшку.
- Співпраця комунізму: одні їдять, решта пережовує.
- Відвага, це мистецтво боятися так, щоб ніхто цього не помітив.
- Є два роди жінок: мальовані і звичайні.
- Жінка може чоловікові впасти в око, стати в горлі і вилізти боком.
- Я на тому не знаюся, але маю на те свою власну opinію.
- Треба підважити все, що дасться підважити, щоб відкрити, що підважити не дасться.
- Приятелі звичайно помагають жити і перешкоджають жити.
- Легко є уміти говорити, коли маєте що до говорення, але тяжко є мати що до говорення, коли треба говорити.
- Ніколи я тут не був, але бачу, що поправилося.

- Щоби охоронити середовище від заневищення, ми оточили себе кільчастим дротом.
- Чекання щастя — також щастя.
(Гольдсміт)
- Яйце сьогодні є краще як курка завтра. (Рабінська приповідка)
- Бажаючи мати приятеля, спершу його випробуй — не квапся звертатись на нього, бо буває і друг своєкорисний: він не лишиться при тобі в день горя твого (Сирах 6,7).
- Звичайно, що стало смішним ніяк не може бути небезпечним...
- У веселий час і смерть не страшна...
- Якщо ти усміхнешся до життя то воно стріне тебе з усміхом, також...
- Сучасна жінка — це мандрівна виставка скульптури і малярства.
- Вмираючи — прости своїм ворогам, бо і так їм уже нічого не зробиш.
- Він мав чисті помисли, але, на жаль, не мав чистих рук.
- Для поховання правди треба багато лопат.
- Коли можеш радити і сміятись сьогодні, не відкладай того на завтра.
- Можна купити втіху, але, на жаль, не можна продати свого смутку.
- Коли Марк Твен став відомим, до нього почало надходити багато прохань про допомогу. З одного містечка надійшов лист, у якому магістрат просив надіслати кошти на добудову стіни, яка оточує міський цвинтар. Гуморист відповів:
— Вважаю ваш проєкт нікчемним. Ті, хто на цвинтарі, не можуть покинути його, а ті, хто поза його стінами, не мають ніякого бажання потрапити туди...
- Кожний з нас має досить сил, щоби міг видержати нещастя другої людини...
- Перша людина Адам мав велике щастя, бо щоб він тільки не сказав, він був певним, що перед ним ніхто цього не говорив...
- Багато людей схожі на яйце: вони надто повні, щоб вмістити щось інше...
- Життя не таке коротке, щоб людям бракувало часу на ввічливість...
- Свіість у нього була чиста: не була в ужитку...
- Старість більше робить зморшок у розумі, ніж на обличчі...
- На собачій виставці висіли поряд плакати: „Собака — друг людини”! і „Стережіться собак”!

- Чого хоче чоловік, який дозволяє дружині керувати автом у місті: позбавитися дружини чи автомобіля? Чи обох разом?
- Молоді люди думають, що старі дурні, а старі люди знають, що молоді дурні.
- Людина вчиться говорити дуже рано, мовчати — дуже пізно...
- Філіпп Македонський після перемоги над афінянами при Хероней, щоб приборкати свою гордість, наказав щодня будити себе такими словами:

— Вставай, царю, і пам'ятай, що ти людина.

- Рим мав сенаторів. Тепер я знаю, чому він занепав.
- Не можеш оплакувати всіх людей увесь час. Кожних чотири роки — вистачає.
- Сучасна світова ситуація: вовки домагаються гварантії проти овець!
- Коня згубиш — можеш знайти, слово вимовиш — не повернеш.
- Непотрібне — смішне, але смішне — потрібне!
- Інколи уколи сатириків бувають гостріші від уколів лікаря.
- Ви можете бути дотепні, якщо й ваше оточення не позбавлене дотепности. Півень даремно кукурікатиме в компанії качок: вони йому не відповідатимуть.
- Найкращі дипломати це музиканти, бо вміють писати і читати ноти.
- Одні люди вносять вклад у культуру, інші — вносять вклади на банковеkonto.
- У нас створено вже велику літературу з нарікань, що немає великої літератури.
- Дотепність і гумор — якщо існує між ними різниця, то тільки в часі: це блискавка і електричне світло. Обидва явно з одного матеріалу, але дотепність — це яскравий моментальний спалах, гумор же пустує і вітається сюжетними викрутасами. *(Марк Твен)*
- Жарт іноді буває провокуванням. *(Вільям Шекспір)*.
- Всі жарти гарні, крім нудного. *(Вольтер)*
- Чоловіки після шістдесятки часто виглядають на 50, поведуться так, якби їм було 40, почуваються, якби їм було 30, і здають собі справу з того, скільки втратили, коли їм було 20 років.
- Чорнило — це матеріал, яким можна і очорнити і обілити.
- Старість, це погана річ, але, насправді, це єдиний спосіб, щоб прожити довго.
- Коли людина сміється на самоті, то сміється й наполовину не так, як з приятелями.

- Китайці кажуть, що для здобуття світу конечно потрібна атомово війна. Москалі пішли ще далі й кажуть, що для здобуття світу є конечна атомово війна між Китаєм і Америкою...
- В творах Шекспіра вітер завжди віє з півночі, хоч в Англії віють вітри зі сходу і заходу. Шекспір ніколи не описував мряки, хоч це буденне явище в Англії.
- Людина, що гризе інших — це не варіят. Варіят гризе самого себе.
- Мудрий знає чого він хоче. Впертий знає тільки, чого не хоче.
- Думав про те, що добре було б ні про що не думати.
- Минуле має сенс і вартість лише для того, хто думками ввесь у майбутньому.
- Серце чисте створи мені, о Боже, і дух потужний віднови в нутрі моїм. Не відкидай мене від обличчя Твого, духа Твого святого не відбирай від мене. Поверни мені радість спасіння Твого і зміцни мене духом благородним (Пс. 51-12,14).
- Кохання це гейби двобій поміж жінками і чоловіками: жінці треба захищатися з початку, чоловікові опісля...
- В коханні сторони втрачають розум, зате як підпишуть шлюбний акт помічають цю втрату.
- Одруження вперше — обов'язок, вдруге — дурість, втретє — безумство...
- Лише закохані знають, що таке вічність.
- Можна сказати, що кохання це сверблячка біля серця, яку не можна почухати!
- Ревнощі — сестри кохання, як диявол — брат ангелів...
- Любов п'янить. Особливо любов до алкоголю.
- Не нарікаймо, що мало розумних людей, а дякуймо Богові за те, що вони є...
- Навіть дуже великі математики починали від нуля...
- Верблюд мріє про те, щоб увесь світ став пустинею.
- Що таке САТИРА? Можна це різно вяснити, але насправді, це своєрідне дзеркало хто в нього дивиться, бачить обличчя всіх знайомих, окрім свого власного...
- Від веселого, як і голосного, сміху, все горе втікає, як той чорт від часу, коли зачує півня ранком. Сміх найкраща рецепта до здобуття здоров'я...
- Усміхатися — це завжди трішки показувати зуби... (або свої або штучні).
- Сміятися не гріх над тим, що видається нам смішним.
- Сміятися над розумними людьми — це привілей дурнів.

- Мій спільник був сумний, як замкнена уночі коршма. Він взяв так міцно ініціативу в свої руки, що задушив її.
- Нежонатий чоловік це людина, якій хтось з жонатих людей дав колись мудру пораду, і він на диво послухав її.
- З ввічливості люди всміхаються в очі, а сміються поза очі.
- Часом за фальшиві сльози треба більше заплатити як за правдиві перли.
- Людина діл є вартнішою, як людина слів.
- У кого балакуча губа, у того тіло в синцях.
- Собака собаку величає левом.
- Хочеш, щоб цуценя загавкало - покажи йому ціпка.
- Хто підкинув угору камінь, той ризикує власною головою.
- Долонею сонця не затулиш.
- Чорну душу не заховає і золотий язик.
- Жаба ціле життя скаче, але ніяк болота не може відбігти.
- Сильний тілом перемаже одного, сильний розумом - тисячі.
- Сміх заразливий, особливо начальницький...
- В жарті завжди є прихована якась правда.
- Весела людина бачить, цілий світ, веселим...
- Відомий французький хірург А. Паре — говорив, що приїзд цирку до міста важить більше для здоров'я його мешканців, як приїзд аптеки. Чому? Сміх, посмішка знімають нервові напруження, виліковують...
- Звичайно людину можна судити по тому, з чого вона сміється...
- Де є сміх там можна сказати, що це люди, бо звірята не сміються...
- Ніщо так не томить як розумна людина без крихти веселости...
- Марк Твейн зайшов у купе, в якому сидів пасажир, хоча поїзд був переповнений. Пасажир сказав Твену:
Я повинен вас попередити, щоб ви не сідали в це купе. У мене скарлатина і дифтерія.
Нічого, — сказав Твен, зручно влаштовуючись, — я однаково вирішив покінчити життя самогубством у наступному тунелі.
- І як ви довго це можете видержати?
Вічно! Тоді будьте моєю дружиною.
- Із собою завжди є про що посперечатися...
- Вірте людям похилого віку. Тільки вони здатні кохати до могили...
- Дві речі бувають трудні: мовчанка, коли потрібно говорити і розмова, коли необхідно мовчати.
- Людина тільки тоді стоїть твердо на ногах, коли стоїть на власних ногах.

- Знати, чого нема, є важніше чим знати, що є.
- Про волю найменше говорять вільні.
- Троянського коня досідають від середини.
- Хто стереже уста і язик свій, той збереже від лиха свою душу.
- Правдиве щастя: дивитись на щасливість ближнього.
- Вдоволення міряється тільки мірою терпіння.
- Здоровий жебрак щасливіший від хворого короля.
- Чуда є можливі і сьогодні, вони роблять нас спосібними бачити Творця на ділі в нашому щоденному житті.
- Кинь щасливця у воду, і він впливе з рибою в зубах.
- „Основою всякого поступу є пошана” (Гете).
- Люди же мають таку вдачу, що їх легко водити за ніс. Треба тільки намазати пальці таким запахом, який вони люблять.
- Давні учені не в одному відрізняються від сучасних. Тільки дурні всіх часів однакові...
- Світ не був би такий поганий, якби його зачасто не „поліпшували”.
- Чия шкода, того й гріх.
- Добрий чоловік все дурневі брат.
- Добрий пан — взяв у дітей хліб та й кинув псові.
- Коби той розум перед ярмарком, що по ярмарку.
- Як на медведя впаде мала галузка, то він мурчить, а як велика, то мовчить.
- До правди не треба вже нічого додавати.
- Суперечка не тривала б так довго, коли б вина була тільки по одній стороні.
- Криза — тоді, коли нема грошей, яких нема де видати.
- Голод, то наймудріша кухарка.
- Як чоловік свинуватий, то ще йому й Гаврило на ім'я.
- Хорувати — нездорово!
- Ліпше бути багатим і здоровим, чим бідним і хворим — бо нашо бідному хвороба здалася!
- Професор може бути звичайний, або зрегабілітований.
- Всі на одного, один за всіх!
- Не музикальний, а бреше, як з нот...
- Був такий чесний, що навіть з хабаря давав здачі.
- Всі лаври дістаються краплині, яка переповнює чашу.
- В утечі гине більше вояків, ніж в атаці.
- Такий характер. Хоч хату в центрі міста має, а все говорить: — Моя хата скраю!
- „Кому Господь розуму не дав, не купиш його і на університеті”.
- Біди не треба шукати, злодії самі лізуть до хати”.

- „Не скакали б дівки дрібно, як би не тісні черевики”.
- „Була б Ганна панна, коли б не шестеро дітей”.
- „Що голова — то капуста”.
- „Дай, Боже, воювати — за чужими плечима”.
- „І в небі була колись опозиція”.
- Хто вміє брехати — говорить промови”.
- Чому меншість, здобувши більшість і владу, починає переслідувати меншість?
- Важлива є вартість предмету, а не його ціна; наприклад, дешевий гудзик у важливому місці.
- Популярна музика в Америці, — це одна з небагатьох речей 20-го століття, яка зробила величезний скок взад.
- Тільки чужими очима можна бачити свої недоліки...
- Учень запитав давньогрецького філософа Сократа, чи не знає він найпевнішого засобу від кохання з першого погляду. Знаю, — відповів мудрець, — треба уважно подивитися вдруге...
- Цікаво, чому при розлученні вимагають сказати причину, а при одруженні — ні?
- Геніяльність має межі, — глупота безмежна...
- Тесть не любить зятя, свекор не любить невістки, теща не любить зятя, свекруха не любить невістку: все у світі зрівноважується...
- Не має ворогів тільки той, кого однаково всі зневажають...
- На дні кожного серця є осадок...
- Люди роблять фалшиві гроші, гроші роблять фалшивих людей...
- Під плачем спадкоємця часто прихований радісний сміх...
- Звіринець — це місце, де звірі оглядають людей...
- Не в успіхах, а в помилках людина пізнає себе найправильніше...
- Що таке обмін думками?
Це, сину, треба розуміти так: ти йдеш до шефа зі своїми думками, а повертаєшся з його...
- Скажіть, чому Горський співає з заплюшеними очима? У Горського дуже добре серце, — відповів Чехов. — Він не може бачити, як інші страждають від його співу...
- Він був такий ошадний та обачний, що у весільну подорож вирушив сам...
- Кохання не має меж, коли справа заходить про придане...
- Де молотять зерно, там мусить бути і полова.
- Не хлібом єдиним живе чоловік — не водою єдиною живе газета.
- Українця і в церкві б'ють!

- Людина тільки тоді стоїть твердо на ногах, коли стоїть на власних ногах.
- Знати, чого нема, є важніше чим знати, що є.
- Про волю найменше говорять вільні.
- Троянського коня досідають від середини.
- Хто стереже уста і язик свій, той збереже від лиха свою душу.
- Правдиве щастя: дивитись на щастивість ближнього.
- Вдоволення міряється тільки мірою терпіння.
- Здоровий жебрак щасливіший від хворого короля.
- Чуда є можливі і сьогодні, вони роблять нас спосібними бачити Творця на ділі в нашому щоденному житті.
- Кинь щасливця у воду, і він випливе з рибою в зубах.
- „Основою всякого поступу є пошана” (Гете).
- Люди же мають таку вдачу, що їх легко водити за ніс. Треба тільки намазати пальці таким запахом, який вони люблять.
- Давні учені не в одному відрізняються від сучасних. Тільки дурні всіх часів однакові...
- Світ не був би такий поганий, якби його зачасто не „поліпшували”.
- Кохання це гейби двобій поміж жінками і чоловіками: жінці треба захищатися з початку, чоловікові опісля...
- В коханні сторони втрачають розум, зате як підпишуть шлюбний акт помічають цю втрату.
- Одруження вперше — обов'язок, вдруге — дурість, втретє — безумство...
- Лише закохані знають, що таке вічність.
- Можна сказати, що кохання це сверблячка біля серця, яку не можна почухати!
- Ревнощі — сестри кохання, як диявол — брат ангелів...
- Любов п'янить. Особливо любов до алкоголю.
- Не нарікаймо, що мало розумних людей, а дякуймо Богові за те, що вони є...
- Навіть дуже великі математики починали від нуля...
- Верблюд мріє про те, щоб увесь світ став пустинєю.
- Що таке САТИРА? Можна це різно в'яснити, але насправді, це своєрідне дзеркало хто в нього дивиться, бачить обличчя всіх знайомих, окрім свого власного...
- Від веселого, як і голосного, сміху, все горе втікає, як той чорт від часу, коли зачусь півня ранком. Сміх найкраща рецепта до здобуття здоров'я...
- Усміхатися — це завжди трішки показувати зуби... (або свої або штучні).

- Мій спільник був сумний, як замкнена уночі коршма. Він взяв так міцно ініціативу в свої руки, що задушив її.
- Нежонатий чоловік це людина, якій хтось з жонатих людей дав колись мудру пораду, і він на диво послухав її.
- З ввічливости люди всміхаються в очі, а сміються поза очі.
- Часом за фальшиві сльози треба більше заплатити як за правдиві перли.
- Людина діл є вартнішою, як людина слів.
- Непотрібне — смішне, але смішне — потрібне!
- Інколи уколи сатириків бувають гостріші від уколів лікаря.
- Ви можете бути дотепні, якщо й ваше оточення не позбавлене дотепности. Півень даремно кукурікатиме в компанії качок: вони йому не відповідатимуть.
- Найкращі дипломати це музиканти, бо вміють писати і читати ноти.
- Одні люди вносять вклад у культуру, інші — вносять вклади на банкове конто.
- У нас створено вже велику літературу з нарікань, що немає великої літератури.
- Дотепність і гумор — якщо існує між ними різниця, то тільки в часі: це блискавка і електричне світло. Обидва явно з одного матеріалу, але дотепність — це яскравий моментальний спалах, гумор же пустує і втішається сюжетними викрутасами. *(Марк Твен)*
- Жарт іноді буває провокуванням. *(Вільям Шекспір)*.
- Всі жарти гарні, крім нудного. *(Вольтер)*
- Чоловіки після шістдесятки часто виглядають на 50, поведяться так, якби їм було 40, почуваються, якби їм було 30, і здають собі справу з того, скільки втратили, коли їм було 20 років.
- Чорнило — це матеріал, яким можна і очорнити і обілити.
- Старість, це погана річ, але, насправді, це єдиний спосіб, щоб прожити довго.
- Коли людина сміється на самоті, то сміється й наполовину не так, як з приятелями.
- Китайці кажуть, що для здобуття світу конечно потрібна атомово війна. Москалі пішли ще далі й кажуть, що для здобуття світу є конечно атомово війна між Китаєм і Америкою...
- В творах Шекспіра вітер завжди віє з півночі, хоч в Англії віють вітри зі сходу і заходу. Шекспір ніколи не описував мряки, хоч це буденне явище в Англії.
- Людина, що гризе інших — це не варіят. Варіят гризе самого себе.
- Мудрий знає чого він хоче. Впертий знає тільки, чого не хоче.

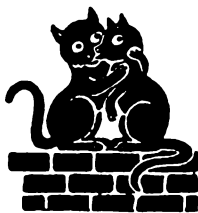
- Не ставай на ніж — босоніж!
- Можна бути мудрим і без краватки.
- Буває, що й „міні” не помагає.
- Коли можна побачити „все” — „все” стає нічим.
- Вата є на те, щоб нею завивати тілесні рани. Недобре діється, коли у вату завивають національну кривду!
- Хто звик тільки кадити, вище паламаря в народі не дослужиться!
- Найпростіша дорога до неба веде через лябіринт життя.
- Кожний Ювілят повинен подавати у своїй автобіографії, коли у своєму житті купив останній раз українську книжку.
- Найкращий спосіб піти на дісту — поїхати на Україну. Можна багато наїстися (страху) і все таки залишитися худим!
- Поки сонце зійде — Росія очі виїсть!
- З якої речі наші католицькі отці збирають у церкві „Петрів гріш”, коли Папа Римський називається Павло?
- Ці українці — то ширий нарід: ніколи один про одного не говорить добре.
- Поки лис має хочби здоровий зуб — нема мови про якунебудь моральність.
- Можна бути добрим співаком і без хребта, але бути добрим журналістом без хребта — неможливо.
- Найкращий спорт — перескакувати себе самого.
- Хочеш приєднати собі приятельку, посварися з її чоловіком.
- Щастя складається з моментів, як доляр із центів.
- Треба вміти втішатися щастям навіть тоді, коли вам трамвай втече з-перед носа.
- Хто дивиться на світ реально, не потребує чорних окулярів.
- Час можна міряти секундами, і можна міряти биттям серця.
- Сміятися не гріх над тим, що видається нам смішним.
- Сміятися над розумними людьми — це привілей дурнів.
- Для поховання правди треба багато лопат.

ПОРАДА ДЛЯ ГРОМАДСЬКИХ ДІЯЧІВ

Коли на вас кричать і лають
 Це знак, аргументу не мають.

Коли проти вас пишуть і піняться,
 Це знак, що слова вашого бояться.

- Вмираючи — прости своїм ворогам, бо і так їм уже нічого не зробиш.
- Він мав чисті помисли, але, на жаль, не мав чистих рук.
- Коли можеш радіти і сміятись сьогодні, не відкладай того на завтра.
- Можна купити втіху, але, на жаль, не можна продати свого смутку.
- Гірким словом каже солодку правду — книга.
- Щасливий той, що вродився серед книг і любить їх.
- Книга немов вікно, через яке видно душу автора.
- Книга будить розум до читання і творчості.
- Поруч доброї людини другою величю світу є книга.
- Тихий куток і добра книжка — розрада і надія моя.
- Бувають статті, які варто читати не задля їх змісту а задля помилок, які в них трапилися.
- Дурному навіть склероза не помагає.
- Очевидно, золотим віком був саме той, у якому люди ще не знали золота.
- Бувають люди, схожі на крамничку, у якій весь товар виставлено напоказ в одному віконці.
- Ворогові, який тікає, не шкода і золотий міст побудувати.
- Немало є таких, котрі схильні заплющити очі і дивитися на світ вухами.
- Мистецтво бути мудрим полягає в умінні знати, на що не слід звертати уваги.
- Дуже неприємно усвідомлювати, що дві речі — розум і каяття — завжди приходять до нас із запізненням.
- Мовчанка — це золото, — сказав посол, і заінкасував місячну дієту.
- Найкращий жіночий волос тратить на чарі, коли знайде його в зупі.
- Великі речі є великі але і малі є великі коли до них приглянутися зблизька.

ЗОЛОТІ ДУМКИ ІНШИХ

Людина збільшує своє щастя в тій мірі, в якій наділяє ним інших.

Бентам

Воля Божа в тому, щоб ми жили щастям і життям один одного, а не обопільним лихом і смертю. Люди помагають один одному своєю радістю, а не бідую.

Джон Рескін

Наше життя — це наслідок наших думок; воно народжується в нашому серці, воно виходить з наших думок. Коли людина каже або чинить зі злою думкою — страждання невідступно слідкує за нею, як колесо за ратицею вола, який тягне воза.

Наше життя — це наслідок наших думок; воно народжується в нашому серці, воно створюється нашою думкою — радість слідкує за нею, як тінь, ніколи невідступна.

Будійська мудрість

На те, щоб змінити усталений хід життя в собі або в людях, треба боротися не з подіями, але з тими думками, що їх витворили.

Ніколи не пошкодить навчитись спокійно зносити дурниці неуків.

Кожний із нас, від цісаря до звичайної людини, перш за все повинен дбати про моральне самоудосконалення, тому що це — джерело загального добра. Бо коли початок не удосконалений, то як може бути удосконалений кінець?

Конфуцій

Як стрілець вирівнює стрілу, так мудрий вирівнює свою несталу й хитку думку, неслухняну й непокірну.

Будійська мудрість

Дивно! Людина обурюється на лихо, котре виникає зовні, від других, — на те, чого вона не в силі усунути, а не бореться із своїм власним лихом, у той час, як на це вона має можливість.

Марк Аврелій

Коли двоє сваряться — завжди винні обоє.

Хто поза очі ганьбить мене, той боїться мене, а хто в очі похваляє, — зневажає мене.

Китайська приповідка

Не судіть, щоб вас не судили; бо яким судом судите, таким вас судитимуть, і якою мірою міряєте, такою вам відміряється. І чого ти дивишся на порошину в оці свого брата, в своєму ж оці поліна не чуєш? Або як ти скажеш своєму братові: дай я вийму порошину тобі з ока, коли в тебе самого поліно в оці? Лицеміре, перш вийми в себе самого з ока ломаку; тоді добре бачитимеш, як виняти своєму братові з ока порошину.

Євангеліє од Матвія, VII, 1-5

Легко добувати помилки інших, але важко спостережати свої; люблять розсуджувати помилки близьких, але ховають свої, як шахрай дбає, щоб сховати підчас гри свою фальшиву карту.

Людина має нахил постійно судити других; вона дивляється тільки до їх помилок, але її власні пристрасти розширюються все більше, віддаляючи її від поліпшення.

Будійська мудрість

Лихе слово шкодить відразу трьом: тому, про кого зле кажуть, тому, кому кажуть зле, але найбільше тому, хто лихословить.

Василій Великий

Знання так, як і вода: не збирається на верховині, не буває в гордих. І те й друге шукає долишнього місця.

Китайська мудрість

Мудра людина засмучується своїм безсиллям зробити те добро, якого вона бажає, але не засмучується тим, що люди не знають її або неправдиво думають про неї.

Китайська мудрість

Перша відзначуюча риса доброї й мудрої людини полягає в свідомості, що вона знає дуже мало, що є багато людей далеко розумніших від неї, а тому вона завжди бажає пізнати, навчитись, а не вчити.

Ті ж, хто охочі навчати або керувати, не можуть добре ні навчати, ні керувати.

Джон Рескін

Будемо вважати певні вимоги обов'язковими для нас не тому, що вони Божої заповіді, а будемо вважати їх Божими заповідями тому, що ми відчуваємо, що вони внутрішньо обов'язкові для нас.

Кант

Любов і розум — це два пункти, з котрих ми можемо придивлятися до Бога.

Хоч люди й не знають, що таке добро, але вони мають його в собі.

ЩО ЛЕГШЕ

- Легше видати \$100.00, ніж заробити \$1.00.
- Легше виказувати похибки другому, ніж побачити свої.
- Легше зашкодити цілій громаді, ніж допомогти одному чоловікові.
- Легше нищити, ніж будувати.
- Легше відібрати честь чоловікові, ніж віддати йому її назад.
- Легше розбити товариство, ніж оснувати і провадити.
- Легше дійти до ладу і до порозуміння зі сто розумними, ніж з одним дурнем.

МОНГОЛЬСЬКІ ПРИСЛІВ'Я

- У кого балакуча губа, у того тіло в синцях.
- Собака собаку величає левом.
- Хочеш, щоб цуценя загавкало - покажи йому щіпка.
- Хто підкинув угору камінь, той ризикує власною головою.
- Долонею сонця не затулиш.
- Чорну душу не заховає і золотий язик.
- Жаба ціле життя скаче, але ніяк болота не може відбігти.
- Сильний тілом переможе одного, сильний розумом - тисячі.
- Коня згубиш - можеш знайти, слово вимовиш - не повернеш.

ДЕСЯТЬ ПІДРУЧНИХ ЗАСАД ЧЕСНОГО УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІОТА

- 1. Я пішов на академію і не заплатив квитка вступу.
- 2. Була збірка на інвалідів, а я не дав.
- 3. Збирали на Визвольний Фонд, а я сказав, що не маю тепер грошей.
- 4. Газет українських не купую, бо мені їх не треба.
- 5. Бути членом українського товариства мені не хочеться.
- 6. Всі гонори на бенкеті належаться лише мені.
- 7. До церкви — хай ходять інші.

- 8. Доки не буде так, як я хочу, мені не потрібна ніяка організація.
- 9. Лише те, що я скажу — всіх обов'язує.
- 10. Якщо б не було мене, не було б на світі чесного українського партіота.

ЯКИХ ЛЮДЕЙ НАМ ТРЕБА?

1. Людей, що їх не можна купити.
2. Що цінять свою віру над усе.
3. Людей, що є чесні і сумлінні, так у великих речах, як у малих.
4. Що цінять більше загальне добро церкви й народу ніж своє особисте.
5. Що відважно ідуть до цілі і не знеохочуються дрібними неповідженнями.
6. Людей словних й вірних у приязні так само в днях щастя, як і в днях недолі приятеля.

— Татка нема дома. Коли прийде? За 20 років.

ЩО МОЖЕ ЧОЛОВІК ВИДЕРЖАТИ

(За щоденно вживаними словами)

Може собі голову сушити або й ломити, може впасти на голову, або й зовсім її стратити; може мати отверту, або забиту голову; може собі вбити клин у голову, або може в неї заїхати фіра сіна; може мати голову як макітру і може собі залити „палку” — але це все йому не шкодить.

Може водити очима, може кинути оком, або й обома, може собі їх видивити і виплакати; неодному може щось впасти в око, або і в обоє; може очі вліпити, або встромити в щонебудь, а всетаки вони йому не вилізуть. Дівчина може стріляти очима, і хоч не застрілить нікого, то таки сама може серце згубити, а хоч і згубить, то все таки буде жити.

Чоловік може з'їсти собі зуби і сходити собі ноги. Йому на голові волос може дуба стати; він може тріснути (зі сміху), або вискочити зі шкіри (зі злости), може оніміти, оглухнути, осліпнути, остовпіти,

ПОКАЖІТЬ МЕНІ, БУДЬ ЛАСКА

директора, що на нього не нарікають його урядовці;
урядовця, що задоволений із своєї зарплати;
політика, якого не лаяли б;
купця, який не хоче доробитися скоро;
панну, що не хотіла б скоро вийти заміж;
людину, що не бажає мати гроші;
провідника партії, що мав би відвагу сказати, що на цей пост він не підходить;
жінку, що не зацікавлена у сплітках;
редактора, який не працює пером і ножицями;
студента, що купує українську книжку — а я вам тоді скажу, що ви вмієте спостерігати факти життя.

В ДОБУ ВАРТОСТЕЙ

Що без любови вартий світ?
Що без кола вартує пліт?
Що вартий бальон, який тріс?
Що варте авто без коліс?

Що варт без голосу є спів?
Що варте пекло без чортів?
Що варта хата без вікон?
Що варта Кремль без охорон?

Що варта річка є без риб?
Що варта в лісі старий гриб?
Що варт діравий є мішок?
Що варта є в безодню скок?
Що варта є розбитий дзвін?
Що варта є у торті хрін?

Що варта зламаний є спис?
Що варта без хвоста лис?
Що варт на варті явний шпиг?
Що варта купіль серед криг?
Що без нори вартує крот?
Що без „Смійтеся на здоров'я
варт патріот?!

МАЛИЙ ПЕТРУСЬ ПИТАЄ:

Яким літаком летить час?
Куди падають ціни на збіжжя?
Чи телевізія, це є візія телят?
Чи евіденцію провадимо за руку?
Чи духові сліпці носять окуляри?
Чи годинник може також їхати, чи тільки йти?
Кілько кіля має кільограм?
Чи лицемір міряє лица?
Де живуть безсмертні?
Чи безсмертний письменник може вмерти?
Чи зуб часу болить коли? Чи можна зуб часу пльомбувати?

ПРОТЕКЦІЯ

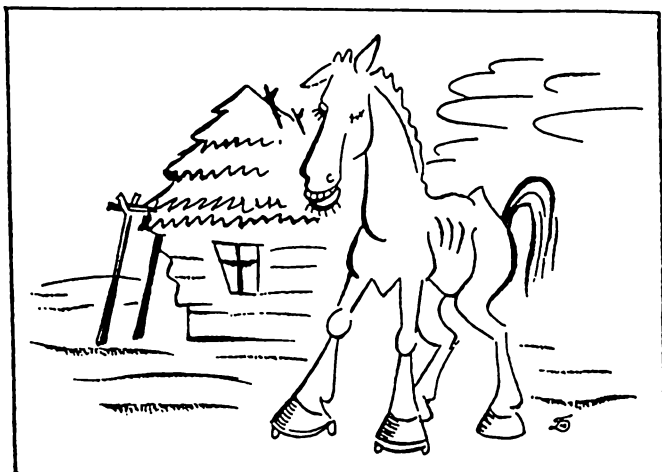
Через протекцію я вродився,
Через протекцію до шкіл ходив,
Через протекцію диплом дістав,
Через протекцію великим став,
Через протекцію жінки шукав,
Через протекцію зібрав мільйони,
Протекції постійно курси брав,
Через протекцію, навіть умирав.

ЯК ВЧИМОСЯ?

В пелюшках вчать нас — музики,
Школа учить нас — Цицерона;
Світ учить нас різної гімнастики
Але розуму вчить нас — жінка.

ПІДСОВЕТСЬКИЙ ГУМОР

(Єдина можливість почути правду!)

Навіть і кінь сміється!

РІЗНИЦЯ

- Яка різниця між ССРСР а цвітами?
- ССРСР гарне для прогресистів здалеку, а цвіти — зблизька.
- Яка різниця між вовком а ССРСР?
- Вовк хоч деколи ситий, а ССРСР ніколи.
- А яка різниця між ССРСР а собакою?
- Пес любить свободу, а ССРСР не любить.
- О, тут ти не вгадав! Жодної різниці немає, бо пес бреше і ССРСР бреше!

БУРЖУАЗНІ КУРИ

Під час першої большевицької інвазії (в рр. 1939-1941) наслали червоні москалі хмару своїх урядовців до Галичини, які попривозили з собою й свої родини. І от одна советська вчителька прийшла у Львові до Музею НТШ з своєю донечкою, а та, побачивши писанки, здивована гукнула до матері (очевидно, по-російськи):

— Мамо, мамо! Дивись, які яєчка несуть буржуазні курочки!

*
* *

По довгих студіях советські партійні чиновники відкрили, що біблійні Адам і Єва були першими советами. Бо вони також жили у раю і не мали чим прикрити своє грішне тіло.

*
* *

Священник ходить по коляді і стає перед слідуєчими дверми. „Той напевно отця не впустить, — шепче один з льокаторів. То прошу отця партійний...”

— А телевізор кольоровий має? — питає священник.

— Ні, немає.

— А заграничне авто має?

— Ні, немає.

— А дачу має?

— Ні, немає.

То він не є партійний — каже священник — тільки звичайний безбожник.

*
* *

В однім із варшавських нічних льокалів служба безпеки допитує чоловіка, що заплатив за вечерю дуже високий рахунок.

— Який ваш фах, громадянине?

— Учитель.

— Скільки ви заробляєте?

— Коло 8000 злотих місячно.

— Як ви поясните, громадянине, кошт вечері в сумі кількох тисяч злотих? Може маєте ще прибутки... побічні?

— Авжеж. Даю приватні лекції.

— І це приносить вам такі прибутки?

— Так! Між учнями маю одного з теперішніх міністрів, якого приготавляю до матури, і одного з наших генералів, якого вчу польської мови.

*
* *

Канібали в серці Африки зловили російських антропологів. Їх роздягнули, зв'язали і приготували до зварення в казані. Нагло вождь племені показав пальцем на одного і крикнув:

— Того звільніть!... Це мій колега з університету імени Люмумби.

*
* *

Коротко після вторгнення совєтів в Афганістан, до столиці, Кабулю, прилетів один високий достойник з ССРСР. Почерез перекладача він виголосив на мітингу промову, повну обіцянок добрих річей:

— Ми започаткуємо нову еру у вашій історії! — На це афганці відповіли голосним криком „Гоя, гоя!” Достойник продовжував:

— Обіцяємо вам кращі школи і технічний вишкіл! — Хором гукнули афганці „Гоя, гоя!” — Заохочений достойник продовжував:

— Обіцяємо вам кращі лікарні та лікарську опіку! — І знову залунало ентузіастичне „Гоя, гоя!” — Врадуваний гість закінчив:

— Приходимо до вас як рівні, як брати, тож довіряйте нам! — Повітря затряслось від могутнього, довгого „Гоя, гоя!” — Вдоволений прийняттям, достойник сказав до мера міста:

— Кажуть, що маєте гарну породу телят на м'ясо. Чи дозволите подивитись на них?

— Авжеж! — відповідав мер, — але йдіть, будь ласка, ось тою стежкою і будьте обережні, щоб не ступити в „гоя, гоя!”

*
* *

Совєтські вчені показують американським вченим копалдніні багатства Сибіру. Перед очима американців з'являється гора широго золота.

Американці: — Не хочеться вірити! Як ви можете тримати такі скарби без охорони?

Совєтський учений: — Ми не турбуємося золотом. У нас єдиним скарбом є людина. Тому її тримаємо під ключем!

*
* *

В Західню Німеччину втекли два большевицькі командири і кажуть німцям: — Робіть з нами, що хочете, тільки не відсилайте нас до Маленкова.

— Гаразд, кажуть німці. — Посадимо вас у тюрму і почуватиметеся як у себе дома.

Такий карикатурний образ, передав Горбачов Бушові, на пам'ятку їхньої приятельської зустрічі в Гельсінках. Оба вони „боксери” стоять перед покраною „потьворою” — „Холодна война”. Чи на правду?...

*
* *

Відбувається пишний похорон совєтського міністра. Один громадянин підходить до міліціонера і питає: — Скажіть, будь ласка, скільки може коштувати такий похорон?

— Принайменше сто тисяч рублів.

— Невже ж. Це величезна розтрата громадських грошей. Я похоронив би за п'ять тисяч рублів ціле політбюро.

*
* *

В Польщі. Прийшли совєти на забаву. Одна жінка мала дуже гарне футро. Москаль присівся до неї й каже:

— Ви маєте гарне футро. Вона злякалася, щоб він його не забрав.

— Та воно не є вже таке гарне, бо молі з'їли.

— А що таке молі?

— Це такі маленькі жучки.

— О, я знаю. Я маю їх повно за пазухою.

*
* *

Як москалі випродували перший телевізійний апарат і люди кинулись купувати. Викликали активіста, щоб сказав промову.

Стоїть дядько з боку, йому кажуть щоб виходив говорити, а він ані руш.

„Дядьку, говоріть, бо посадимо в тюрму”.

Дядько вискочав перед телевізію і кричить: „Америка, рятуй!”

*
* *

— Яких знаєте чотирьох великих комуністів на букву „т”?

— Ленін — теоретик, Сталін — тиран, Гомулка — туман, Герек — туриста.

*
* *

Свиней, проваджених до різні запитано, яке мають останнє побажання. Відповіли, що по смерті хотіли б залишитися в Польщі.

*
* *

В Польщі стримано продукцію ліжок і тапчанів;
Бо хлоп спить на сіні,

Гірник на стіні
Партійний на зібранню,
Католик на казаню,
ОРМО чуває,
Міліція слідить,
А решта сидить.

*
* *

— Яка є вартість між фунтом, долярем і рублем?
— Один фунт рублів вартує одного доляра.

*
* *

Комуністи в Польщі приготувляли зміну державного знаку. Було два проекти:

1. Замінити орла на кангура, котрий ілюстрував би великий скок до соціалізму і пусту торбу.

2. Змінити орла на два мотилі, котрі повинні представляти, що в Польщі один мо тилє, а другий мо тилє.

*
* *

— Який є зв'язок з різнею, а склепом з м'ясом?
— Совєтський.

*
* *

— Пане Іване, булисьте в Іспанії, то розкажіть но, що то є коріда.
— Та нічого особливого. Там бика дратують. Він робиться страшенно злий і летить на тореадора. Ну, а потім вже — хто кого.

— А чому бик такий злий?

— А хіба ти, Петре, не був би злий якби тобі перед носом постійно червоним прапором махали?...

*
* *

У 1939 році, як визволили Західну Україну від панської Польщі, почались арешти свідомих українців, а між ними одного молодого учителя. Викликали на допит. Слідчий каже:

— Що я питатиму, ти відповідай і підпишися.

— Добр — каже учитель.

- Петлюру бачив?
- Бачив. Підпишись.
- Коновальця бачив?
- Бачив. Підпишись.
- А деж ти їх бачив?
- На портретах, — каже учитель.

*
* *

Звірюється президент Реген генеральному секретареві ССРСР Горбачову.

- Я збираю різні жарти про себе.
- Я також збираю, каже Горбачов, а як багато ти вже маєш?
- Цілий зошит, відповідає Реген, а ти?
- А я маю вже повний концентраційний табір...

*
* *

На зібранню в ССРСР, під час перестройки і гласності, виступає советський громадянин і кричить: ...Гласность, перестройка, немає хліба, немає молока, немає масла, цукру, мила і нічого немає”.

До громадянина підходить двох цивільних джентельменів і розказують йти з ним на міліцію.

На міліції починають його перевиховувати і кажуть: „Громадянине, чого ви нарікаєте, ви ж добре знаєте, що два роки тому, за те, що ви говорите, вас розстріляли б. Тепер ми вам даруємо. Ідіть до дому і не говоріть багато.

Вийшовши з міліції громадянин зустрічає на дорозі багато людей і знова повторює: „Перестройка, гласность: немає хліба, молока, цукру, мила, чобіт, штанів, сорочки, а, що більше, навіть куль їм бракує...”

*
* *

До лічниці божевільних приїжджає большевицька інспекція. Наглядачі хворих навчили їх кричати: „Хай живе партія!” Це поздоровлення вигукують пацієнти, як тільки побачать інспекторів. Але один чоловік мовчав. Підходить до нього один із інспекторів і грізно питає:

- Чому не вітаєш партію?
- Бо я не божевільний, я сторож — відповідає чоловік.

Yalta
1945

Ті ділили тоді!

Malta
1989

А ті ділять тепер.!

*
* *

Большевики засудили вірменина на кару смерті. Перед екзикуцією питають його, яке його передсмертне бажання.

— Я хотів би вступити до комуністичної партії.

— Пощо? та ж ти ось незадовго помреш! — кажуть йому.

— Це нічого не шкодить. Хай буде на світі бодай одної сволочи менше.

*
* *

Стрінулися американець, француз і москаль-большевик — всі три хвальки.

Каже американець: — У нас найбільший поступ медицини. Недавно відтяли одному чоловікові ногу, причепили на її місце дерев'яну і тепер цей чоловік є в нас найкращим футболістом.

Відозвався француз: — Це не такий дуже великий поступ. Ось у нас відтяли одному чоловікові руку і причепили дерев'яну. Цей чоловік є тепер у нас найкращим п'яністом.

Москвич не витримав: — Та що ви дурниці плетете. Ніякого поступу у вас нема, самі своїми прикладами доказуєте. Ось у нас один чоловік стратив голову. На її місце поставлено йому дерев'яну і він тепер у нас наймудрішим чоловіком, ще й провідником партії.

*
* *

Ніксон, Помпідю і Брежнєв прийшли до Бога на інтерв'ю.

— Коли американці будуть мати усе? — спитав Ніксон.

— За 10 років.

— Це вже не за моєї каденції! — зажурився Ніксон.

— Коли французи будуть мати усе? — спитав Помпідю.

— За 15 років.

— Теж не за моєї каденції! — відповів Помпідю.

— А коли совсти osiąгнуть повний добробут? — спитав Брежнєв.

— О, то вже не за моєї каденції! — відповів Бог.

МОСКОВСЬКА „РОЗРИТА МОГИЛА”

— „Що ви там шукаєте?”

— Відбираємо „Ордена перемоги”.

*
* *

Один жид хотів виїхати з СРСР. Його покликали до КГБ, щоб виявив причини такого кроку.

— Є дві причини. По перше, мій сусід сказав мені: „Заріжу тебе, ти паршивий жиде, як тільки скінчиться комунізм!” По друге...

— Але ж комунізм не кінчається! — перервав його кагебіст.

— Отож це й є та друга причина!

*
* *

Климентій Атлі відвідав Тіта і Югославію. Їжа і напої були добірні, поїздка по країні — цікава. Тіто увесь час питав Атлі, що зін думає про Югославію та її програму.

— Як звичайний англієць я здивований вашим поступом, — відповів Атлі, — але як лідер опозиції в Англії, я дуже зажурений, бо не стрінувся тут з вашим лідером опозиції!

*
* *

— Що це, вашого брата вивезли на Сибір до табору примусової праці?

— А, так, і зовсім правильно...

— А що ж він таке зробив?

— Свідомо поширював брехливі поголоски, що оплюгавлювали СРСР і його передову культуру.

— В який спосіб?

— Уявіть собі, товаришу, він оповідав, що в СРСР існують табори примусової праці!...

*
* *

У Києві колеги питають суддю, що саме повернувся з розправи: — А яка це розправа була? Без оборонця?

— Оборонець був, але занадто добре боронив, тож ми його усунули...

*
* *

Американський турист питає варшав'яка:

— Яка різниця між Америкою і Польщею?

— Ніяка! — відповів поляк. — Там за злotoго нічого не купиш і тут нічого. Там за доляра все є і тут все є. Там 49 стейтів і Аляска, тут 49 воєвідств і Сибір, там М'ясо є MEAT і тут теж м'ясо!

*
* *

Брежнєв скубає польського орла. Забираючись до останніх пер на хвості, птах відізався: — А щоб ти здох! З мене і так червоної зірки не зробиш!

*
* *

— Чи ти був, друже, на Гамлеті? — питає в Москві один жид другого.

— Був, але швидко вийшов.

— Чому?

— Входжу в залю і чую як такий чорний на сцені каже: „Жить ілі не жить, бить ілі не бить”, то я волів не чекати, що буде далі...

*
* *

Совєти заняли Польщу. Роблять перепис населення. Приходить гарна дівчина. А вони по-польськи не розуміють. Питають її:

— Яка ваша професія?

— Манікюристка.

— Ванька, що писати, я її не розумію.

— Спитай ще раз, каже другий.

— Кажу, яка ваша професія?

— Манікюристка.

— Не розумію. — Пиши вуличниця, а в Москві розберуть, каже другий.

*
* *

Директор фабрики у Варшаві повідомляє Ковальського, що звільняє його з праці.

— За що? — питає Ковальський. — Так я не тільки взяв участь у маніфестаційному поході, але навіть увесь час ніс Леніна!

— Так, але що ти ніс у другій руці.

— Мою собачку!

— А що ти кинув, як я крикнув: „Кинь цю скотину?”

*
* *

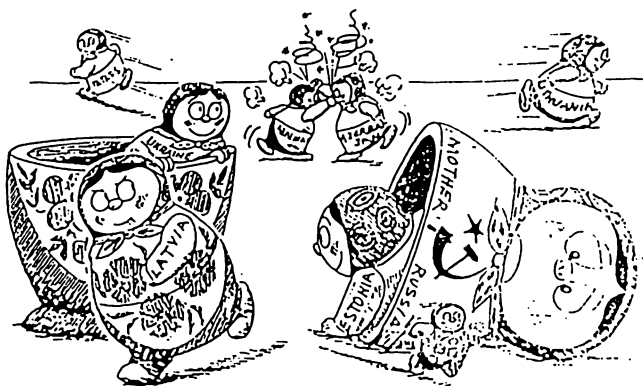
У Москві помер головний рабін і НКВД мало труднощі в підшуванні його наслідника: бо перший кандидат, відповідний під багатьма оглядами, не знав гебрайської мови, другий знав мову, але не був марксистом, а третій, що знав мову і був марксистом — не був жидом, як опісля виявилось.

*
* *

Біля матері небіжчика Сталіна завжди ходила сильна охорона енкаведистів. Закордонні дипломати дивувались і тому раз запитали:

— Чому матір Сталіна так пильно хоронять?

— Щоб вона не вродила ще одного Сталіна!

Горбачов не вдержиш!..

Zehentmayr/Kurier/Vienna

*
* *

- Яка різниця між сатириком і гумористом?
- Той, хто думає, що в СССР можна бути сатириком, є гумористом.

*
* *

- Єреван — столиця Вірменської ССР. Листи — фікційні.
Радіо Єреван відповідає на листи своїх слухачів:
- Чи в СССР читають книжки Солженіцина?
 - Читають тільки ті громадяни, що добре знають англійську або німецьку мову.
 - Чи можливо в СССР вижити на підставовій платні?
 - Не знаємо, ми не пробували.
 - Які нові артикули щоденного вжитку плянується для продукції під кінець найближчої п'ятилітки?
 - Найлонові онучі і лапті на високих закахулах.
 - Чи це правда, що кожний советський вояк мріє про те, щоб стати маршалом?
 - Советські вояки не в тім'я биті. Вони знають, що їхні маршали пропадають без вістки, навіть в часі миру.
 - Чи це правда, що в СССР приватна переписка є цензурована?
 - Нічого подібного! Це тільки листи з антисовєтським змістом не знаходять своїх адресатів.
 - Чи в останній фазі комунізму врятується міліція?
 - Очевидно, що ні. До того часу всі громадяни навчатимуться самі себе арештовувати.
 - Чому кажуть, що мадяри люблять москалів і ненавидять американців?
 - Москалі допомогли мадярам звільнитись від одного тоталітарного режиму, а американці не допомогли їм звільнитись від другого.
 - Як змінилось советське правосуддя після смерті Сталіна?
 - Рішуче заборонено розстрілювати перед проголошенням судового вироку. Зате дозволено ще перед початком допитів саджати підозрілих до психушок.
 - Що робити, як хтось вам незнайомий присядеться в шинку до вашого столика та стане голосно зітхати?
 - Зажадати, щоб зразу перервав антисовєтську пропаганду!

- Кажуть, що в Польщі погано з молоком і маслом. Чому це?
— Бо товариш Герек ще не говорив з коровами!

*
* *

Один варшав'як купував щодня в кіоску газету, читав лиш першу сторінку і викидав газету до коша. Здивований кіоскар спитав, чому він переглядає лиш першу сторінку.

- Бо я шукаю некрологів.
— Алеж некрологи на останній сторінці!
— Ні, ні! Ті, на які я чекаю, будуть напевно на першій сторінці!

*
* *

Житлові будинки в СССР мають дуже тонкі стіни. Часто трапляється, що коли чоловік питає про щось свою жінку, то дістає чотири різні відповіді від сусідів, а коли жінка крає цибулю, то всі сусіди плачуть.

*
* *

Оголошення в київській газеті: „Потребуємо людину до роблення відбиток із секретних документів. Мусить бути неграмотна.”

*
* *

Повідомляють з Москви, що там будують атомовий реактор, що буде удвоє більший, як найбільший американський. Москалі запевняють, що він буде спроможний розбивати атоми завбільшки стиглих вишень.

*
* *

Після замаху на Горбачова КГБ переслухує Ільїна:

- Чи ви ціляли в товариша Брежньєва?
— Так!
— То як це трапилося, що ви, старшина, не поцілили?
— Це не моя вина. Як я тільки витягнув револьвер, всі кинулись до мене з криком: „Я стрелю, я стрелю!...”

Да — перестроїм тебе!..

*
* *

Китайці часто обкидали образами росіян через ріку Уссурі, що є кордоном між обома країнами. Якось китайські бійці спустили свої штани і повернулись голими спинами до москалів. Після 10-хвилинної „виставки” москалі знайшли спосіб, як зупинити цю зневагу: вони підняли вгору великий портрет Мао-Тсе-тунга. Негайно китайці підтягнули свої штани.

*
* *

В „Домі Колгоспника” велике свято. На стіні висить величезний портрет Сталіна, доповідач читає реферат про Сталіна, якийсь автор декламує вірша в пам’ять Сталіна, хор співає кантату на честь Сталіна. — А що це за свято? Це урочиста академія в пам’ять українського поета Тараса Шевченка.

*
* *

На з’їзді агрикультурників у Парижі советський делегат каже:
— Росія — це агрикультурний рай з чотирма жнивими пшениці в році!

Слухачі хотіли вияснення і делегат сказав:

— Це зовсім просте. Маємо одні жнива з Польщі, одні з Мадярщини, одні з Чехо-Словаччини і одні з України.

*
* *

Два мадяри розмовляють про новий радянський комітет взаємної економічної допомоги.

— Яка ж ціль того комітету?

— Ми помагаємо москалям, навантажуючи поїзди нашими товарами на Мадярщині, а вони помагають нам розвантажувати їх в Москві.

*
* *

Під час карнавалу в Кракові, коли вулицями міста просувався похід весельчаків, два переодягнені студенти звертали на себе загальну увагу. Один із них, кремезний, в сорочці випущеній поверх штанів, оперезаний червоною крайкою, тягнув за руку малого мізерного хлопця з біло-червоною стяжкою на грудях. Кожних кілька хвилин велетень копив малого в задок, а тоді малий підносив вгору затиснений п'ястук і кричав: „Хай живе Радянський Союз!“ — очевидці запевняють, що це факт.

*
* *

У мавзолеї в Москві каже Ленін до Сталіна:

— Відсунься, Йосю, від мене, бо тебе дуже чути!

— Душа любезний! — відповів Сталін — Якби на тебе Хрущов так напаскудив, як на мене, то і тебе було б чути!

*
* *

Брежнєв умер і діставсь до пекла. Диявол показав йому усе пекло та сказав, щоб він сам вибрав собі кару. В першій частині пекла Брежнєв побачив Сталіна, як він крутився з болю, коли краплі розтопленої смоли капали на нього. В другій частині він побачив Троцького, якого якісь два велетні немилосердно били. В третій частині пекла лежав на ліжку Нікіта Хрущов з Бригідою Бардо. Брежнєв сказав:

— Добре, я погоджуюсь на таку кару, яку має Хрущов.

— Ні, ні! — сказав диявол, — це не Хрущов карається тут, але Бригіда Бардо!

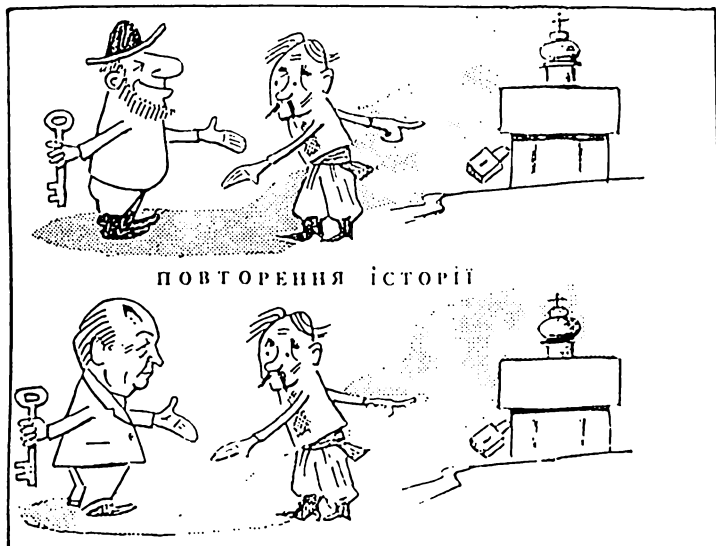
*
* *

До команди Служби Безпеки в селі під Варшавою прийшов селянин в дуже важливій справі і хотів говорити з командантом, але застав тільки його заступника.

— Я волів би говорити особисто з командантом.

— Алез господарю, я його заступаю, то скажіть це мені!

Ну, то добре. Мені вкрали корову й міліція знайшла її, але не хочу мені віддати. Я хотів просити команданта на свідка. Він ту корову знає, бо пас її в мене три роки!

*
* *

Молодий Адам проходжується по раю, ще поки Бог створив Єву з його ребра. Він здивувався чимало, коли нагло побачив старого чоловіка з довгою, сивою бородою.

— Ти хто? Як і звідкіля ти прийшов? — спитав Адам.

— А, то ти справді не можеш вгадати? Я — російський!

*
* *

В СССР ти можеш сказати все, що хочеш, але тільки один раз.

*
* *

Підчас авдієнції Брежнєв спитав папу:

— Як ви це робите, що церкви повні людей, а на наші партійні мітинги ми мусимо людей зганяти силою?

— Бо ми лише обіцяємо рай, — відповів папа, — а ви вже його людям показали.

*
* *

— Чому Рокосовського іменовано маршалом Польщі?

— Бо дешевше одягнути одного большевика в польський мундир, ніж цілу польську армію в советські мундири.

*
* *

— Чому в СССР нема м'яса?

— Бо маршуємо до соціалізму так швидко, що худоба не встигає бігти за нами.

*
* *

— Чому стільки москалів у Польщі?

— Щоб боронити нашу країну.

— Перед ким?

— Перед загорненням влади поляками.

*
* *

Підчас прогулянки по СССР, Анджелу Дейвіс дуже вгощали і все показували. Перед від'їздом спитали її, що їй найбільше подобалось (Дейвіс — америк. комуністка, мурилка).

— Фільм про Чапаєва, — відповіла Дейвіс, — а зокрема та сцена, коли Чапаєв каже: „Як ми виріжемо всіх „білих”, то тоді зразу стане краще...”

*
* *

Чоловік прийшов до поштового уряду і жаліється, що марки не приклеюються. Говорячи це, він показав урядниці декілька марок з „подобою” Леніна.

— Наші марки приклеюються чудово, — вияснила дівчина, — хіба що ви плювали не на ту сторону...

*
* *

Кажуть, що кандидати до польської комуністичної партії мусять тепер пред'являти дві знімки Рентгена: Одну — від пояса вгору, другу — від пояса вниз. Першу, щоб можна було перевірити, чи не мають Бога в серці, а другу, щоб пересвідчитися, чи не мають партії в задку.

*
* *

Після судового процесу советський прокурор вбігає до кімнати, де сидять його колеги, і заходиться від сміху.

— Що трапилось, Ваня? Чому так регочешся?

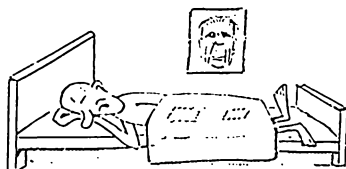
— Геніяльний, прямо геніяльний політичний дотеп...

— Який?

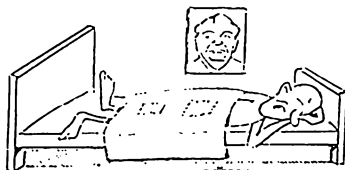
— Не можу його повторити!

— Чому?

— Бо за цей дотеп я засудив того дисидента на 5 років!...

ЕКОНОМІЯ ЗА БРЕЖНЕВА

ПЕРЕСТРОЙКА

*
* *

На зборах колгоспників член Союзу безбожників крикнув:

— Чи є тут хтось, що міг би доказати, що існує Бог?

Якийсь селянин підніс руку вгору і сказав:

— Я можу доказати!

Він вийшов на підвищення, і голосно сказав „Христос Воскрес”.

З уст соток слухачів громом залунала відповідь „Воістину воскрес!”

Селянин зійшов з підвищення.

*
* *

Після атентату офіцера червоної армії Ільїна на Брежнєва в кремлівській брамі, генерали оповідають про це маршалові Будьонному, ветеранові большевицької кавалерії:

— Знаєте, Семене Михайловичу, сьогодні стріляли в Леоніда Брежнєва.

— Стріляли! — крикнув Будьонний. — А чому не шаблею?

*
* *

Один східньо-німецький політик каже: „Наша конституція гарантує право на свободне виявлення думки, але усе лихо в тому, що так мало товаришів з цього користають”.

*
* *

Головний секретар НАТО, Йосиф Лунс, голландець, відомий з доброго гумору. Бувши заграничним міністром, він докоряв раз совєтському міністрові заграничних справ, Андрєєві Громикові за те, що москалі підслухують заграничних гостей. Потім Громико прибув на летовище під Москвою, щоб попрощати Лунса і приніс йому в дарунку три слоїки ікри.

— Дорогий друже! — Лунс подякував, — це справді надзвичайно ливне. Саме минулої ночі в готелі я сказав своїй дружині, як би це було гарно, коли б міг взяти зі собою додому, скажім, три слоїки ікри. Я подививсь на стелю і повторив це дуже голосно.

І ось тут вони є — три слоїки — наче б хтось почув моє бажання.

На це Громико легенько посміхнувся.

*
* *

Коли Герек відлітає з Москви, то прощається з літака помахом руки зліва направо. Це означає: „Не дами!“ На це прощання Брежньєв відповідає стисненими долонями: „Витиснемо! Витиснемо!“

*
* *

Олександр Великий, Юлій Цезар і Наполеон дивились на військову параду в Москві. Олександр не міг відірвати своїх очей від танків і сказав: — Якби я був мав такі колісники, як оці, я був би здобув усю Азію. — Цезар був очарований ракетами: — Якби я мав був такі стріли, я був би здобув увесь світ. — Наполеон читав якраз газету „Правда“. Він підвів голову й сказав: — Якби я мав був таку газету, як оця, ніхто ніколи не був би дізнався про Ватерльо!

*
* *

Найкращий спосіб, як зробити комуністів, це впустити американців туди, де передше не було комуністів. (Прінц Сіганук).

Не журися, я тобі допоможу!

*
* *

- Товаришу Лигачов, скажіть, як ви ставитесь до плюралізму?
- Про плюралізм двох думок бути не може!

*
* *

Помер Черненко. Перед воротами чистилища його зустрічає Брежнєв.

- Як вам живеться-мається, дорогий Леоніде Іллічу?
- У пеклі я, товаришу Черненко.
- Ну і як?
- Та тут, власне, два пекла: соціалістичне і капіталістичне.
- А ви в якому?
- Я в соціалістичному.
- Це, мабуть, з твердих політичних переконань.
- При чому тут переконання? Просто тут легше: то котельня на ремонті, то кочегар п'яний, то смолу підвезти забудуть.

*
* *

На кордоні СССР зустрілись два горобці: один летить туди, а другий — звідти. Вирішили відпочити.

- Звілки летиш, брате, — питає перший.
- Та з Америки. Чув — у вас перебудова, гласність, хочеться посидіти, почирікати з вашими горобцями. А ти куди ж?
- А я до вас. Тут уже начирікався, та хочеться поїсти що-небудь.

*
* *

Зустрілись на тому світі Брежнєв і Черненко — розмовляють:

- Ти не знаєш, хто там тепер у Москві за головного?
- Та Мишко Горбачов.
- А хто його підтримує?
- Та ніхто не підтримує: сам ходить.

*
* *

Приходить російський мужик до Сталіна і питає:

- Сталіне! ти щось будував?
- Сталін задумався.
- Ні, — відповідає, не будував.

Пішов мужик до Брежнєва і знову питає:

— Брежнєв! Може, ти хоч що-небудь будував?

— Ні, — відповів йому і Брежнєв.

Тоді прийшов мужик до Горбачова:

— Горбачов! Послухай: Сталін нічого не будував і Брежнєв нічого не будував... То що ж тоді ти перебудовуєш?!

Перестройка...

*
**

Зібрався Черненко помирати і вирішив зателефонувати у загробний світ Брежнєву. Додзвонився і відразу ж питає:

— Скажи, Леонід Ілліч, чи не треба „туди” щось брати з собою? Може, у вас там якийсь дефіцит?

— Та ні, тут повний достаток. Як при комунізмі. Правда... візьми з собою ложку і виделку.

— Що ж це за такий достаток, — якщо і ложок нема?!

— та ложки є... Просто, коли по кухні чергує Гітлер, він усіх нас — Леніна, Сталіна і Хрушова — змушує серпом та молотом їсти.

*
* *

Вісім заповідей в сучасній Україні:

1. Не будеш мати вищої цілі понад добробут СССР.
2. Не поступаєш до церкви, ні до м'ясної крамниці, бо можеш втратити партійний стаж.
3. В неділю і свята пам'ятай про партійне діло.
4. У вільні суботи гони до роботи.
5. Шануй колгоспника, як себе самого, бо твоє життя від нього залежить.
6. Не пожадай жінки ближнього твого. Вона, однаково не зварить тобі нічого кращого, бо нема з чого.
7. Не кради суспільного майна, бо до того є ти з Півночі.
8. Пенсіонери, піддержуйте партію чином: умирайте передчасно!

*
* *

- Добрий день, пане професоре. Що чувати?
- Пст, пане редакторе. І добре і не добре...
- А все-таки наші...
- Та наші трохи, але вони досить...
- Та до часу збанок воду носить...
- Слаба надія, пане добродію, знаєте, як то вони вміють...
- Ну, але світ не спить...
- Та воно ніби так, але вони нас того...
- Так думаєте? Чейже ми хіба теє...
- Дивуюся, що ви так говорите. Чейже ми...
- Пст! Уважайте, пане добродію, не говоріть так голосно і гостро...
- Краще даймо спокій політиці, бо нічого доброго з того не вийде.
- Та воно правда, хоча все-таки чоловікові легше, коли виговориться про все. Моє поважання!

*
* *

Після закінчення Другої світової війни, заходять в Ляйпцігу до однієї галантерійної крамниці двох советських офіцерів, і один з них каже:

- Продайте нам по три рукавички.
- Чому три, аджеж вистарчає дві, — відповідає продавчиня.
- Ні, ми хочемо таки три, — настоює на своєму один з офіцерів і додає: — Ми хочемо бути теж елегантними і носити одну рукавичку в руці.

*
* *

Москаль: — Як називалися перші люди, що піднялися в повітря?

Американський турист: — Дедаць та Ікар.

Москаль: — Неправда. Дедацьов та Ікаренко!

*
* *

— Яка є різниця поміж байкою на Заході, а байкою в Советському Союзі?

— На Заході всі байки починаються словами: „Це було колись...”, а в советській імперії: „Буде колись...”

*
* *

До одного з советських міністрів прийшло двох селян.

— Що там у вас доброго? — питає він їх.

— Та нічого доброго! — відповідають селяни.

— Може не зародило? А може податки занадто з вас тиснуть?

— Ні, слава бо..., зародило, а податки, що тиснуть, то тиснуть, але чоловік не конина, все витримає.

— то може міліція вам надокучила?

— Е, міліція! З міліцією можна порадити: дам пляшку самогону, то і в огонь скочить.

— А що ж такого?

— Штанів, прошу вашої ласки, нема — каже один селянин. — Голі, як святі турецькі! Як жінка піде на річку прати, то заки випере, заки висохнуть ці одні, що на тобі, то хоч сядь і плач!

Советський достойник задумався, покрутив носом та почав газдів заспокоювати, мовляв, не такий чорт страшний, як його малюють.

— Ви так дуже не бідкайтеся — каже їм, — бо є ще такі країни в світі, де люди не то одної пари штанів, але жадної не мають і якось живуть: ходять голі!

— Ах Господоньку! — дивуються газди, — де ж то воно так погано? — Якто де? Є такий край, що називається Африка... Може чули?

— Ні, не чули! — зітхнув один газда, а другий почіхався в голову та й каже:

— То видно, прошу вашої ласки, там вже тії гемонські большевики довше панують як у нас!

НЕ ТОВАРИШ

Вже другий раз кондуктор вигукнув на залізничнім пероні в Херсоні:

— Товариші, всійдайте до вагонів, бо поїзд скоро відходить!

Та до вагонів всіло лише кілька осіб. А решта людей стоїть собі спокійно. Це обурює кондуктора до живого, бо от-от поїзд має рушити з місця, і він гукає: — Сволочі, всійдайте до вагонів!

— Ну, слава Богу, і до нас черга дійшла, — відповідають люди та масово пруть до вагонів...

З СОВЕТСЬКОГО ПОБУТУ:

— Товаришко, ця шіточка до пічого. Вистачить хіба на один день.

— А візьміть зразу тридцять штук і матимете на цілий місяць!

„ЕЛЕГАНТИ”...

Після закінчення Друголї світової війни, заходять в Ляйпцігу до однієї галантерійної крамниці двох советських офіцерів, і один з них каже:

— Продайте нам по три рукавички.

— Чому три, аджеж вистачає дві, — відповідає продавчиня.

— Ні, хочемо такн три, — настоює на своєму один з офіцерів, і додає: — Ми хочемо бути теж елегантними і носити одну рукавичку в руці.

*
* *

Вулицею Москви проходило трьох чоловіків: комуніст, злодій і турист і зауважили на дверях будинку „Верховного Совета Народного Хозяйства” вивіску „ВСНХ”. Заспорили, що означає те скорочення. Комуніст твердив, що то треба читати — „Всем Скверно, Нам Хорошо”. Злодій казав, що ті слова означають — „Воруй Смело, Нет Хозяина”. А турист слухав, слухав, а потім каже: „Нічого ви не розумієте. То треба читати з права на ліво, а це значить: „Холера На Советскую Власть”.

*
* *

У голови ради міністрів „суверенної” УССР, товариша І. П. Казанця, стоїть на столі дивний телефон, який привернув до себе увагу закордонних гостей — телефон має лише слухальце, а не має приладу для говорення.

— Що це за телефон? — дивуються гості й просять тов. Казанця пояснити їм це „чудо техніки”.

— Ох, знаєте, це наше безпосереднє сполучення з Москвою! — паде шира відповідь.

*
* *

Секретар райпарткому приїхав з містечка у Львів. Зайшов до голяра причепуритись. Той голить і каже:

— Ну, і шия у вас, товаришу!...

— Бо їм сало! — гордо відрубав партієць.

— Про мене й чорта лисого їжте, але, будь ласка, частіше мийте шию!

*
* *

Один комуністичний пропагандист захвалював досягнення советської влади. Між іншим він заповів, що незабаром прийде час, коли кожний совєтський громадянин матиме свій малий літак.

— Йой, йой, та що ви таке, товаришу, говорите? — обізвався один колгоспник. — Та нащо нам літаків, як ми ось сірників не маємо!

— Та на це тобі й треба літака. Не маєте сірників тут, а ти сідаєш на літак і поперш у Москву і там купиш собі коробку сірників.

*
* *

Підчас виборів до міської ради в Києві, групу виборців привезено до виборчого льокалю і кожному вручено заклеєну коверту, яку треба було вкинути до урни. Один робітник відкрив коверту і почав читати список кандидатів.

— Що ти робиш? — спитав його начальник.

— Хочу знати, за кого голосую.

— Чи ти збожеволів? — закричав начальник, — чи ти не знаєш, що вибори таємні?

*
* *

„Чимраз тяжче домоворитися з пригнобленими масами в Америці” — звітував у своєму звідомленні один „товаріш” своєму зверхникові. „Навесні вони чистять свої авто, вліті їдуть на вакації, восени йдуть на спортивні змагання, а зимою ви не в силі відтягнути їх від їхніх телевізорів. Може ви знаєте, в який спосіб можна б їм вияснити, які вони пригнічені”.

— А це, чоловічку, наша нова сусідка з горішнього поверху, що прийшла до мене на кілька хвилин на балачку...

*
* *

Двоє східньонімецьких пограничників стоять недалеко кордону і балакають:

— Ганс уяви собі в теорії, що я перелізаю через мур. Чи ти стріляв би?

— Очевидно, я мусів би. Але що ти зробив би, як би так наприклад, я зачав перелізати через мур?

— Я б завмер зі страху!

— Гаразд! Завмирай, і як я вже перелізу, тоді шнуруй за мною!

*
* *

Раз якось приходить старенька бабуня до начальника, глянула на великий образ, що висів за спиною голови сільради, та й каже:

— Ох, Господи, невже ж нашу Анну Павкер аж так рознесло, аж так вона потовстіла...?

— Та що ти, бабусю, верзеш, — каже гнівно начальство — це ж не Анна Павкер, це наш найбільший приятель товариш Маленков.

— Маленков, кажеш голубчику, а хто ж саме цей Маленков? Чи він часом не такий самий, як наприклад, Йорга, Маню чи Тітулеску?

— О, ні, він інакший, він зробив нашу країну великою і щасливою. Він прогнав усіх фашистів, імперіялістів, капіталістів, націоналістів, усіх...

— Ой, голубчику, — перервала бабуся виклад голови сільради — як він такий добрий, то попроси, може б він так всіх отих росіян від нас прогнав.

*
* *

Під час візиту в Мадярщині Хрущов вилаяв свого супутника, першого секретаря комуністичної партії в Україні, Шелеста нібито за те, що він не подбав про своєчасну доставку потрібних мадярам машин. В дійсності Хрущов всердився на Шелеста за те, що цей з'їв одну тарілку мадярського гуляшу більше, ніж Нікіта.

*
* *

— Чи можна побудувати комунізм у Вірменії?

Вірменське радіо відповідає:

— Ні! Бо М. С. Хрущов сказав, що комунізм не за горами.

*
* *

Під час одного прийняття в Об'єднаних Націях советський делегат розмовляє з канадським делегатом:

„Кооперація наших країн повинна бути двостороння” — каже советський делегат до канадського. „Ви помагаєте нам, продаючи нам надвишку свого збіжжя, а ми теж повинні чимось допомогти вам. Може б ми могли післати вам наших технічних дорадників?”

„О? Про яких саме технічних дорадників думаєте?” — питає обережно канадець.

„Ми могли б післати вам, наприклад, наших експертів від хліборобства, щоб дораджувати вам” — відповідає советський делегат. „За кілька років — вірте мені — не будете мати ніяких більше труднощів з надвишками збіжжя”.

*
* *

Тільки дев'ять молодих осіб врятувалося з розбитого корабля і, кінець-кінцем, добились до безлюдного острова. Ті дев'ять осіб були: два італійці і одна італійська дівчина, два англійці і одна англійська дівчина, два чехи і одна чеська дівчина.

Як налагодити життя в таких надзвичайних умовах? Кожний зробив це по-своєму. Найскоріше розв'язали справу італійці. Вони скочили один на одного з ножами. Один згинув, а переможець заспівав дівчині обіцянку про вічну любов і вічну вірність.

Англійці довгий час мовчали. Нарешті, вирішили, що битись за дівчину нема найменшої користі. Тож спільно втопили дівчину і зачали обидва жити в згоді.

Найбільший клопіт мали чехи. Ті залишили дівчину і дотепер бігають по острові, шукаючи телефонічного зв'язку з Москвою, щоб звідти дістати виразні офіційні інструкції, що робити в складній ситуації.

*
* *

Один советський конферансьє сказав під час вистави театру малих форм такий дотеп:

До трамваю всідає партійна шишка в червоній яскравій краватці і сідає напроти старенької бабусі. Бабуся пильно вдивляється в його краватку, так що врешті достойник питається її:

— Що, бабусю, за ваших часів не носили таких червоних краваток?

— Не носили. — відповідає бабуся. — Але зате мили шию!

*
* *

На брутальному допиті слідчий НКВД, в якого було одне око скляне, забажав покепкувати з політв'язня.

„Слухай ти, ворог народу, — каже слідчий, — я тебе можу зараз тут убити. Але я вирішив дарувати тобі життя, коли ти вгадаєш, котре в мене око скляне?”

В'язень, не довго думаючи, указав точно на скляне око.

„Правда, — каже слідчий, — ти вгадав. Але скажи, як ти пізнав, котре око скляне?”

„Легко впізнати, — каже політв'язень, — бо ваше скляне око глядить на мене так по-людяному”.

*
* *

— Чи можна побудувати комунізм в Альбанії?

Вірменське радіо відповідає:

— Так, можна, але пощо такий маленькій країні таке велике нещастя?

*
* *

Зустрілись два куми і питають один одного:

— Чи знаєте, куме, за що М. С. Хрущов одержав другу золоту медаль?

— Знаю! за грижу одержав, бо як піднімав цілину, то підірвався. Але чи ви знаєте, куме, за що він дістав звізду в 1964 році?

— Ні! не знаю.

— Отож-то! За урожай 1963 року. Це ж таки штука посіяти на щілині, а урожай зібрати в Канаді та США.

*
* *

— Скажіть, де зупинка автобусу?

— Та в кожній калабані!..

*
* *

В зоологічному городі жид довго розглядав верблюда, якого ніколи в житті не бачив. Потім промовив:

— Боже мій, і що ті большевики з конем зробили!

*
* *

Большевицький комісар для ширення безбожництва приїхав до одного села в ССРСР. Після розмови з кількома селянами він заважив, що селяни й далше моляться. Питається він одного:

— А за кого ви молитесь?

— А за кого ж б — відповідає селянин — за дорогого товариша Горбачова.

— А ви думаете, що ваша молитва щось йому допоможе?

— А певно допоможе — відповів селянин. — Ми віримо, що певно допоможе, бо ми молилися за інших і допомгло.

— А за кого ж ви молилися, що ваша молитва помогла? — питає далше комісар.

— За Сталіна і Берію — відповів селянин.

*
* *

— Товаришу офіціант, щось влетіло крізь відчинене вікно в мій суп! — каже гість до офіціанта.

Той відповів:

— О, певно знову розбився якийсь спутнік!

*
* *

Скликали делегатів з провінції до Москви і промовець почав говорити про потребу догнати капіталістичні країни. Тоді один делегат запитав:

— А коли доженемо, то чи можна там залишитись?

*
* *

Президент Чехо-Словаччини поїхав на переговори в Москву Свободою, а повернувся до Праги Неволею.

*
* *

Якось раз підслухано таку розмову:

— Що не кажіть, я такої думки, що Жданов помер природною смертю.

— Та ж його втруїли.

— Власне, власне, це ж і є в ССРСР природна смерть.

*
* *

Західній турист відвідує в Москві музей. провідник показує портрети славних московських людей і каже:

— Оцей портрет, це портрет Ніколая Івановича Брежуєва, винахідника парової машини, а осьде Іван Тіфонович Тупоумов — винахідник радіо, а ось цей, це портрет Євгенія Георгієвича Тіхосмердова, винахідника авта.

Коли провідник так пояснював, турист зауважив, що побіч них пройшов якийсь чоловік, і провідник вклонився йому з великою пошаною.

— А це хто такий? — запитав турист.

— Це Іван Іванович Підлабузов, директор цього музею і найбільший сучасний наш винахідник.

— Ов, що ж він такого винайшов? — знову турист.

— Він винайшов усіх тих винахідників!

*
* *

Коли советським міліціонерам видали на голови нового фасону каски, один громадянин запитав одного міліціонера:

— Скажіть, будь ласка, товаришу, для чого на ваших касках з обох боків зроблено дірочки?

На це міліціонер відповів:

— А це, товаришу. ось для чого. Після служби збираємося ми в районі міліції і звичайно співаємо „Інтернаціонал”. і от, коли доходимо до слів „Кіпіт наш разум возмущонний” — то щоб пара тими дірочками виходила”.

*
* *

— Який найкоротший анекдот?

— Комунізм.

— А який найдовший?

— Програма КПСС.

*
* *

У Мюнхені поліція вивісила об'яву-розшук семи злочинців-грабіжників. На об'яві портрети шести злочинців, а сьомого немає — порожнє місце. На другий день люди здивувалися видовищем: на плякаті з'явився портрет сьомого злочинця. То був портрет Сталіна.

*
* *

Під час чергових маневрів у Східній Німеччині відділ радянських вояків опинилися в глухому селі. Їх дуже гостинно прийняли, бо в цьому глухому селі ще не бачили большевиків. Бажаючи віддячитись селянам за молоко і хліб, радянський командир поблажливо заявив:

— За це ви дістанете допомогу від Радянського Союзу.

— Змилюйтеся, пане! — злякано відповів йому один з німців. — У нас і так уже цього року була посуха і град.

*
* *

Закордонні зайці стрінули підрадянського зайця, який втік з СРСР.

— Тікав я братці мої, — каже підрадянський заєць, — бо всіх верблюдів почали там ловити.

— Верблюдів а не зайців!

— Так, але поки там розібралися б, то було б уже запізно.

*
* *

Енкаведист: Ми все знаємо. Признайтесь, що робили ваші пра-діди?

В'язень: Мушу признатись, що з моєю ріднею не все впорядку. Один з мого роду був адміралом і керував фльотою цілого світу.

Енкаведист: Ім'я і прізвище його?

В'язень: Ной.

*
* *

На бічній вулиці одної сателітної держави три робітники б'ють комуністичного діяча. З боку стоїть поліцей і дивиться. — „А чом же ви не йдете помагати?“ — питає якийсь прохожий.

— Та їх три вистачить на нього — відповів поліцей і пішов спокійно далше.

*
* *

Скаржиться він на дітей: „Ну і діти тепер! Нічого не розуміють! Пояснив їм раз — не розуміють. Пояснив другий — не розуміють. Пояснив третій — сам уже почав розуміти, а вони все ще не розуміють!“

*
* *

Американського журналіста возили по різних містах СССР і показували йому досягнення „соціялістичного будівництва”.

— Тепер ви переконались, — кажуть йому, — що соціалізм в одній державі побудувати таки можна.

— Так, побудувати можна, — відповідає журналіст, — але жити в такій країні неможливо.

ВИНАХІДНИК

Хто винайшов перший електронічний апарат до голення?

Росіянин Бородаєв... на смітнику американської амбасаді в Москві.

Не лъзя...

СМІХ — ЦЕ ЗДОРОВ'Я!

Сміх не гріх!

НОВА ГЕНЕРАЦІЯ

— Наречені мріють про майбутнє.

— І ще одне, — каже вона, — ніколи не будемо бити наших дітей. З любов'ю будемо їх виховувати!

Очевидно! Ніколи не будемо бити, — каже він, — хіба тільки в самообороні!...

*
* *

Старший добродій шпортає в дірці від дверей і не може відчинити.

Поліцай бачить і приступає ближче:

— Добродію! Ви до рана не відчините.

— Це ж цигарка, а не ключ!

— То я напевно ключ скурив!

*
* *

Тато звертається до сина:

— Перепроси братчика за те, що ти назвав його дурним і скажи, що жалуюш!

— Жалую, Івасю — перепрошує братчик — що ти дурний...

*
* *

В ресторані гість звертається до кельнерки:

— Прошу принести мені припалену яєчницю і шклянку зимної кави, а опісля прошу сісти коло мене і визивати мене словами, якими пані хоче.

— Чи ви добре чуєтеся?

— Так, але моя жінка виїхала і дуже за нею скучаю...

*
* *

Директор школи успокоює учня, що здає матуральний іспит:

— Не денервуйся. Я мав тільки одного, що не здав іспиту, але тепер він є міністром.

*
* *

— Тільки місяць часу, як ми по шлюбi — кричить Марійка — а ти вже так пізно приходиш до дому!

— Не міг прийти скоріше — оправдується муж, бо мусів оповісти приятелям в шинку, який я щасливий

*
* *

Малий хлопчина кричить до телефону:

— Тата не має в дома. Пішов на відкриття клубу! Мама каже, що принесуть його десь по півночі!

*
* *

Жінка змусила чоловіка до присяги:

— Ти клякай на коліна і присягай, що не будеш більше пити.

Чоловік клячить і присягає:

— Вже більше пити не буду, але менше також ні...

*
* *

Приятьель звiряється iншому:

— Моя стара присягнула, що мене покине, як не перестану пити.

— Ну і що?

— Ну, буде мені її бракувати.

*
* *

Пiдходить заплакана бабка до полiцiянта i ляментує:

— Бандита! Забрав мені всі гроші... Всьо, що наскладалам... вкрав мені всьо...

— А де, бабу, ви ті гроші тримали?

— А тут під тою фалдою спідниці.

— І що, ви не чули, як він забрав?

— Чулам, чулам, але я думала, що робив він це в чесних замірах...

Рознач бабки!..

*
* *

— Ви бажаєте собі пиво ясне чи темне?

— Темне. Маю жалобу.

*
* *

— Сусід питає сусіда: що ти зробив би, якби на твою жінку напав медвідь?

— Не вмішувавбимся до того. Сам напав, то нехай сам борониться.

*
* *

Колега по роботі питає:

— Скажи мені, чому ти з твоєю старою ходиш тільки по нічних
льокалях?

— Бо знаєш, заки вона збереться — то вже всі інші замкнені.

*
* *

Якось прийшла пані до дентиста і каже:

— Я так боюся зуби рвати, воліла б родити дитину.

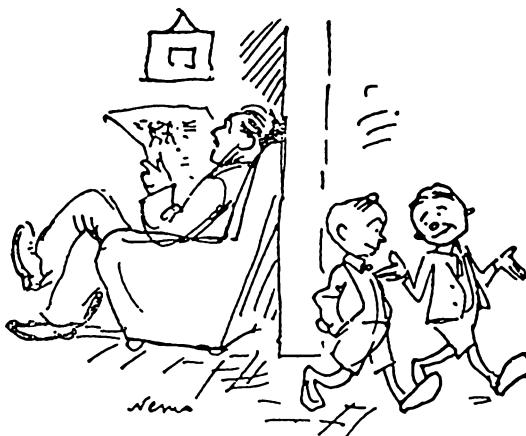
— То подумайте, а я тим часом стіл приготую, каже дентист.

*
* *

Питає хлопчик вуйка:

— Вуйку, ви давно одружені?

— Та жінка каже, що п'ятнадцять років, а мені здається, що вже
п'ятдесят.

— Чи знаєш когось, хто вміє предсказувати майбутнє?

— Моя мама. Вона як побачить моє шкільне свідоцтво,
зразу відгадає, що скаже на це тато.

*
* *

Прийшов поліціант до лікаря, лікар задуманий:

— Що це ви, пане докторе, засмучені смертю вашого пацієнта? Аджеж на той світ відправилося чимало ваших пацієнтів.

— Так, але цей платив подвійно за візиту.

*
* *

Перед люципером стають три мужатки:

— Скільки разів зрадилась свого чоловіка — питає першу...

— Двадцять три рази...

— Чорти до кітла з нею! А ти? — питає другу.

— Двадцять... — відповідає друга.

— Чорти до кітла з нею! А ти кілька разів зрадилась? — звертається до третьої.

— Я тільки два рази...

— Чорти, вирівнати до двадцять і до кітла.

*
* *

— Добраніч, пане Ковальський. Було мені дуже приємно бути вашим гостем. При цій okazji я переконався, що чоловік може довго витримати без їди...

*
* *

До поліції зголошується ворожка і інформує, що десь зник її чоловік.

— Ви потрафите вичитати всьо з карт — жартує поліцай, то ви повинні знати, де є ваш чоловік.

— Дайте 50 долярів, то вам скажу.

*
* *

Жінка Шпильки повертається з відпочинку в санаторії, а Шпилька — трах її в лице.

— За що? — питає Марилька.

— Як знавбим за що, то бим тебе забив!

*
* *

Розлючена жінка кричить до чоловіка:

— Ти осле!

— А ти навіть ослом не є!

— Що, я не є ослом?

*
* *

— Не ходім туди, там пес гавкає — каже приятель до приятеля.

— Не бійся. Чи ти не знаєш, що пес, який гавкає, не кусає?

— Я то знаю — каже приятель — Але не знаю, чи пес знає!

*
* *

Прошу собі тільки подумати — каже англійський льорд до приятеля
— моя жінка так добре дбає о свої річі, що колись у її шафі я знайшов
мужчину в мундурі, котрий тих речей пильнував!

*
* *

В сусіднім переділі спального вагону їхали пан і пані.

В ночі пан так хropів, що без перерви будив паню, яка у зв'язку
з тим кілька разів стукала до нього. Рано пані інформує пана, що
стукала до нього кількакратно.

— Я чув, чув — каже пан — але був дуже змучений, щоби прийти!

*
* *

Дівчина, сповідаючись, сказала священникові:

— Відріжнилам молодого чоловіка — на те священник:

— Відріжницясь?! Скільки разів?

*
* *

— Чоловіче, що ти виробляєш? Чому літасш наго по кімнаті? —
питає жінка.

— Бо знаю, що ніхто до мене не прийде — відповідає муж.

— То по що носиш капелюх на голові?

— А нуж, однак, хтось впаде?

*
* *

Пацієнта до операції знечулено. Коли він обудився, здивувався, що лице хірурга так страшно постарілось.

— Чи операція тривала так довго, докторе, що могла урости Вам така довга борода?

— Я не є ніяким доктором — відізвався бородач — я є святим Петром!

*
* *

Колись священник запитав другого священника:

— Слухай, так між нами говорячи, чи не трапляються сповіді, котрі тобі нудяться?

— Трапляються...

— Скажи, які?

— Цнотливих жінок — відповідає запитаний священник.

*
* *

— Мій муж, то ангел!

— Мій також не мужчина...

— Моя жінка, то ангел!

— А моя ще живе...

*
* *

— Пощо ти малюєшся, Марійко? — питає муж:

— Щоби добре і гарно виглядати.

— Чому не виглядаєш?

*
* *

Іде місіонар пустинею, а тут нараз з-за скали вилазить лев.

— Боже зроби — молиться місіонар — щоби той звір мав душу християнську!

Лев клякає, складає передні лапи, як до молитви.

— Нечуване! Ти є левом християнським?!

— Так — відповідає лев — я перед кожною їдою відмовляю молитву...

*
* *

Розмовляють два безженні священники.

— Котрогось дня celibat напевно буде знесений, але ми того не дочекаємо.

— Ми ні, але може наші діти...

*
* *

Жінка до чоловіка у сварці:

— Маю надію, що в раю жінки є віддалені від чоловіків!

— Зрозуміло. Інакше що ж то був би за рай!

*
* *

— А на кінець світа надійде день остаточного суду — вияснює священник дітям.

Встає на це Петрусь і питає:

— А чи ми будемо мати тоді вільний день від науки?

— Татку. Шеф хоче з тобою говорити!

*
* *

— Марійко, накрій мене простиралом і згаси світло — каже Селепко заспаним голосом.

— Ти хіба здурів! Прещінь ми ж на фільгармонії.

*
* *

- Куди ідеш?
- До кіна.
- А, що грають?
- Кво вадіс.
- А що то значить?
- Куди йдеш.
- До кіна...

*
* *

Богдан звіряється своєму другові:

- Найшасливіші години мого життя завдячую театрові.
- Що, так часто ходиш до театру?
- Я ні, але моя жінка.

*
* *

Петро зустрічає свого приятеля і питає:

- Куди йдеш?
- Йду на пробу співу.
- А що ви там робите?
- Граємо в карти, п'ємо горілку...
- А коли співаєте?
- Як йдемо додому...

*
* *

- Чим різниться пані доктор від пані докторової?
- Та перша здобула титул головою...

*
* *

- Яка є різниця між ошадністю, а скупарством?
- Ошадність є тоді, як чоловік не купує собі нового убрання, а скупарство, як не позволить своїй жінці купити нове футро.

*
* *

- Яка різниця між бузьком, а комінярем?
- Бузьок є білий, а хвіст має чорний. А коміняр не їсть жаб...

*
* *

- Чим різниться курка від студента?
- Курка зносить яйці, а студент мусить зносити все...

*
* *

- Що говорить когут, випавши перекупці з кошика?
- Ті жінки мене згублять!

НЕПОРОЗУМІННЯ

Молодичка повернулася з пошлюбної подорожі й оповідає своїй подрузі:

— Уяви собі, в Італії під час прогулянки в горах мій осел вперся в одному місці і ніяк не хоче далі. Гладжу його, промовляю, заохочую, — а він ні і ні!

— Дивуюся тобі, Галю, що ти могла вийти заміж за такого впертого мужчину.

*
* *

- Що думає курка, утікаючи пере старим когутом?
- Може за скоро біжу?!

*
* *

- Де є ріки без води?
- На мапі.

*
* *

- Чому виплата є завжди під кінець місяця?
- Щоби вистарчило до першого...

*
* *

Чоловік питає жінки:

- Як удалася поїздка?
- Знаменито.
- А авто далась до гаражу?
- Частинно.

*
* *

Маринар зустрічає в порту дівчину.

- Говорить пані по-англійськи?
- Троха.
- То значить, скільки?
- Сто франків.

*
* *

- Чого вживаєте до чищення диванів? — питає сусідка.
- Різних речей сусідко, але найліпші з них то мій старий...

*
* *

— Дочка звертається до тата, котрий миє начиння:
— Татусю, хто то є бігаміста?
— То такий чоловік, котрий змиває ще раз так більше начиння, як твій тато.

*
* *

— З жінкою треба остро — радить сусід сусідові. — Як починає авантуру, треба вміти показати їй зуби.
— Так власне я зробив — шепче сусід — і залишилося мені тільки два.

*
* *

В одному залізничному переділі ідуть разом священник і рабін. В тракті приятельської розмови, священник хоче почастувати рабіна шинкою.

Рабін відмовляє:

— Закон забороняє нам їсти свинину.

Священник, облизуючись:

— О, яка шкода! То таке добре!

Прашаючись рабін з священником каже: Здоровіть свою жінку.

Священник: Нам наш закон забороняє женитись!

Рабін: О, яка шкода, то таке добре!

*
* *

Розмовляє двох урядників.

— За що наш директор одержав три ордени?

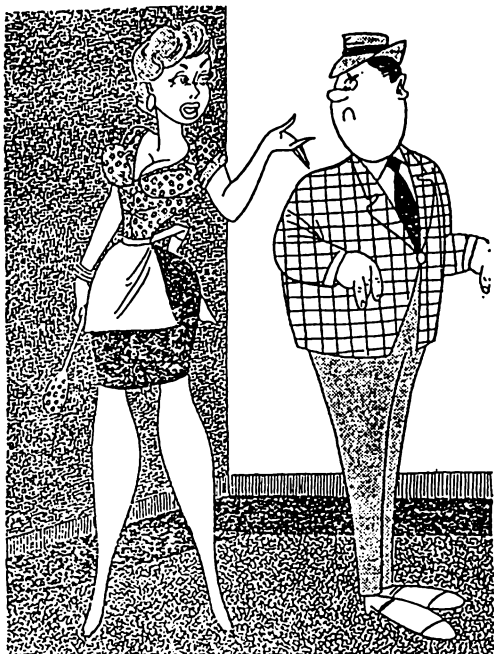
— Той третій дістав для того, що мав вже два, а другий для того, що мав вже один.

— Ну, а той перший?

— Звичайно для того, що не мав жодного...

*
* *

— Пане кельнер! Я їв вже ліпші котлети.
— У нас? То неможливо!

— Не думай собі, що як ти не дасиш мені грошей на харчі, то я не знаю дороги до ресторану...

*
* *

Сусід до сусіда:

— Скажи мені, які знаєш алкоголеві напитки на „п”?

— Пиво.

— А на „с”?

— Скринка пива.

— А на „щ”.

— Ще одна скринка пива!

— А на букву „б”?

— Багато скриньок пива — сміється сусід.

*
* *

- Чим є жовнір — жовнір є обороною Батьківщини.
— Що жовнір має під ліжком — має спрятувати.

*
* *

- Що у тебе нового?
— Жінка мене-зраджує.
— Ти зле мене зрозумів, я питав, що нового?

*
* *

- Як мається пані чоловік?
— Дякую, добре. Пересвітлили йому голову, але на щастя нічого в ній не знайшли.

*
* *

- Чи пані син є вже самостійний?
— Ні, перед місяцем оженився...

*
* *

В'язень, що сидить у в'язниці вже 10 років, збирає свої речі до виходу на волю, як сторож приносить йому лист від жінки. Він з усміхом його отвирає і читає: „Як будеш йти до дому, то купи хліб, масло і три кілограми бараболі. Твоя вірна Марилька”.

*
* *

- Коли кінчиться медовий місяць?
— Коли муж перестає помагати жінці мити начиння, а робить то сам.

*
* *

- В котрій годині йде до ліжка порядна дівчина?
— О четвертій, бо у десятій мусить бути вдома.

*
* *

- То надзвичайно, що пані так пригадує мені свою бабцю.
- А пані знала мою бабцю?
- Ні, але і без того прешінь знаю, як виглядає старша жінка.

*
* *

- Я два рази нещасливо оженився — жалується приятель приятелеві.
- За першим разом жінка від мене втікла...
- А за другим разом?
- Зістала!

ВІН: — Ти віриш в сни? Мені снилось, що ти мене любила. Що воно означає?
ВОНА: — Що тобі тільки про це снилось!

*
* *

- Вчора я післала сина купити 5 кілограмів яблук, і за стільки він заплатив. Вдома я зважила, то було тільки 4 кілограми!
- А зважила пані сина? — спитала продавчиня.

*
* *

- Входить чоловік до крамниці і не замкнув двері.
- Дверей в домі не маєте? — дреться продавчиня.
- Маю, і таку холеру в дома як ви теж маю!

*
* *

В склепі з капелюхами клієнт від години приміряє різне накриття голови і в кінці каже до продавчині:

— Той капелюх найбільше мені відповідає.

— Можливо, бо то є той капелюх, в котрому ви прийшли.

*
* *

— Чоловіче, де ти так навчився дерево рубати?

— На Сагарі...

— Що ти фантазуєш? Сагара то ж пустиня.

— Так, тепер то є пустиня!

*
* *

— Ви мали направити в нас зіпсутий дзвінок.

— Чому ви не прийшли?

— Я був, прошу пані... дзвонив десять мінут, але ніхто не відчиняв.

*
* *

Муж вертається несподівано до дому і застає жінку цілком розібрану.

— Чому ходиш розібрана? — питає.

— Бо не маю що на себе вложити!

— Що? — зденерований муж отвирає шафу і рахує: Одна сукня, друга сукня, третя сукня, четверта сукня, добрий день пане Ковальський, п'ята сукня, шоста сукня, а ти кажеш, що не маєш що на себе вложити!

*
* *

Селепко з Катрусєю сидять на лавці в парку і гріються в теплі весняного сонця.

— Що і о чім думаєте? — питає Катруся Селепка.

— О тім самім, що ви — вздыхає Селепко.

— Ти свинтюху без чести — кричить виразно обурена Катруся.

*
* *

— Васік, чи ти знаєш, яка є різниця між твоєю і моєю бабусею — питає Юзік.

— Не знаю.

— А я знаю

ПОВОЄННІ ГЕРОІ

Маленький Івась: — Тату, що то за іден вчора ночував у нас, як тебе не було вдома, бо ти робив на нічну зміну?

Тато: — О, синку, це бувший воєк І-ої Української Дивізії, герой другої світової війни.

Івась: — Овва, що то міні з агирой, що боявся сам у кімнаті спати і все кликав насу маму...

*
* *

Говорять дві приятельки:

— Знаєш, за Марійку злого слова не можна сказати.

— Ну то поговорім про когось іншого!

*
* *

Дві приятельки сидять при каві. Одна питає:

— Чи ніхто ніколи не говорив тобі, що ти є подібна до Грасе Келли?

— Ні.

— Взагалі не дивуюся.

*
* *

Кася заложилася з дівчатами, що вийде цілком розібрана на подвір'я. Побачили її дві пліткуючі старушки.

— Явдосю, чи то була Кася?

— Так, то вона! Але знаєш, ту суконку, то могла б собі випрасувати...

*
* *

Молода дівчина до свої товаришки:

— Чого твоя мама бажала б собі на уродини?

— Щоби їй о них не пригадувати.

*
* *

— Пане докторе! Чи така операція є небезпечна?

— О так! На п'ять вдається тільки одна.

— О йой!

— Але прошу не боятися. Чотири ваші попередники вже в гробі.

*
* *

Хворий в шпиталі до медичної сестри:

— Але не добре то лікарство, огида!

— Яке лікарство? То обід!

*
* *

Чоловік стоїть над гробом жінки. Всі розходяться, а він плаче і плаче:

— О Боже, Боже! Ой Боже, Боже ти мій! Ой Боже, Боже...

— Дивіться, як йому баби жаль — говорять люди по-тихо.

— Не баби, лише пана Бога — відзивається чоловік — бо насправду не знаю, як він там в небі собі з нею порадить.

*
* *

Зустрічаються по довшому часі двох приятелів:

— Ти жонатий?

— Так, вже п'ять літ.

— А заздрісний?

— Як чорт! Заздрощу тим, що жінок не мають.

*
* *

Приходить хлоп до лікаря і жалується на різні долегливості: Лікар збадав і каже:

— Мусите вживати більше руху, більше spacerів. Кілька разів в тиждні придавбися вам навіть довший марш.

— А коли я маю ходити — питає пацієнт — перед чи по праці?

— А який ваш завід?

— Листонош.

*
* *

— Уяви собі, вчора в склепі видали нам фальшиві 200 доларів.

— Ну, то що зробиш?

— Дам жінці, вона має таку натуру, що кожний цент видасть.

*
* *

Поліцей затримує Селепка:

— Чи ви знаєте, що на вашу жінку сьогодні напав бандит?

— То страшно! — скривився Селепко. — А де його відвезли? До шпиталю чи до трупарні?

*
* *

Розводова розправа. Перед судом стає чоловік.

— А яка причина — питає суддя — що ви хочете розвестися з вашою жінкою?

— Бо, бо... вона не відповідає мені сексуально!

— Дивіться на дурака — чути голос з судової залі. — Всім відповідає, а йому ні!

АМЕРИКАНСЬКА ДІЯСНІСТЬ

— Чому ти зірвала з Василем?

— Бо він ошуканець. Розповідав мені, що заробляє як токарь чотири долари на годину, а виявилось, що він тільки професор університету!

*
* *

Недільний поранок. На сходовій клітці зустрічаються дві сусідки.

— На Бога, хто в пані так страшно проклинав?

— Мій чоловік вибирався до церкви і не міг знайти молитовника до Служби Божої.

*
* *

— Що ти собі думаєш? — кричить жінка до чоловіка — Ціле життя маю лазити в тім самім футрі?

— Чому ні? А во крілик може...

*
* *

Свіжо упечений муж віддає жінці першу заробітну платню. Жінка рахує, рахує гроші і каже:

— Ну видиш, заробіток також маєш малий...

*
* *

— Марусю, що бись робила, як булабись мужчиною? — питає муж.
— А ти?

*
* *

Жінка виговорює чоловікові:

— Взагалі про мене не думаєш. Все тільки той спорт. Заложуся, що навіть не пам'ятаєш дня нашого шлюбу.

— Як то ні! То було тоді, коли Україна програла з Карпатами 2:1.

*
* *

Приходить бабуся до лікаря і просить приписати їй пігулки Зет.

— Пощо вам пігулки Зет — посміхається лікар.

— На біль голови...

— Як то?

— А так. Як моя внучка має вийти з дому, то даю їй дві і голова мене вже не болить.

*
* *

Молоде подружжя радить бабці, щоби тримала язик за зубами.
— Скорше їх мені вставте! — зденервувалася бабуся.

*
* *

В реставрації.

— Пане, ви забули заплатити!

— Прошу не дивуватися, прецінь я й на те пив, щоби про все забути.

*
* *

Директор приходить до праці по вакаціях.

— Пане директор — вітає його секретарка — маю для вас дві вістки: одна добра, друга зла.

— То прошу наперед ту злу.

— На жаль, від двох тижнів ви вже не є директором.

— А та добра вістка?

— Будемо мати дитину!

*
* *

— Чи є директор?

— Для гарних пань директор є завжди.

— то прошу сказати, що прийшла його жінка.

Військова дисципліна.

*
* *

Директорова жаліється своїй сусідці:

— Подумай тільки, що мій чоловік утік з своєю секретаркою.

— Що твій утік, то пів біди — коментує сусідка — Директора завжди знайдуть, але звідки тепер візьмуть секретарку?

*
* *

Директор приймає до праці секретарку:

— Скільки пані заробляла на попередній праці?

— П'ятнадцять тисяч.

— То я з приємністю дам пані двадцять тисяч.

— З приємністю, пане директоре, то я мала двадцять п'ять!

*
* *

В часі воєнного стану в Польщі, хтось везе на великому возі дві труни.

— Хто вмер, питає знайомий?

— Ніхто.

— Ну то нащо тобі дві труни?

— Ну, знаєш. Продавали по дві, то купив.

*
* *

По провірці пані звертається до лікаря:

— Які колосальні досягнення зробила медицина. Як я була молода, мусіла перед баданням розібратися! А тепер вистарчить, як покажу язик!

*
* *

Іде Іцик з крісом.

— Де ти йдеш? — питає його сусід.

— На війну.

— По що?

— Ааа, заб'ю одного, двох і вернусь.

— А як тебе заб'ють?

— Мене?... защо?!

*
* *

Оголошення:

„Емерит, якому піднесли, запізнає старшу жінку. Ціль матримоніальна”.

„Всілякі наприви самоходів різних моделей, переводить скоро і дешево, з гаранцією заклад годинникарський В. Коваль”.

„Вдовець без налогів запізнає жінку, котра би закінчила светер на дротах”.

„Вдова, літ 40, освіта вища, запізнає пана до 55 років з власним інтересом”.

„Заміняю тещу за пса. Може бути скажений”.

*
* *

— Вставайте, дідусю!

— Що?

— Вставайте, нап’єтеся чаю і мені подасьте!

*
* *

Муж мисливець телефонує з полювання до дому:

— Соню, кохана, чекай на мене. Буду за дві години.

— Як там полювання?

— Чудово. Через цілий місяць не будемо купувати м’яса.

— Що забив оленя?

— Ні, пропив цілу мою пенсію...

— Що робите, громадянку?

— Замітаю. Ми, визволені жінки, замітасмо. Скрізь замітасмо, по всьому Радянському Союзу. У всіх радянських газетах знайдете наші знімки з мітлами.

*
* *

— Що вже не ходиш з тою блондинкою? — питає свого приятеля Степан.

— Доктор заборонив мені з нею зустрічатися.

— А що, ти є хворий?

— Ні, але доктор є її муж.

*
* *

— Порадь мені, що маю робити? Женитися з бідною панною, яку кохаю, чи з багатою вдовою, яка цілковито є мені обов'язною?

— женися з тою, яку кохаєш, а мені дай адресу тої вдови.

*
* *

— А вас що напало так гвалтовно стукати до моїх дверей?

— Дуже вас перепрошую, але я думав, що шановного пана немає в дома...

*
* *

— Чи ти на правду віриш, що коміняр приносить щастя? — питає молодий чоловік свого приятеля.

— Так, від дня, коли моя жінка з ним утікла!

*
* *

Мама до доньки:

— Погодіться! Чей же чоловік тебе кохає.

— Можливо. Той лайдак і до того є здібний!

*
* *

Дві приятельки:

— Коли зачав зі мною романсувати, сказалам, що не хочу його бачити.

— Ну і що?

— Нічо. Я згасила світло...

Дві сусідки пліоткують на сходах:

— Але та Копиткова має щастя!

— Но, но, дивіться! Мужа має, коханка має, і ще вчора її згвалтували...

— Бачу сусідко, що пані чоловік успішно проводить дієту. Що такого він робить?

— Кожного дня ловить рибу.

— І від того так змарнів?

— Звичайно. Їсть то, що зловить...

Торонтонська перекупка оповідає своїм приятелькам про свою візиту в Монтреалі:

— Тоті перекупки Монтреальські страшно пискаті! Було їх десять і ледво їх я переговорила.

*
* *

Кандидат на посла до бразилійського парламенту дістав у виборах три голоси.

— Один голос твій, другий мій, а той третій? — питає поденервована жінка. — Від давна підозріваю, що в твоїм життю є друга жінка.

*
* *

— Пане майстер, присягаємо оба з Озерком, що в праці не будемо ані пити, ані курити.

— То дуже гарно, але, що в такому разі будете робити?

*
* *

Американський суд дає оскарженому вирок 130 років в'язниці.

— Прошу не журитись — потішає його суддя. — Ми не бюрократи. Відсидите то, що зможете.

*
* *

Іцек Вайденберг і його синок стоять перед пам'ятником Наполеона.

— Тату, а хто то є?

— То є Наполеон, великий купець, котрий торгував державами.

— А, що значить число 1913?

— То хіба число його телефону.

*
* *

В Тексасі до склепу з зброєю впадає жінка:

— Прошу о револьвер. Має бути наладований і точний.

— Чи має служити пані для оборони?

— Ні, до оборони візьму собі адвоката...

*
* *

Шкот їде поїздом.

— Де їдете? — питає подорожній.

— В шлюбну подорож...

— А де жінка?

— Вона вже була, я оженився з вдовою.

*
* *

Шкот закладає антену на даху дому, нагло спотикається і летить в долину. Перелітаючи коло свого вікна кричить до жінки, яка обирає картоплю:

— Обери тільки для себе, я з'їм в шпиталі.

*
* *

Шкот вже тиждень сидить у приятеля, котрий врешті делікатно натякає:

— Чи жінка і діти не скучують за тобою?

— Напевно. Знаєш що, в таких разі я напишу до них, щоби приїхали сюди.

*
* *

Початкуюча оперова співачка питає чаловіка:

— Чому ти завжди виходиш на балькон, коли я співаю?

— Бо не хочу, щоби сусіди думали, що тебе б'ю.

*
* *

До села, що славилося довголіттям своїх мешканців, приїхала телевізія.

— В який спосіб — питає репортер старушка — можна дожити так довгого віку?

— Рано гімнастика, по полудні гімнастика, вечером гімнастика.

— А скільки років вам?

— 96.

— А ви дідусю, яку маєте рецепту? — питає репортер другого.

— Рано молоко — відповідає дідусь — по полудні молоко, вечером молоко...

— А скільки Вам років?

— 106.

— А ви дідусю?

— Рано жінки, по полудні жінки, вечером жінки — відповідає третій.

— Щось подібного! Ну то скільки вам років дідусю?

— 36.

*
* *

Дідусь Панас обходить сторіччя свого життя. Приїжджає до нього кореспондент газети і питає:

- Що ви робили, щоби дожити тих сто років?
- Чекав... відповідає з усміхом дідусь.

*
* *

До столітнього ювілята приїжджає президент міста.

— Думаю — каже президент, кінчаючи розмову — що в дні 101 уродин знова побачимося.

— І я так думаю — відповідає дідусь. — Пан президент цілком добре ще виглядає...

*
* *

Вже дуже похилий старушок пхає візок інвалідський, на котрому сидить стара жінка. Співчуваючий переходячий затримується і питає:

- Довго вже так возите вашу жінку?
- Ні — відповідає старушок — тільки від рана до полудня. По полудні завжди вона мене возить.

*
* *

Пан по сімдесятті бере шлюб з вісімнадцятилітньою дівчиною. Створює це здивування і коментарі.

— Чейже за десять років вона буде мати 28, а ти що? — питає свідок.

— Тоді я з нею розведуся і знова оженюся з вісімнадцятилітньою.

*
* *

Розправа в суді. Суддя переслуховує оскарженого:

— Чи оскаржений знає, чим могло скінчитися викинувши тещу з четвертого поверху?

— Так, прошу високого суду. Могла впасти комусь на голову.

*
* *

— І нічого пані не підозрювала, коли оскаржений запровадив паню до темного парку?

— Підозрівалам, але не прийшло мені на гадку, що може він зірвати з руки бранзолетку і втікти.

*
* *

— Оскаржений Подолко вдарив сусіда в голову два рази, так?

— Так високий суде.

— Сусід впав і вже не піднісся...

— Не мав права, високий суде.

— Отже всталено, що оскаржений вдарив пошкодованого Подолка два рази кулаком в голову. Чи оскаржений хоче ще щось додати?

— Ні, високий суде. Думаю, що йому вистарчить.

*
* *

З найдорожчого і найбільш елегантського льокалю випав викинутий кельнерами чоловік. Якийсь переходячий побіч, допомагає йому встати і каже:

— Як вони так можуть? Побачите, що Бог їх за це укарає!

— Вже їх вкарав — відзивається викинутий, виймаючи з-під маринарки дві срібні ложки.

*
* *

Приходить Доробкевич до ресторану і каже до кельнера:

— Хотівбим зісти щось екстра, ціна байдуже.

— То може кавьор.

— Що то таке?

— Яйця остриці.

— А то прошу два на твердо.

*
* *

— Мамусю, чи це футро купив тобі татусь?

— Татусь? Як бим надіялася на твого татуса, то бим навіть тебе не мала.

— Мамо, татко каже,
що якщо б його не було
на світі, то й мене не
було б.

— Не слухай того,
дитинко. Татко часто
виговорює нісеніт-
ниці...

*
* *

— Чи ти є певний своєї жінки? — питає приятель-приятеля.
— Так! Як себе самого.
— Ну то скажи, що вона робить в тій хвили.
— Ошукує мене.

*
* *

В крамниці.

— Чи маєте черстві булки?
— Так.
— А скільки?
— Продавчиня рахує, рахує і врешті каже:
— 212.
— То добре вам так! Пощо так багато напекли!

*
* *

Як Бог світ сотворив,
Город великий — Рай, заложив.
Росли там пальми, кактуси і дині,
Паслися коні, жирафи і свині.
„Недобре, щоби свиня була сама!” —
Сказав Бог і створив Адама.

*
* *

Від коли торгує жіночка мила,
Я щораз більший капіталіста,
Бо за сто долярів ліжко купила,
А заробила вже на нім двіста.

*
* *

Суддя питає оскарженого. Ще раз повторюю: звідки Ви взяли цей портфель з грішми?

— Ще раз запевняю Високий суд, що направду я його знайшов!

— Нонсенс, — відповідає суддя. — По п'ятнадцяти вироках ніяких портфелів вже не знаходиться.

*
* *

— Пане Горішний, виглядає мені, що Ви сидите на моїм капелюсі.

— Правда, правда — каже Горішний — я вже зауважив. А що? Ви вже хочете виходити?

*
* *

— Проведемо сьогодні гарно вечір — каже чоловік жінці. — Я купив три квитки до театру.

— А пощо аж три квитки? — питає здивовано жінка.

— Для мами, батька і твоєї сестри.

*
* *

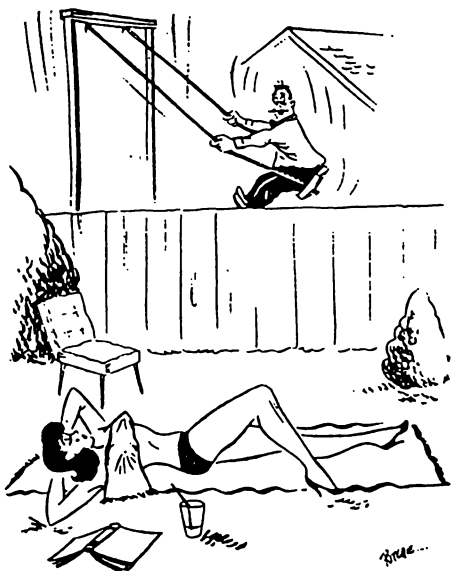
— Прийде день, в котрім перед вами, кожний зніме капелюх, як побачить, що їдете, каже ворожка до свого відвідувача...

— Коли то буде?

— Не можу вам сказати.

— Маєте тут ще 20 долярів.

— А то буде в день вашого похорону.

Часом і старого кортить на гойдалку...

*
* *

— Скільки років має свідок?

— 29... ні... 32 — крутить дама.

— Ну, дуже добре — перебиває зденерований суддя, скільки років мала пані перед сороківкою?

*
* *

Лікар до гостей при столі в часі прийняття:

— Прикро мені про це говорити, але панство їдять забагато. Одна третя вистарчила б вповні, щоби жити.

— Якась груба пані питає:

— А до чого мають служити позісталі дві третих?

— До того, щоб міг жити лікар.

*
* *

— Моя дорога — каже Марійка — я вийшла заміж і не жалую того кроку...

— Я також кроку не жалую — вздыхає Кася — але якось заміж не можу вийти дотепер!

*
* *

— Бабцю, чи ти можеш витягнути одну ногу?

— Можу!

— А чи моглабись витягнути і другу?

— Моглабим...

— Ну то витягай!

— Івасю, але пощо?

— Та я чув, що як бабця витягне ноги, то будемо мати нове авто...

*
* *

Дві малолітки перед кіном:

— Не впускають нас — фільм тільки від 18 років...

— І так бим не пішла, бо немає з ким залишити дитину!

*
* *

— Ну, як старий — ти є щасливий з Кристиною?

— Так, але не з Кристиною.

— Не говори! Ти ж заручався з Кристиною...

— Так, але я довідався, що вона видає на кравчиню що місяця 200 дол. Тому з нею я не оженився!

— А з ким?

— З... кравчиною!

*
* *

— Мамусю, діти сміються з мене, що я маю велику голову!

— Не журися синочку, то не правда, коханий ти мій... А тепер — побіжи до склепу і купи п'ять кілограмів барабоць.

— Добре, але в що маю її взяти?

— В шапочку...

*
* *

— Ну, і як подобається тобі в школі?

— Брешуть! — відпалив учень.

— Чому?

— Бо на дверях написали 1-ша кляса, а ми сидимо на твердих лавках...

*
* *

До skleпу з делікатесами входить покупець і просить коробку сардинок.

— Які мають бути — еспанські, португальські чи французькі? — питає продавчиня.

— Все одно, прещінь не буду з ними говорити!

*
* *

Розмовляють два пацієнти:

— Що робиш?

— Пишу лист...

— До кого?

— До себе...

— А що в нім є?

— Не знаю, я ще його не одержав!

*
* *

— Правдоподібно ти вислав жінку саму на вакації?

— Так, вже дуже потрібний був мені відпочинок...

*
* *

Батько з малим сином побачили гарного бузька. Батько користаючи з цієї нагоди:

— Знаєш синку, то бузьок, що приніс тебе...

— Тату, то ти вже тоді був хворий?

*
* *

- Івасю, як подобається тобі новий учитель?
- Файний, тільки хіба мало знає, бо... цілий час нас про щось питає!

*
* *

При горілці два приятелі обговорюють великі справи — одному з них народився синок:

- Степане, чи синок є подібний до тебе?
- Ні!
- То подібний до твоєї жінки?
- Ні!
- Ну, то до кого ж він подібний?
- Що буду тобі вияснювати, і так його не знаєш!

— Як воно красно по-нашому говорить!
Каже: — „Ма, переги!”

*
* *

Два поліціанти стоять на розі вулиці. До них підходить якийсь чужинець і про щось їх питає. Пробував щось шістьма мовами, але без успіху. Коли вже відійшов, один з поліціантів рефлексійно каже:

— Гм, а може зачнім учитися інших мов?

— А пощо? Він знав їх так багато і... нічо йому з того не вийшло, відповідає другий!

*
* *

— Яка є найтяжча кара за бігамію?

— Дві тещі!

*
* *

Модерне подружжя уживає не більше, ніж п'ятнадцять слів на добу. Говорять приблизно так:

— Добридень!

— Снідання на столі.

— Дякую.

— Виходжу.

— Я теж.

— Будеш на обіді?

— Пообідаю в місті.

— Па!

— Бай-бай!

— Добрий вечір!

— Дзвонила якась Аня.

— Може Ганка?

— Ааааа...

— Залучи телевізію.

— Як тобі подобалося?

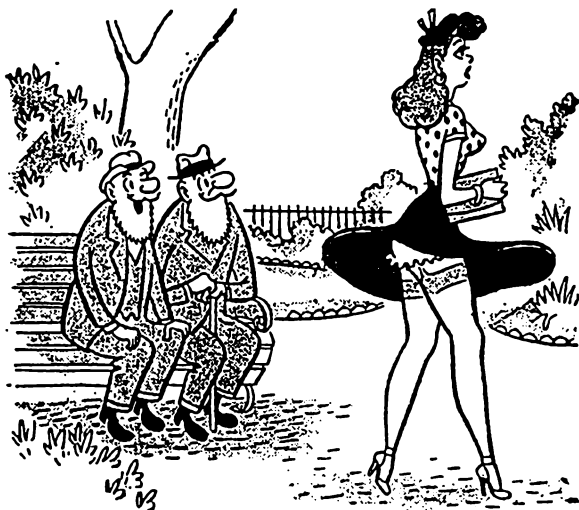
— Не дуже.

— Замкни телевізію!

— Обід у кухні.

— Добраніч!

— Шелестиш газетою.

— *Страх, як тепер у світі все змінилось. За наших молодих літ вітер ніколи не був би відважився так високо підносити суконку...*

*
* *

Чоловік з Торонта подивився згори на пана Когена:

— Один із моїх предків підписав „Деклярацію Незалежности”!

— Овва! — відповів Коген. — А один із моїх предків підписав „Десять Заповідей”!

*
* *

Коли Айхмана випроваджено на місце страти, прокурор запитав його:

— Яке твоє останнє бажання?

— Хочу стати жидом!

— Що? Жидом? Таж ти вбив мільйони жидів! Чому таке бажання?

— Щоб ще одним жидом було менше!

*
* *

Під час відвідин прем'єра Ізраїлю Голди Меїр у Ніксона, той запропонував їй, що обі країни обмінялися двома генералами.

Ніксон: — Я візьму Мойше Даяна й Іцака Рабіна.

Голда: — Згода! А ми візьмемо у вас Джерерал Моторс і Дженерал Електрік!

*
* *

Жид хотів вихреститися й ходив до панотця на лекції релігії. По трьох місяцях, коли лекції закінчились, панотець запитав його чи він усе зрозумів.

Жид: — Я зрозумів усе, за винятком трьох чудес у які мені важко повірити.

*
* *

Лікаря шкільних недуг спитав друг, чому він вибрав собі якраз цю ділянку медицини. Лікар відповів:

— Були три поважні причини до цього: мої пацієнти ніколи не стягають мене вночі з ліжка, вони ніколи не вмирають від цих недуг і ніколи не видужують.

— Що стаєть, борогенька? Чи може зисувалась плевенія?

*
* *

Пацієнт: — Мені болить права нога!

Лікар: — Га! Це старість!

Пацієнт: — Алеж моя ліва нога така стара, як і права, а чому не болить?

*
* *

До моєї тещі подзвонив лікар:

— Мушу сказати вам, пані, що ваш чек повернувся назад!

— Справді? А чи ви знаєте, докторе, що те саме сталося з моїм артритом?

*
* *

Лікар: — Сестро, де пацієнт, що належить до цього ліжка?

Медсестра: — Він не міг загіртіся, то я поклала його до ліжка цієї жінки, в якій температура 104!

*
* *

Лікар був лютий, коли його гарна медсестра зірвала з ним заручини.

— Він домагається, щоб я віддала йому всі його дарунки! — жалілася вона приятельці.

— Ти жартуєш?! — з тривогою в голосі спитала подруга.

— Ні! Але це ще не все. Він прислав мені рахунок за 51 візиту!

*
* *

Дещо нервовий лікар дивиться скоса на нового пацієнта і питає:

— Чи ви вже були в якогось лікаря, поки прийшли до мене?

— Ні, — відповів пацієнт, — я був в аптекаря.

— Це показує, як мало здорового глузду мають деякі люди. І яку ж ідіотичну пораду він вам дав?

— Він мені казав, щоб я пішов до вас!

*
* *

— Гратулюю! Я чув, що ти дістав стипендію до гарвардської медичної школи!

— Так, але вони не хочуть мене, як довго я живу!

*
* *

— Чому ви, докторе, завжди питаєте своїх пацієнтів, що вони обідали?

— По їхньому меню я орієнтуюся скільки взяти з них за візиту.

*
* *

Гість: — Мені здається, кельнер, що квіти на столі посередині залі — штучні.

Кельнер: — Так, пане! Це найгірше лихо у вегетаріанським ресторані. Якщо покладемо правдиві квіти, то гості з'їдять їх!

*
* *

Лютий гість: — Гей, кельнер, ця зупа смакує наче помиї!

Кельнер: — А як ви це знаєте?

*
* *

Моя жінка змінила лікаря, бо він не мав телевізора в залі чекань!

*
* *

Знаю таку люксову лікарню, що як тебе туди привезуть, то спешу випитують пів дня, щоб побачити на яку кошовну хворобу ти можеш собі дозволити.

*
* *

Це правда, що рахунки лікарні високі, але де інде ти можеш дістати сніданок в ліжку?

*
* *

Його слухачі ніколи не п'ють кави перед його промовами, бо це могло б відігнати від них сон.

*
* *

Промовець звертається до свого єдиного слухача: — Дякую вам, що бодай ви залишились на залі, як інші вийшли!

Слухач, зажурений: — Нема за що дякувати. Я — наступний доповідач.

*
* *

Адвокат увійшов до крамниці м'ясних продуктів.

Різник: — Що ви зробили б, пане меценасе, як би запримітили якогось собаку, що постійно приходиться до вас і краде м'ясо?

Адвокат: — О, я дізнався б спершу чий це собака і домагався заплати від його власника.

Різник: — В таких разі ви винні мені 15 доларів, бо це був ваш собака!

Адвокат (усміхнувшись): — Згода! Але відтягніть, прошу, тих 15 доларів від 25 доларів, які ви мені винні за раду!

*
* *

Пацієнт подзвонив до лікаря о другій год. вночі. Він був зажурений і неспокійний: — Не можу спати, пане докторе! Я не можу заплатити вашого рахунку і це так сильно гнобить мене, що не можу заснути!

Лікар: — Пощо ви мені це сказали? Тепер я не буду спати!

*
* *

— Чи ти також оповідаєш своїм дітям байки перед сном?

— Дітям — ні, але жінці дуже часто...

*
* *

— Чому в кожному подорож автомобілем забираєш з собою жінку?

— Щоби не подумали, що я їду для приємності.

*
* *

— Відразу видно, що ви є жонатий. Маєте всі гудзики попришивані.
— То було перше, чого навчила мене моя жінка під час медового місяця.

*
* *

Старше подружжя поїхало на відпочинок до Маями. Прийшли над море, всюди людей повно, купаються, а вони встидаються, бо старші. Прийшли до готелю, посідали в кімнаті, тай говорять, згадуючи про молоді літа, як вони гарно жили зі собою. А тепер старість прийшла... Нарешті чоловік каже: „Не журися жінко, аби гроші, то й на старість є рада. Давай перевіримо. Ти сховайся в шафу, а я потелефоную, щоб прислали дівчину”. Жінка так зробила, а старий зателефонував і за якийсь час приходить гарна молода дівчина. Зайшла в кімнату, а дідусь: „А що береш за „бізнес”?

— 100 доларів.

— Я не маю. Маю тільки десять доларів.

— Навіть слухати не хочу, — і пішла.

Вийшла бабуся з шафи, посміялися обоє і забули про все.

Ранком повставали і пішли снідати в ресторан. Сидять і їдять, а тут приходить та дівчина і впізнала старого.

— Бачиш, що ти дістав за десять доларів, — показуючи пальцем на його жінку.

*
* *

Суддя до злодія по оголошенні засуду: — Надіюся, що це останній раз і що вас тут більше не побачу.

Злодій: — О, то пан суддя ідуть на емеритуру?

*
* *

Добряча пані: — Уже цілий місяць я вас не бачила, мабуть ви були хворі?

Жебрак: — Ні, ласкава пані, я був на відпочинку в горах.

*
* *

Директор журналу: — Ваша нотатка про чоловіка, що впав з третього поверху, рішуче задовга.

Репортер: — Добре, тоді я напишу, що він упав з шостого поверху.

*
* *

Поліцист зупиняє авто, що ним неправильно їде якась жінка.

— Чи ви знаєте правила їзди, пані?

— Але ж очевидно, про що ви хотіли б дізнатися, ласкавий пане?

— відповідає жінка, чарівно всміхаючись.

*
* *

— О, як то гарно, синку, що ти перестав плакати.

— Я не перестав, лише відпочиваю.

*
* *

Авто переїхало одного чоловіка на смерть і вдова пішла відібрати гроші за забезпечення: належалося їй щось аж десять тисяч доларів. Директор забезпеченого товариства став удову жалувати, що має таку страшну страту в родині. Але вдова обурилася: — Ви, чоловіки, скрізь такі самі егоїсти! Як бідна жінка має дістати тих кілька тисяч, то зараз її жалуйте!

*
* *

Письмо мого чоловіка прочитати не є легкою справою.

Одного разу він отримав, у відповідь на свого листа, телеграму від приятеля, такого змісту: „Дякую за ноти. Пришли мені, будь ласка слова”.

*
* *

Вранці дивиться чоловік на себе в дзеркалі:

— Що ти, серденько, вчора подумала, коли я повернувся додому трошки... ну... з оцим синцем під оком?

— Нічого. Коли ти прийшов, у тебе його не було.

*
* *

Чоловік каже дружині:

— Ти купила мені сорочку не того розміру. Вона вдвічі більша тієї, що я ношу...

— Та знаю, — відповідає дружина, — але я не хотіла, щоб продавщиця бачила, за якого маленького чоловіка я заміж вийшла...

*
* *

Чоловік прийшов із полювання й приніс замість зайця оббілованого кроля.

— А де шкіра з цього зайця? — питає жінка.

— Та я за ним так гнався, що він із переляку із шкіри вискочив.

*
* *

У кіно, під час висвітлювання кримінального фільму, в найбільше драматичному моменті якийсь чолов'яга заліз під крісло і шукає чогось на підлозі.

— Пане, що ви там робите? — шепнула роздратовано добродійка, що сиділа в сусідстві.

— Мені цукерок випав з рота... — пояснив чолов'яга.

— Нечуване! Щоб через дурний цукерок перешкоджати всім людям! — хвилювалася добродійка.

— Добре вам казати: в цьому цукерку лишився мій золотий зуб...

*
* *

Катехит оповідає дітям про Йосифа єгипетського, як то брати продали його купцям. Щоб заінтересувати дітей і заохотити до більшої уваги, він спитав:

— Було воно добре?

— Ні! — відповідають діти одноголосно.

— А що ж було в тім зле? — Всі мовчать.

— Хто з вас знає, що було зле в тім випадку?

Малий хлопець крамаря підносить пальці: — Його задешево продали.

*
* *

Павло: „Чому твого імени ніколи нема між жертводавцями?“

Федь: „Не маю, куме, щастя. Як у церкві є збірка, то я приходжу пізно. Як збірка проводиться на весіллі чи хрестинах, то я тоді п'яний, і мене обминають. Як колядники приходять від різних партій, то я позбуваюся їх так, що кажу, що я не належу до їх партій. Ось бачиш, що я не маю щастя зі збірками!“

*
* *

— Мамо, я сьогодні зробив дуже добру справу.

— Що ж ти зробив, синку?

— Двоє бігло до поїзда. Я нацькував на них нашого пса, і вони так тікали від нього, що встигли на поїзд.

*
* *

Батько примушує Василька вмитися:

— Як не соромно, третій день брудний ходиш.

— А ти ж мамі третій день траву викосити тільки обіцяєш і тобі ж не соромно, — відказує син.

*
* *

— Італія, Італія...! — зітхнув Повольний. — Їй я вдячний за найкращі хвилини мого життя.

— Але ж, наскільки мені відомо, ти там ніколи не був!

— Звичайно, та в Італії щороку проводить свої відпустки моя дружина!

*
* *

— Який час — питає вчитель у клясі — найкращий для збирання яблук у саду?

Учень: — Коли пес спить у буді.

*
* *

До Риму, до Папи, приїхав представник фабрики „Кока Кола” просити Папу, щоб до „Отче нашу” долучити до „хліб наш” і „кока кола дай нам сьогодні”. За це давав 100 тисяч доларів. Папа відмовив:

— Я цього зробити не можу.

— То я дам 200 тисяч доларів!

— Я цього ніяк не можу зробити, рішуче відмовився Папа.

Повернувся представник до фабрики та й кажуть йому: „Цікаво, скільки заплатили пекарі?...”

*
* *

— Чому ти, сусіде, вчора ліз у власну хату через вікно?

— Бо біля дверей жінка з качалкою стояла.

*
* *

- Ну, як там твоя жінка? Чи вже видужує?
— Видужує. Сьогодні вже двічі сварилась зі мною.
— Ов, а моя чогось нині спокійна! Чи не хвора чого?

*
* *

Удівець, що мав троє дітей, оженився з удовою, що також мала троє. Одного разу діти зчинили крик.

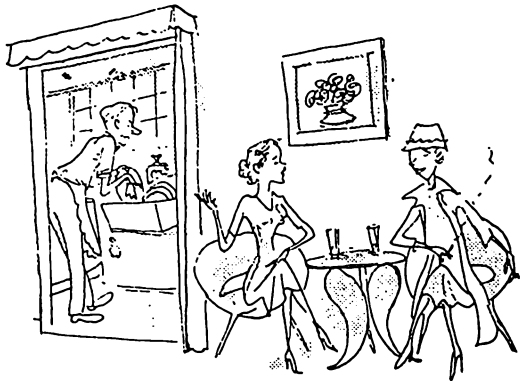
— Иди, подивися, чого тії дітиська так кричать, — каже чоловік жінці.

Жінка пішла, вертається й каже: — Твої діти і мої діти били наші діти.

*
* *

— Чи ти повіриш, — сказала жінка чоловікові, по відході сусідки з хати, — вона під час того, як я говорила, позіхнула найменше 10 разів.

— Дорогенька, — відповів їй чоловік, — я не думаю, що вона позіхала. Вона тільки хотіла й сама дещо сказати.

— Не думай, що мій Лаврентій миє тарілки від першого дня одруження. Цього дня ми вечеряли в ресторані...

*
* *

Вернувся п'яний чоловік, як була перша година по півночі.

Жінка: „Тому, що ти вернувся в першій — маєш!” — і „замалювала” його макогоном по голові один раз.

Чоловік: „Щастя, що натрапив на першу, а не на дванадцяту!”

*
* *

Іван розказує Богданові, яку то ідеальну дівчину він бере собі за дружину. — а розуму ж у неї за двох! — викрикнув захоплено.

— О, це саме тобі ідеальна пара! — признав Богдан.

*
* *

Малий Петрусь приглядається до маминої зачіски і каже:

— Мамо, ти маєш чудові кучері.

— то не кучері, а хвилі.

Синоч вмить пригадав собі лисину батька і каже:

— Якщо ти маєш на голові хвилі, то тато має пляж.

*
* *

Питає син батька: — Чого це, тату, з димаря хлібопекарні йде дим то чорний, то білий.

Батько подумав і пояснив:

— Як йде чорний дим, то печуть чорний хліб, а як білий, то печуть білий хліб.

*
* *

Жінка скаржиться адвокатові на свого чоловіка, якого вона ненавидить.

— Ну, тоді розведіться! — говорить адвокат.

— Нізачо! Я страждала через нього двадцять років, а тепер ви пропонуєте ошчасливити його!

*
* *

— Знаєте, коли я читаю якусь медичну книгу, то починаю поступово відчувати на собі всі хвороби, що там описані.

— У мене те ж саме з карним кодексом. Коли я його перегортаю, то на кожній сторінці бачу себе за ґратами.

*
* *

Лікар: — Але скажіть мені, як ви змогли самі себе вкусити в задок?
Пацієнт: — Я сів на мої штучні зуби!

*
* *

Молодий лікар питає ординатора, що означають скорочення: СС, БД і ЧЗ на табличках над ліжками пацієнтів.

— Не хочемо денервувати наших пацієнтів і тому ми зашифрували хвороби. СС означає — слабе серце, БД — боляк на дванадцятці.

— А ЧЗ?

— Чорт його знає!

*
* *

Чи сонце і теща мають якісь спільні цехи? — питає Петро Степана.

— Та певно, що мають! — відповідає Петро. — На сонце не можна дивитись і на тещу теж...

*
* *

— Теща до зятя: Ти такий недобрий для мене — але мігбись бодай полагодити для мене справу місця на цвинтарі.

Зять обурений, що теща так зле про нього думає, поїхав до заряду одного з кращих цвинтарів, приходять задоволений і каже:

— Гарне місце маєш полагоджене!

— Не може бути! — радіє теща.

— Але мусиш поспішитися до середи, бо інакше пропаде.

*
* *

В листі сина в Канаді, мама питає, як він живе, чи має свою хату. Син відписує: „Мамо, я хати не маю, але маю два „бебіки” (двоє дітей).

Мати відписує синові: „Продай бики і купи хату”.

— Татку, чому Адам вкусив яблуко?

— Дурненькі, та ж тоді ще не було ножа!

*
* *

Багато з імігрантів, пишучи листи до дому, часто десь втиснуть англійське слово, а там не знають, що воно означає і по-різному його розшифровують.

Ось один пише мамі листа і каже, що він демократ... Зійшлися сусіди і стали думати, що то за слово. Аж, нарешті, мати каже: „Я знаю, що це за слово. Вдома то кури крав, а там доми краде”.

*
* *

Лікар до жінки, що жаліється на високий рахунок:

— Не забувайте, пані, що я відвідав вашу хату вісім разів, як ваш малий Едвард мав віспу.

Жінка: — А ви ж не забувайте, докторе, що він заразив для вас цілу школу!

*
* *

Лікар: — На мою думку, погані кухарі дають нам половину наших пацієнтів.

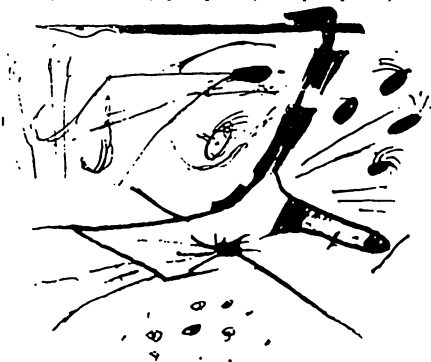
Другий лікар: — Це правда, а другу половину пацієнтів дають нам добрі кухарі.

*
* *

Психіатр до пацієнта:

— Я безсилий, пане сенаторе, якщо ви на всі мої питання будете увесь час відповідати: „Здержуюсь від відповіді!“

ДО ГОЛОСНОЇ „ПРОФЕСОРСЬКОЇ“ ДИСКУСІЇ
(автономія, федерація, конфедерація)

„ГУНДРЕТ ЦВАНЦІГ ПРОФЕСОРЕН —
„ФАТЕРЛЯНД, ДУ БІСТ ФЕРЛЬОРЕН!“...

*
* *

Хірург до пацієнта-республіканця: — Маємо серце для перещеплення, пане сенаторе, але мушу сказати, що воно належало демократові!

*
* *

Я спитав хірурга скільки буде коштувати операція. Він відповів:
— Дві тисячі доларів або чотири тисячі доларів.
— Чому така різниця?
— За чотири тисячі доларів я вживаю обидві мої руки!

*
* *

Дипломат — це людина, яка може сказати тобі забратися до чорта так тактовно, що ти зразу починаєш приготувлятися в дорогу.

*
* *

Якщо хочете обманути дипломата — говоріть правду; він на ній не визнається.

*
* *

Старша жінка прийшла до аптеки, але ніяк не могла пригадати назву потрібного їй ліку:

— Він називається подібно, як легка жінка!
Фармацевт догадався, який це лік: кортисон!

*
* *

Нарешті вдалося мені відзвичаїти мого чоловіка обгризати свої нігті: я сховала його зуби!

*
* *

Підслухане: „Ми одержали новий чудесний лік. Він такий сильний, що його можуть вживати тільки здорові люди!”

*
* *

Лікар: — Мій друже, ви вже старий чоловік!

Пацієнт: — Це тому, що ви ніколи не були моїм лікарем!

*
* *

Підслухане в лікарні при касі: „Я не можу заплатити тепер мого рахунку. Я сповільнив працю, згідно з тим, що ваші лікарі мені сказали і мене звільнили з праці”.

*
* *

Професор-лікар викладає медичну економію: кошти едукції, спеціалізації, рахунки...

— Я беру 50 доларів за відвідини у пацієнта після 6-ої год. ввечорі, 25 доларів за консультацію в моїй канцелярії та 10 доларів за пораду через телефон.

Один із студентів підніс руку вгору:

— А скільки ви берете, професоре, коли перейдете попри пацієнта на вулиці?

*
* *

Приїхала американка до Еспанії на вакації. Прийшла до води купатися. Одягла свій купелевий стрій, як тут носять. Тільки зійшла до води, а тут поліцай.

— Пробачте, але у нашій країні купелевий стрій вживається в одній частині.

— То котру частину ви хочете, щоби я скинула?

*
* *

Знаю одного лікаря, який сказав пацієнтові, що йому залишилось тільки 6 місяців життя. Пацієнт не заплатив грошей лікареві, тож цей продовжив йому життя на дальших 6 місяців.

*
* *

— Я попросив мого психіатра, щоб знизив трішки мій рахунок.

— І що він зробив?

— Він вилікував мене з цієї думки!

— Злізайте вниз. Я вас запевняю, що ніякого болю не будете мати.

*
* *

Лікар: — Не можу знайти причину вашої хвороби, пане Смит. Щоб бути щирим, я думаю, що причиною цього є п'янство.

Пацієнт: — В таких разі, докторе, я повернусь до вас, як ви протверезитесь!

*
* *

Лікар: — Головне: вам не вільно журитись. Як прийде журба — викиньте її!

Пацієнт: — Добре, докторе! Я буду пам'ятати про це, як прийде ваш рахунок!

*
* *

Лікар сказав пацієнтові, що він хворіє на бурситіс та щоб брав гарячі оклади.

— Алез, докторе! Моя жінка каже, що холодні оклади — кращі!

— Добре! Скажіть вашій жінці, що моя жінка думає, що гарячі оклади кращі!

*
* *

Студент медицини під час вакацій заробляв гроші на студії, працюючи вдень у м'ясній крамниці, а вночі як прибиральник в лікарні. Обі праці вимагали білих уніформів. Раз він віз візочком одну пацієнтку до операційної залі. Вона глянула на студента й завершала нелюдським голосом:

— О, Боже! Та ж це мій різник!

*
* *

Лікар у телефон: — Ні, пані Адамс! Ви погано це зрозуміли! Ваша хвороба була уявна, а рахунок є справжній!

*
* *

Старенька Євдокія хворіла. Сусідка намовила її, щоб пішла до лікаря-гінеколога. В цілому своєму житті вона не була ні разу у лікаря. Лікар сказав покласти її на стіл і почав гінекологічний огляд. З глибокою погордою дивилась Євдокія на лікаря і після оглядин спитала:

— Молодий чоловіче! Чи ваша мама знає, як ви заробляєте на хліб?

*
* *

Агата Крісті — авторка майстерних повістей, на запит, чи вона задоволена, що одружилась з археологом, відповіла:

— Археолог — це найкращий чоловік, якого жінка може мати. Чим старшою вона стає, тим більше він у ній зацікавлений.

*
* *

Адвокати в Сан-Франціско оповідають дотеп про одного мудрагеля, що вдавав поважно пошкодженого в автовім випадку. Він приїхав на суд візочком і суд признав йому 100.000 долярів відшкодування. На це так відповів „пошкощеному” адвокат забезпеченої компанії:

— Хочу запевнити вас, друже, що куди б ви не їхали, за вами їхатиме наш детектив і, якщо ви тільки один крок зробите без цього візочка, ми посадимо вас у в'язницю!

— Не потребуєте завдавати собі такого труду, — відповів „каліка”.
— Я їду звідсіля до Валдорф у Нью-Йорку, потім до Савой у Лондоні, потім до Ріц у Парижі, а звідтіля на французьку Рів'єру. Наостанку поїду до Люрду по чудо!

ЯКЩО ЧОЛОВІК Є КОРОТКОЗОРИЙ

Мусіло це бути, Олю? Знову новий капелюх?

*
* *

Науковець до дружини:

— Маю велику несподіванку в річницю твоїх народин!

— О, це чудово! А що це таке?

— Я назвав один вірус твоїм ім'ям!

*
* *

— Як ваш адвокат, я не міг нічого більше для вас зробити.

Підсудний: — Дякую, меценасе! Десять років — вистачає!

*
* *

— Чому ви вдарили дентиста?

— Бо вліз мені на нерв!

*
* *

Лікар: — Молодий чоловіче! Ви завдячуєте своє швидке одужання ніжній опіці вашої жінки.

— Дякую, докторе! Я виставлю чек для моєї жінки!

*
* *

Один відомий адвокат оповідав: „Як я був малим хлопцем, мої батьки й запрошені родичі мали рішити, ким я маю бути, як виросту й придумали ось такий план: вони дали мені яблуко, молитовник та доляра, що мало символізувати фармерство, духовенство й банк. Опісля вони пильно дивились, котру з тих річей я виберу. Тож я з'їв яблуко, прочитав молитовник, а доляра сховав до кишені. Вони одногolosно вирішили, що я є вроджений політик!”

*
* *

Тільки політик може просити нас, щоб купити квитки на 100-долярову вечерю й опісля у доповіді радити нам, як обмежити наші видатки.

*
* *

Сьогодні політичний кандидат є в дечому подібний до кота: він лиже себе самого своїм власним язиком!

*
* *

Раз королева Вікторія втратила панування над собою. Її чоловік, принц Альберт, без словечка пішов до своєї кімнати і замкнувся там. Розлючена Вікторія грюкала у двері й кричала: — Приказую тобі відчинити ці двері! — Двері залишались закриті. Тоді королева заголосила покірливо: — Це я, твоя жінка, Альберт! Альберт негайно відкрив двері з радісною усмішкою на обличчі.

*
* *

Господиня до хатньої помічниці: Я запримітила, що твій приятель, поліцист, відвідує тебе часто. Чи він думає поважно?

— Думаю, що так. Він вже починає нарікати на моє куховарення!

*
* *

Підсудний: — Чесний суде! Нехай мене Бог скарає смертю, якщо я вкрав ці кури!

Суддя: — Добре! Станьте ось там в куті і якщо Бог не скарає вас протягом 10 хвилин, то я даю вам 30 днів арешту!

*
* *

Суддя: — Чи це правда, що ви казали, що пані Пирожинська негідниця і розпусниця?

Підсудна: — Правда, правда..., але я цього не казала!

*
* *

Суддя: — Чому ви вкрали цей перловий нашійник з виставового вікна?

Підсудний: — Бо в тому вікні, високий суде, стояв великий напис: „Не прогавте знаменитої нагоди!”

*
* *

Кажуть, що Нью-Йоркська підземка — це найдовша їзда на світі за 50 центів і це правда. Часом останній перестанок — небо!

*
* *

Суддя засудив злодія на один рік в'язниці. Злодій оправдував себе ось так: — Я посовгнувся ніччю на тротуарі, покритім льодом і при цьому вибив дві шиби в крамниці брилянтів. Опісля я ввійшов до крамниці, щоб залишити своє ім'я та адресу і саме шукав олівця, як мене застукала поліція!

*
* *

Злодій подарував своїй дівчині хутро. Вона зраділа: — О, воно чудове! Воно варте бодай 10 років!

*
* *

Лікар прийшов відібрати з направи своє авто і був здивований висотою рахунка:

— Стільки грошей за дві години праці? Як же ж це так? Ви ціните свою працю куди вище, як ми, з медичною професією!

— Так і повинно бути! — відповів механік. — Ви, лікарі, працюєте завжди над тим самим, старим моделем від непам'ятних часів, а ми мусимо вивчати нові моделі кожного року!

*
* *

Очевидно, що мій лікар поставив мене знову на ноги, коли я дістав від нього рахунок і був змушений продати авто.

*
* *

Лікар оглянув 40-літню жінку й каже:

— Маю для вас добру вістку, пані Бравн!

— Це тішить мене, пане докторе, але я є панна Бравн!

— Панно Бравн! Маю погану вістку для вас!

— Кажуть, що Петро не мав батька...

— Гм... Аж тепер розумію, чому кожного року в день тата він складає вінок перед пам'ятником невідомого вояка.

*
* *

Пацієнтка: — Я стільки натерпілася, пане докторе, що хотіла б уже вмерти.

Лікар: — Ви добре зробили, пані, що мене покликали, я вам поможу!

*
* *

Лікар: — Положіться, прошу, на цей стіл, пані Б., щоб я міг вас оглянути.

Пані Б. зволікає, постогнує і вкінці каже:

— Ну, добре, але тільки тому, що вас зобов'язує лікарська мовчанка.

*
* *

Лікар: — Якщо я прийду до висновку, що операція потрібна, то чи ви будете мати гроші?

Пацієнт: — А якщо я прийду до висновку, що не маю грошей, то чи ви прийдете до висновку, що операція потрібна?

*
* *

Чесний політик — це так, як комета Когутек. Чуємо багато про неї, але дуже трудно сказати, де вона є.

*
* *

Як кожний президент, так і Вілліам Говард Тафт мусів деколи стерпіти надужиття. Раз, після вечері, його наймолодший синок зробив батькові понижуючу примітку. Нагло всі змовкли і Тафт призадумавсь. Пані Тафт сказала:

— Ну, то що ж, не покараєш його? — Пафт відповів:

— Якщо його зауваження було спрямоване до мене як батька, то він справді буде покараний. Але якщо воно було спрямоване до мене як президента ЗСА, то це його конституційний привілей!

*
* *

Чим це закінчиться? Спершу Японія зробила радіоприймачі дешевшими, опісля телевізори дешевшими, згодом авта дешевшими. А тепер Японія робить американські долари дешевшими!

*
* *

Минулого літа було кілька неприємних випадків в однім із нечисленних вже королівств в Європі. Одного ранку один король нахилився над публічним басейном до прання, коли несподівано підкравсь до нього один з членів Палати Громад і щипнув його у задок. Розлючений монарх крикнув: — Як ви смієте, пане?

Наш простак додав монархові ще більшої обиди, простогнавши:

— Вибачте, я не знав, що це ви, ваша величносте! Я думав, що це королева!

*
* *

Приїхала мати до зятя і дочки в гості, подивилася — а в них у садку й на городі бур'ян по коліна.

— До чого ж оце ви догосподарювалися? Чи ви щось собі думали?

— Та думали, мамо.

— А що ж ви думали, діти?

— Що ви, мамо, приїдете та й прополете.

*
* *

— Чому ж ти, Іванку, не поцілуєш тітусю? — питає мати сина.

— Боюся, бо тато в садку теж хотів її поцілувати, й дістав по лиці.

*
* *

Це є правдива пригода з одним із „свіжих” утікачів з совєтської армії.

У 1950 році, перейшовши всі інстанції британської військової контролю, з'явився він до Українського Допомогового Комітету в Бльомбергу. Ходив від одного стола до другого, а радше — посиляли його від одного урядовця комітету до другого. Нарешті, прибився до секретаря.

— Скажіть, будь ласка, де є Український Комітет?

— Оце він і є. А чого вам треба?

— Таж Український Комітет мені й треба! Тільки я думав, що це не комітет, а — поліклініка.

— А чого б же це була поліклініка?

— Бо до кого я не підходив — все доктор та доктор. „Ідіть, — кажуть, — он до того пана доктора”. А той: „Ідіть до того пана доктора”... Аж тепер я розумію: це у вас тут на еміграції доктор, як у нас... товариш!...

*
* *

— Що не кажіть, а тепер мужчини набагато вихованіші ніж колись.

— З чого робите такий висновок?

— А хоча б з того, що років сорок тому я не могла вийти на вулицю, щоб до мене котрийсь не причепився. Тепер жаден навіть не гляне у мій бік...

*
* *

— Така пісна юшка! Аджеж у списку страв подано, що це „м'ясна юшка”, а тут м'яса ні знаку!

— Якто? — обурився офіціант. — А мої два пальці, як я ніс тарілку до вас і які були в юшці, то що, це не м'ясо?

*
* *

— Чи ти забув, що перед двома місяцями я позичив тобі сто доларів?

— Ні, голубе, ця хвилина належить до моїх найкращих споминів!

*
* *

Оптимістом можна назвати у наші часи чоловіка, який запевняє, що буде дивитися лише перших 15 хвилин на останній фільм на телевізії, а опісля захропе.

*
* *

Ви з кожним днем кращаєте.

Так. У мене нова дієта: чорний хліб і вода.

*
* *

Тисячу доларів запропонував директор цирку кожному відвідучавеві, який протягом трьох хвилин протримається на спині циркового слона Тіма.

Цирк виграв заклад у двох мужчин, юнака і жінки, але мусів виплатити їм через суд 111.000 доларів за фізичні ушкодження.

*
* *

Прийшов фармер до сусіда позичити сокири, а той сказав йому:

— „Дуже жалую, але я сьогодні голюся”.

Це не подобалось його жінці і вона звернула йому увагу такими словами:

— „Чому ти дав сусідові таке дурне виправдання?”

— „Як не хочу чогось зробити”, сказав чоловік, „то це виправдання таке добре, як кожне інше”.

*
* *

Молодий батько хоче пояснити цікавому синкові, в який спосіб починається війна:

— Представмо собі, що на границі поміж Францією і Данією...

— Данія не має спільної границі з Францією — перериває чоловікові жінка.

— Знаю це. Говорю тільки для прикладу.

*
* *

Двоє пацієнтів замешкує одну кімнату в нью-йоркському шпиталі. Один має побандажовані ноги, а другий голову. Той з побандажованими ногами питає:

— Перепрошую, ви потовкли голову в ексиденті?

— В ніякому ексиденті, — відповів той, — я є магараджа!

*
* *

— Ні, панно Галю, так далі бути не може! З хвилиною, коли я кажу вам, що вас люблю, ви зараз зміняєте тему й говорите про шлюб.

*
* *

До начальника податкового уряду приходить селянин і просить відпустки.

— Так ви в нас не працюєте.

— Але я на вас працюю.

*
* *

— „Як ви думаєте: хто виграє третю світову війну?“

— „О, це дуже важко сказати, бо навіть ще й досі невідомо хто виграв другу!“

*
* *

Одна пані, що їде з товаришкою літаком, до летуна:

— Просимо, не летіть скорше, ніж голос, бо ми хочемо чути, що говоримо.

*
* *

— Був раз такий багатий мільйонер, що для кожного зуба мав окремого дентиста.

*
* *

Селепко приїхав до Австралії і зразу поїхав на далеку провінцію. Подивившись на тубільче населення, похитав головою й каже сам до себе:

— Дивне! Хати без коминів, а скільки тут комінарів!

*
* *

Суддя: — Отже пристаєте на то що ваш сусід позичив вам збанок, а ви віддали йому збитий?

Обжалований: — Ні! По перше він мені ніякого збанка не живив, друге, збанок був уже збитий, а третє, я віддав йому збанок цілий!

*
* *

— Я не знаю, що ти граєш на скрипці.

— Ні, я граю на фортеп'яні.

— То чому носиш скрипку?

— Бо фортеп'ян завеликий.

*
* *

Козак зустрів на шляху жида і почав його бити.

— За що б'єш, я ж не зробив тобі нічого злого!

— Так, мені ні, але ви, жиди, розп'яли Ісуса Христа.

— Та це ж було давно... — борониться жид.

— Але я тобі ніколи цього не забуду!

*
* *

Ріта Гейворт, американська кінозірка, відвідала на каролінському острові захисток для прокажених. Побачивши монахиню, що перев'язувала рани хворому вона скрикнула з жахом:

— Дивуюсь вам, сестро! За мільйон доларів я цього не зробила б!

— Я також ні!, — відповіла спокійно монахиня.

*
* *

В одній советській республіці відбувався великий здвиг, в якому мали брати участь представники всіх рас світу. Підчас доповідей прийшла черга на представника муринів. Але його на сцені не було. Кинулись шукати і знайшли його на дворі, як голий грівся до сонця.

— А чого ж ти не йдеш? Адже вже твоя черга — питають його.

— Таж бачите, що ще чорна фарба на мені не висохла. Піду заскоро і всі побачать, що я тільки свіжо помальований на мурина.

*
* *

Власник каменіці:

— Отже кажете, що не маєте ні радіо, ні фортепіяну, ні дітей, ні грамофону. Що ви є спокійний льокатор без псів і котів. Це мене вдовольє, я саме такого шукаю.

— Я хотів би тільки додати — відповів майбутній льокатор, що я є письменником і для певности хочу сказати, що моє перо часом скрипить...

*
* *

Синок вертається з діточої забави від сусідів, де жив одноліток, Петрусь.

— Не було гарно! — розповідає в дома, — мені не дозволили навіть бачитись їхніми забавками!

— А ти повинен був тоді відвернутись, і не глянувши навіть на Петруся, піти додому.

— Тепер не ті часи, тату! Я дав Петрусеві два рази по щоці і залишився!

*
* *

— Моя дружина дуже ошадна. Вона зробила мені дуже багато краваток із своєї старої суконки.

— А моя вшила собі спідничку з моєї старої краватки.

*
* *

— Чому так часто накручуєте годинник?

— Лікар приписав мені багато руху.

*
* *

— Чи знаєш, що твій теперішній зять оженився з твоєю дочкою тільки тому, щоб посплачувати довги?

— Що ти кажеш? А чому ти не сказав мені про це раніше?

— Ба! Я саме був його вірителем.

*
* *

Два приятелі ідуть на сходи. Один пропонує: Ходім вперед на чорну каву бо ще й так маємо багато часу.

Другий: — Ні не піду, бо інакше не зможу спати на засіданні, а мусів би слухати довжезних і нудних сплеть, де одні і другі мають рашію.

*
* *

Лікар оглянув хворого селянина, що лежить в ліжку і каже:

— Дуже хворий ваш чоловік. Чую, як хропить йому в грудях.

— Прошу пана доктора, — перебиває жінка — та то так муркотить кіт, що спить там за подушкою.

*
* *

Жінка до чоловіка (побачивши в хаті мишу): — Біжи наниз до крамниці й купи мишоловку. Але не кажи, ради Бога, навіщо ти її купуєш.

*
* *

В Дітройті

— Чого такий вереск зчинився?

— Будують „Українське Село”.

*
* *

В прийомній одного нашого дікаря в Торонто задзвонив телефон. Доктор підніс трубку й чує:

— Пане докторе, чи не забула я у вас своїх майток?

— Доктор пізнав голос своєї пацієнтки й каже:

— Ні, пані!

— Ах, то я певне забула їх у дентиста, — пригадала собі пацієнтка.

*
* *

Лікар до хворого: — Чому ви так довго не показувалися в мене?
— Хворий: — Бо я був хворий, пане докторе.

*
* *

— Чому це наш модерніст так мало пише?
— Бо поки знайде потрібне слово у словнику, забуде ті всі, що вже познаходив.

*
* *

— Що ти читаєш?
— „Іліяду” Гомера.
— Звідки ж тобі прийшла на це охота?
— Ех, це так приємно сьогодні, в часах атомової бомби, почитати про часи, коли ще противника валили просто кулаком у зуби.

*
* *

Батько: Виходить, що ти вже знаєш стільки, що й учитель, га?
Доня: Знаю, тату.
Батько: Чого ж ти така певна?
Доня: Та ж учитель сам признався. Він сказав, що не може мене вже нічого навчити.

*
* *

1. громадянин: Хто говорить найдовше?
2. громадянин: Звичайно, той говорить найдовше хто немає чого сказати й кого поклинуть до слова несподівано.

*
* *

— А то що за пирожища такі? — здивовано спитав кум, відвідуючи хворого.

А той відповів: — Та то знаєте, куме, таке: я рахувати, якби то сказати, вибачте, хворий на середину... ну і доктор дозволив їсти мені лише два пироги. Тому я казав бабі зварити два такі великі, щоб стали й за десять.

*
* *

— Де можна зустрінути найкраще дібрану пару? — питає отець духовний молодих, підготовляючи їх до шлюбу.

— Молодий глянув на молоду, а потім відповів:

— Та, гадаю, що в крамниці з черевиками.

*
* *

— Позич мені доляра, хочу піти до кіна.

— То я вже не був два роки в кіні, а тобі на таке позичати?

— Ну, то позич мені два доляри, то тобі зафундую також.

*
* *

Учитель: Мартине, покажи нам на карті Америку.

Мартин показує Америку.

Учитель: — А тепер ти, Мілане, скажи нам, хто відкрив Америку?

Мілан: — Мартин.

*
* *

До одного німецького шпиталю дружина задзвонила і просила при трансфузії крові для її чоловіка влити в нього італійську кров. Причина — брак темпераменту!

*
* *

— Мені вчора вирвано зуба.

— Болить ще?

— Не знаю. Зуб лишився у лікаря.

*
* *

Священик: Жалуєш за гріхи?

Селянин: А дідько би за ними жалував!

*
* *

— Направду любиш мене?

— а ти думала, що я роблю гімнастику?

МІШОК СМІХОВИНОК

ГУМОР — САТИРА
НАРИНАТУРА

*
* *

— Пане докторе, чи це правда, що геніяльність — це хвороба?

— Ніби так, але не турбуйтеся цим, бо ви маєте вигляд зовсім здорової людини.

*
* *

— Кожен день ходиш і ходиш, чоловіче, а чи вбив одного зайця?

— Ні, не вбив, але ж одного налякав до смерті.

*
* *

— Огонь можна видобути потираючи до себе два куски дерева. Тільки пам'ятайте, щоб один з них був сірником.

*
* *

Іде селянська, як грім здорова дівчина з міста до дому і зустрічає сусідського хлопця, який теж повертається з ярмарку. Якийсь час ідуть вони напотемки мовчки. Тоді дівчина каже несміло:

— Знаєш мені трохи страшно з тобою одним в темноті далі йти. Хто зна, чи ти мені щось поганого не зробиш...

— Я тобі щось зроблю? — відізався хлопець.

— Та як же це можливо? В правій руці я несу галі і курку, а в лівій цебрик і веду козу на шнурку. Як міг би я тобі щось зробити?

— Ну, все таке — сказала дівчина, — ти міг би галі застромити в землю і до них прив'язати козу, а курку під цебрик запхати, щоб не втекла. Чи то не можливе?

*
* *

Суддя: Чому ви вкрали чуже авто? — Це ж злочин!

Підсудний: Я зовсім не крав. На авті був напис: Вільне. Я сів і поїхав.

*
* *

Дуже добра зупа! — каже генерал підчас інспекції. Не знаю, чому вояки нарікають?

— Пане генерале, це не зупа, це кава.

*
* *

Наші діти:

— Чи психологія це наука про псів?

— Чи з нагоди дня народження може не мити шиї?

*
* *

Гнат Сокира поїхав на ярмарок. Продав воли і пішов купувати чоботи. Зайшов до жидівської крамниці, і жид, показуючи товар, каже:

— Купіть ось ті чоботи. Вони вистачуть вам на все ваше життя!

Гнат купив. Приїхав додому і в неділю вбрався у нові чоботи та пішов до церкви. Як виходив з дому, було сухо, але несподівано випав дощ, а що була осінь, дорога перемінилась у грязюку, і як Гнат вертав додому, обірвав у чоботі підошву. Найближчого торгового дня він знову поїхав до міста, і, показуючи жидові подертий чобіт, злюче каже:

— Мошку! Та ж ти запевняв мене, що чоботи вистануть мені на все життя. А дивись — за два тижні розлетілись у болоті!..

Жид пошупав бороду й хтро-мудро відповів:

— Ну, я запевняв що на все життя, бо не сподівався, що ви будете так довго жити!

*
* *

— Ти його більше не стріляй, щоби ми мали з ким переговорювати!..

*
* *

— Чи пси теж діточок мають? — доня матір запитала.

— Так моя люба дитино, — матуся сказала.

— А чому то мені нині Оля говорила, що їх сучка не діточок, а песенят породила.

*
* *

— Чому ти не ходиш до церкви? — питає господар свого наймита.

— Щоби пізніше сказали, що то я вкрав пушку з грішми?! — відповідає наймит.

*
* *

Сімдесятьлітній старик одружився з двадцятьлітньою. Після вінчання каже до одного із своїх приятелів:

— Знаєш, я маю надію, що ще буду мати діти.

— Надію? Хіба страх... — паде злобна відповідь.

*
* *

— Назвіть тварину, яка повзає по животі... Блоха!

*
* *

За часів Шекспіра в театрі актрис не було. Жіночі ролі виконували чоловіки. Коли початок спектаклю запізнювався і глядачі висловлювали своє невдоволення, хтось із акторів виходив на сцену і жартівливо заспокоював присутніх: Вибачте, але королева Катерина голиться...

*
* *

Фармер до сусіда: „Якийсь дурак сьогодні рано на телефоні називав мене злодієм, шахраєм і всілякими іншими словами, що аж мені руки і тепер трясуться”.

*
* *

— Гей, сусіде! Навіщо це ти папугу купив?

— Так, задля цікавості: хочу перевірити, чи то правда, що вона аж двіста років живе.

*
* *

Якщо мені відмовиш, я помру!

Вона йому відмовила. Через шістдесят років років він помер....

*
* *

— Ну, як там було з заручинами з панною Катрусєю?

— Знаєте, початково було дуже нудно. Ніхто не знав від чого починати. Але опісля заручини перенесено на необмежений час, і тоді щойно було весело.

*
* *

— Приятелю! — каже один член „Слова” до другого, — маю велику неприємність. Мій син кинув в піч машинопис моєї найновішої повісти.

— А скільки син має років?

— Та скінчив три.

— Три роки і вже вмів читати?!

*
* *

Молодий кравець у Лондоні, сповнений гордості за свого клієнта, вивісив над вікном своєї робітні таке оголошення:

— „Для Джона Гелсворсі, нашого славетного письменника, пошив я чудовий фрак. Після цього він поїхав до Швеції і там одержав премію Нобля. Я працював для Джона Гелсворсі”.

Конкурент цього кравця, що мешкав навпроти нього, прочитав це оголошення і, сповнений заздрости, побіг до своєї робітні. За пару хвилин він виставив у вікні десять томів романів Гелсворсі і над ними почепив таке оголошення:

„Славетний письменник Джон Гелсворсі працював для мене”.

*
* *

До лікарні привезли пораненого.

— Одружений? — питає медсестра.

— Ні, автомобільна катастрофа! — відповів той.

*
* *

Один батько, бажаючи висловити свою подяку молодому чоловікові за врятування життя його дочці, сказав:

— Коли ви врятували мою дочку, ви певно не думали про небезпеку, яка вам загрожувала...

— Мені не загрожувала жодна небезпека, я добрий пливак, а по друге — я вже женатий.

*
* *

Учень: Наполеон міг диктувати кілька листів одночасно: він був диктатором...

*
* *

— Ви алкоголік. Мусите перестати пити. Від сьогодні найбільше одну чарку по Іді!

За кілька днів лікар зустрічає свого пацієнта.

— Бачите, вже краще виглядаєте!

— Так, бо я їм десять разів денно!

*
* *

— Прошу пані, ваш пес видер мені кусень м'яса з ноги...

— Ох, мій Боже, йому ж не вільно їсти м'яса...

*
* *

Зустрічаються дві сусідки.

— Я чула, що ви, пані, випроводжуєтеся на інше мешкання. Чи вам зле? Аджеж живете тут уже три роки.

— Так, але уявіть собі, вчора мій чоловік хотів викупатися і виявилось, що в нашому мешканні взагалі нема лазнички.

*
* *

— Нема що показувати, та й я тут дуже зайнятий.

— Що пишеш?..

— Ні! Читаю газету, засівши на свій фотель, і дивлюсь на телевізор.

— То все ще ноги вільні, можеш рухатися.

— Ні, і ноги зайняті. Я поклав ногу на ногу, то ж одна мусить тримати другу.

*
* *

Мати повчає свою доню:

— Дитинко, коли б тебе заманювали злі хлопці, то не йди з ними.

— Добре мамо, але що мені робити, як це будуть добрі хлопці?

*
* *

— Кажете, що нікому ще не читали своїх поезій?

— Нікому.

— А чому маєте підбити око?

*
* *

Батько подає синові українську газету і каже:

— На, прочитай цю нотатку. Читай вголос!

Син читає: „Під час розкопів біля села Точилова (на Одещині) на глибині 12 метрів знайдено кістяк мастодонта. Цей мастодонт, на думку вчених, застряг в болотах, йдучи до водопою, 12 до 15 мільйонів років тому.

Батько, повчально до сина: — Бачиш, яка стара українська культура! П'ятнадцять мільйонів років!

*
* *

Він. Я кохаю Вас!

Вона. А чому саме мене? На світі так багато гарненьких жінок!

Він. Але... кохання сліпе...

*
* *

Іван Сметанка, прочитавши в газеті, що генерал Батісто учинив на Кубі державний переворот і прийшов до влади, так переповідав цю подію своїй жінці:

— І хто б міг подумати? Тихі, спокійні, а на таке діло пішли...

— Хто пішов?

— Та баптисти ж. Переворот на Кубані зробили.

*
* *

...МОЛОДИК ДО СВОГО БАТЬКА: „Звичайно, я знаю ціну доляра. Тому саме я і прошу два доляри”.

*
* *

„Шукаю дружини. Може бути і вдовиця з дітьми (не більше сорок!).

*
* *

Суддя: — Чому підсудний, вломившись до ювілерської крамниці, забрав лише золоті речі, а не брав грошей, які були в шухляді?

Підсудний: — Ах, пане суддя, на цю тему вже досить надокучала мені моя жінка.

- *
* *
- Я вчора був змушений сміятися!
— Змушений?
— Так. Мій шеф розказував дотеп!

- *
* *
- Ну як, вийшла заміж?
— Ні.
— Чому?

- *
* *
- Ви дачу недавно збудували?
— Збудував.
— Автомашину купили?
— Не заперечую, купив.
— Весілля дочці в ресторані справили?
— Так, справив.
— Як же ви змогли все це зробити, заробляючи сімдесят карбованців на місяць?
— А що ви думаєте, таки було важкувато...

- *
* *
- Дочка:
— Мамо! Я не вийду заміж за такого атеїста як Ілько! Він навіть у пекло не вірить!..
Мама:
— Ти виходь за нього, дитинко, потім він буде вірити...

- *
* *
- Скажи Оленко, які зуби ростуть останніми?... Золоті, впевнено відповіла Оленка.

- *
* *
- Чи фризієр є умовий чи фізичний робітник?
— І одне і друге: він працює руками на голові.

*
* *

— Коштує не менше 2,000 дол. щоби вдержати одного кореспондента в Москві в наших часах — скаржиться один з відомих керівників пресового концерну.

— Щоби на тому скінчилося — відповідає йому другий.

— Кожний раз коли мій кореспондент їсть 2 яйця на сніданок, то мене коштує \$2.00 більше.

— Це ж зовсім природно — каже перший. — Бекон з яйцями то буржуазна видумка, нехай їсть русскую картошку, то лише коштуватиме 99 центів.

*
* *

Хлопець сидить на яблуні. Господар до хлопця:

— Що ти там робиш на яблуні?

— Я причіпаю ті яблука, які попадали!

*
* *

— Куди це ти розігнався?

— На похорон свого завідуючого.

— А чого ж так біжиш?

— Бо він не любив тих, що запізнюються...

*
* *

— Ви що зі мною зробили? Аджеж ви не зробили мені знимки з мого найкращого боку. Треба було підкреслити вповні мою красу, а ви зробили чорт зна-що! — злюще гістеризую фільмова діва до фотографа.

— Ласкава пані, — оправдується фотограф, — я не міг зробити в той час іншої знимки, бо ви тоді сиділи...

*
* *

Хлоп'я дуже хотіло мати собаку. Батьки вдовольнили його бажання і купили йому породистого бернардина.

Хлопчик у глибокій задумі обійшов навколо величезного пса, а потім запитав:

— То це ви дали його мені, чи мене йому?

*
* *

До Анни Маньяні, видатної італійської артистки, звернулась її ще молода й недосвідчена колега: „Ох, Анно”, просить вона стурбовано, „дайте мені пораду, ви така розумна й досвідчена. Що мені вчинити, щоб мужчини не втікали від мене після короткого часу знайомства?”

Сміючись, відповіла Маньяні: „Тут лише одна порада, дитино, прострелити йому ногу”.

*
* *

З одруженням щось подібне, як і з масонством. Той хто не належить до них, не має що розповідати. А той, хто увійшов до цього ордену, зобов'язаний ціле своє життя мовчати, — вважає Бернارد Шов.

*
* *

Англійська письменниця Р. М. Айдрес, що померла недавно, написала за своє життя 120 повістей і заробляла на тому річно 20 тис. фунтів. Коли приятелі питали її раз, у чому таємниця її успіху, Айдрес відповіла:

— Я насамперед домовляюсь про гонорар за книжку, опісля видумую заголовок книжки і врешті пишу книжку.

Хай наші письменники спробують такої штуки!..

*
* *

— Вчора я бачив твою дружину, але вона не помітила мене.
— Знаю, вона мені про це казала.

*
* *

— Мамусю, чи можна бавитися в тата й маму?
— Можете, тільки не кидайтесь полінами.

*
* *

Господар: В мене все точно, як у війську: о 6-ій рано вставати, о 1-ій обідати, о 10-ій спати...

Слуга: Як нема що більше дороботи, то я і з того вдоволений.

*
* *

— Діти, — нагадує вчителька учням, — сьогодні ввечері буде затемнення місяця. Це явище спостерігається дуже рідко. Тому я сподіваюсь, що ви всі будете стежити за ним. Запам'ятайте, затемнення почнеться о двадцятій годині!

— А по якій програмі? — поцікавилися діти.

*
* *

— Тату, — питається син батька, — а хто видумав комунізм?

— Учені, мій сину.

— А чому вони його не випробували наперед на собаках і щурах?

*
* *

Мошко Кайзершмір прийшов до рабіна й питає:

— Пощо ти, ребе, читаєш стільки книжок?

— Бачиш, — каже рабін, — як чоловік знає все, що в тих книжках написано, може зрозуміти кожну справу. Наприклад: З комина вилізло двоє людей — білий і чорний. Котрий з них піде вмитися?

— Чорний, — відповів Мошко.

— Неправда, бо чорний подивиться на білого й подумає, що він так само чистий, як і той. Зате білий подивиться на чорного і подумає собі, що він такий замазаний, як чорний, і тому піде вмитися.

Мошкові щось не дуже було це ясно. Він пішов до другого рабіна і питає:

— Скажи мені ребе: з комина вилізло двоє людей. Один білий, а другий чорний. Котрий з них пішов умитися?

— Розуміється, чорний, — відповів рабін, — бо ж білий був чистий і не потребував митися.

Від цього пояснення Мошкові ще більше потемніло в голові.

Він вернув в село і зайшов до сусіда Івана. Той питає:

— Чого ти, Мошку, такий сумний?

— От, маю клопіт, — відповів жид. — Може ти даси мені відповідь на таке: з комина вилізло двоє людей, білий, і чорний. Котрий з них пішов умитися?

— Але ж дурний ти, Мошку, дурний! — засміявся селянин. — Де ж ти видів, щоб з комина вилізо двоє, один білий, а другий чорний. Та ж вони обидва вилізли чорні!

*
* *

Під час сповіді каже жінка до священника:

— І ще хочу сказати, що нині маю бути в одного кавалера, але так, що про те не знає мій чоловік.

— Це страшний гріх! За кару маєте відмовити двадцять разів „Отче наш” — каже панотець.

— А прошу панотця, — скромно сказала невіста, — чи не спізнюся, якщо перед тим треба буде мені відмовити стільки „Отченашів”?

*
* *

Фармер, їдучи кіньми, дігнав на дорозі одного подорожнього чоловіка і взяв його на віз.

Фармер: А чого ви далі держите свій клунок на плечах?

Чоловік: Та, коли ви вже везете мене, то не хочу, щоб ви везли ще й мій клунок.

*
* *

Один англійський вчений опрацював спеціальну таблицю для оцінки моди одягу. За п'ять років до того, як увійти в моду, вважають, що такий одяг аморальний, за три роки — крикливий, за рік — сміливий. Коли він в моді — то прекрасний, а через рік — це вже несмак, через п'ять — він жахливий, через десять — смішний, а через тридцять — самобутній.

*
* *

— Чи це правда, що твоя наречена зірвала з тобою тільки тому, що ти сказав, ніби-то її панчохи мають зморшки?

— Правда, тільки я був без окулярів і не добачив, що вона взагалі була без панчіх...

*
* *

До одного кацету в Німеччині, де сиділи жиди, прийшов „капо” й каже:

— приношу вам добрі і злі новини.

— Які? Які? — спитали кацетники.

— Будете в найкращих готелях, але на полицях, як ... мило!

*
* *

Жив на селі бідний чоловік і хоч він був розумний, то слухати його ніхто не хотів: завжди казали йому: „чить!” або й просто „брешеш!”

Але сталося так, що раптом забагатів той чоловік і наставлено його війтом. От одного разу війт довго гомонів з людьми, а далі й каже:

— А мені таке трапилося: положив у коморі леміш, та миші його й поїли.

— Буває, — кажуть люди — ті миші такі, що все проїдять.

А війт тоді й каже:

— От така ваша правда, люди добрі! Як був я вбогий, то хоч казав і правду, ви казали, що брешу; а як тепер я багатий, то хоч і брешу, а ви кажете, що кажу правду!..

*
* *

— Ви хіба дуже коротко продаєте в крамниці, — сказав покупець до молодого продавця.

— Дуже коротко, — відповів той, — а по чому ви пізнали?

— Бо ви ще червонієте, коли кажете ціну!

*
* *

— І тобі не прийшов на думку твій порядний старий батько, коли ти вкрав тисячу долярів? — каже суддя до малолітнього під час розправи.

— Так, пане суддя, пам'ятав, і зразу дав йому половину!

*
* *

Він:

— Що ти скажеш, якщо я цілуватиму твої устонька?

Вона:

— Я не буду могти нічого сказати!

*
* *

— Як вам тепер живеться? — питає турист кологоспника.

— Та ліпше...

— Справді?

— Очевидно! Гірше вже не могло бути!

*
* *

— Знаєш, моїй жінці снилося вчора, що я був мільйонером.

— Велика річ! Моїй жінці навіть вдень видається, що я маю мільйони.

*
* *

Що робити, щоб не вдаритися по пальцях забиваючи цвях?

1) Тримай молоток двома руками.

2) Хай тримає цвях жінка.

*
* *

Дружина до чоловіка:

— Як тобі не сором! Знову крадеш цигарки в нашого Івасика!

*
* *

— Я може й одружився б з вашою приятелькою, але скажу вам щиро, що вона задурна для мене.

— Розумію. Ви потребуєте мати жінку, яка мала б розуму за двоє!

*
* *

— Добрий день.

— Як мається, пане Мазієнко?

— Я приніс вам знову трохи своїх нових поезій, дайте до газети.

— Годі. Ваші поезії ні змістом, ні формою нікуди не годяться.

— Що ви говорите?

— Те, що чуєте.

— Пане редакторе, а я вам кажу, що мої поезії будуть читати, як Шевченка забудуть.

— Так, так, але не раніше.

*
* *

Один гуморист каже, що чоловік дістає кращу гарантію, коли купує авто, ніж тоді, коли жениться. Чи ви чули колись, щоб покликали якусь жінку для заміни зіпсутих частин і до того ще задармо?

*
* *

Шкот приходить на пошту й каже: — Одну марку за 20 пенні.

Він глядить на урядовця, щось пригадує собі й не може пригадати.
Врешті каже: — Чи ми не є звідкись знайомі?

— Так, — відповідає урядовець, — це я вирятував вас з води, як ви топились минулого року.

— О, дуже мені приємно... В такому разі дайте мені три марки по 20 пенні!

*
* *

— Якиме! Допоможи витягти Степана з багнюки!

А чи глибоко він загруз?

— По кісточки.

— Нічого, сам вилізе!

— Але ж він донизу головою!..

*
* *

„У суботу 15 жовтня в саду під відкритим небом відбудеться забава. На випадок дощу забава переноситься на неділю. Якщо ж дощ падатиме і в неділю, то забава все таки відбудеться в суботу”.

*
* *

— І чому ж ви вдарили Альошу Сопкіна палюгою по голові? — питає суддя.

— Бо горло мене боліло, — відповідає обвинувачений.

— Ваше горло тут ні при чому!

— Та я не міг говорити, то відповів Альоші палицею...

*
* *

В народній школі під час навчання географії учитель питає:

— Петрусю, скажи, чи твій батько, коли б так вийшов пішки з нашого міста, міг би обійти землю?

— Ні, не зміг би.

— То може скажеш чому?

— Бо тато вчора мав автовий випадок і тепер лежить у шпиталі в гіпсі.

*
* *

П'яничка зупиняє перехожого.

— П-п-пробачте, подивіться, будь ласка, скільки гуль у мене на голові?

— Чотири! — порахував перехожий.

— Дякую... Ну, значить ще два телеграфічні стовпи — і я вдома! — зрадив п'яничка.

*
* *

— Дуже хотів би я зробити подорож довкруги світу.

— То чому ж це не робиш?

— Бо моя дружина хоче все робити навпаки!

*
* *

Знайомий приходить до Петра і бачить, як той підливає квіти на вікні.

— Петре, та ж у твоїй поливачці нема води.

— Непотрібно. Квіти є штучні!

*
* *

Підхмелений вертається до дому, а назустріч поліціант.

— Панове, поліціанти, дозвольте пройти.

Поліцай гнівно подивився на нього:

— Проходьте, тільки не всі нараз, а по одному.

*
* *

Я сподіваюся, ви не боїтесь мікробів, — сказав касир, виплачуючи гроші шкільній учительці не дуже чистими банкнотами.

— Не хвилюйтеся, — відповіла вона, — мікроби не зможуть жити на мою зарплату.

*
* *

— Чи не міг би ти мені позичити до дня виплати двадцять долярів?

— А коли буде день виплати?

— Як заплачу тобі довг!

*
* *

Ніяк не можу зрозуміти. Елен вийшла заміж за критика, що завжди критикував її в рецензіях...

Ну ось вона й вирішила помститися...

*
* *

Пані Елеонора Рузвельт влаштовує фестин на добродійні цілі, дохід з якого призначений на допомогу голодній європейській дітворі. На фестиновому базарі можна купити багато гарних речей, але треба гарно заплатити. Пані Рузвельт пропонує совєтському делегатові в ОН Маликові:

- Може, купите собі оцю коробку солодошів?
- Спасибі, але від солодошів у мене болять зуби.
- Може, оцей портсигар?
- Ні, я курю тільки „козячу ніжку”.
- То, може, оцей годинник?
- Ох, у мене їх уже кілька.
- Може, ви хоч маєтеся? — запитала пані Рузвельт, підносячи совєтському делегатові картон туалетного мила.

*
* *

Молотов прийшов до Сталіна і каже:

„Перших двоє людей, Адам і Єва, були росіянами.

„А що буде як „Голос Америки” скаже, що це пропаганда”
— відповів Сталін. „Який доказ ти маєш на це?”

„Дуже добрий доказ”, відповів Молотов. „Адам і Єва не мали убрання. Вони не мали даху над головою. Вони мусіли бути росіянами”.

*
* *

— З ким ти говорила аж півтори години на сходах?

— З панею Пискатиною, бо вона немала часу увійти до нас до хати.

*
* *

У Геммонді, Інд., суддя Френк Стодола засудив двох молодих хлопців за замішання на вулиці.

Кара: переписати 10 Божих заповідей дві тисячі разів.

*
* *

— Ми як заспівали в Гриця на весіллі, то так голосно, що й оркестри не було чути.

— А це ще нічого! Ми як заспівали в Івана на хрестинах, то аж телевізор тріснув!

*
* *

— Тільки дурням краще жити на цьому світі — сказав розчарований професор університету. Не довго думаючи він вирішив покінчити з життям пострілом у виски.

Грянув вистріл... Професора забрали до шпиталю непритомного, а коли він прийшов до притомності виявилось, що через постріл він став ... ще мудрішим.

*
* *

Коли раз, приймаючи нову служницю, запитали, чому вона відійшла з попереднього місця, вона сказала:

— Ви питаєте мене, чому я покинула попередню працю, — скажіть мені наперед, чому ви відправили попередню служницю?

*
* *

— Ну, як полювання?

— Добре: В п'ятьох убили одного зайця.

— А як же ви його поділили?

— А ми його не знайшли.

*
* *

В одній американській газеті появилось оголошення:

„Якщо маєте фінансові труднощі, заходьте до нас. Якщо не маєте, заходьте також і скажіть нам, що ви робите, що тих труднощів не маєте”.

*
* *

— Скільки маєте дітей?

— Не знаю, бо я тиждень не був дома.

*
* *

Лікар:

Вам не можна ні пити, ні курити, ні грати в карти...

Хворий:

Видно, тут уже побувала моя жінка...

*
* *

— Їду в командіровку заготовляти для кооперації сушені яблука.

Хіба ж у вашій місцевості не ростуть яблука?

— сушені не ростуть, тільки свіжі...

*
* *

Ловці схопили в „вовчу яму” вовка. Коли його зв'язали і витягли на траву, вовк промовив людським голосом:

— Пустіть мене живим, а я присягаюсь на хвіст мого батька, що вже не буду їсти м'яса, тільки траву та рибу.

— Повірили ловці та й пустили вовка на волю. От іде він лісом, аж зирк — у болоті поросятко лежить. Вовк облизав язиком свою морду, хапнув порося в зуби й сказав, заїдаючи м'ясе:

— Такої смачної риби я вже давно не їв!

*
* *

Він:

— Якщо передам тобі поцілунок пальцями, то чи будеш вважати мене зухвалим?

Вона:

— Ні! Тільки лінивим!

*
* *

В гарну літню ніч святоїванський червячок бавився в траві. Стара ропуха, що дивилась на його викрутаси збоку, плюнула на нього отруйною слиною.

— Що я тобі зробив злого, що ти до мене так погано віднеслась? — казав, умираючи, червячок.

— Бо ти своїм блиском затемнюєш мені життя. — відповіла ропуха.

*
* *

Один з американських часописів, для збільшення кількості передплатників, заасекурував від нещасних випадків кожного, хто заплатив річну передплату. Кампанія тривала кілька тижнів, після чого поміщено оголошення на першій сторінці:

„Вчора рано п. Іван Вершун заплатив річну передплату за наш часопис. Негайно дістав від нас асекураційну полісу. В часі повороту додому переїхало його авто, розбило голову і зломило два ребра. Завдяки нашій полісі дістав він 500 доларів. Отже спішіться, може завтра прийде на вас щаслива черга”.

*
* *

Суддя: Як бачу, ви вже до розправи перепросилися. Видно, він вас не дуже mocno бив по пиці.

— Ой, ні пане сендзьо, таки mocno бив!

— Ну, то чого ж ви йому простили?

— Та бо він сказав, що якщо не перепрошу, то ще гірше дістану.

*
* *

Запитали раз фільмового артиста Шарля Боас, що він розуміє під добрим вихованням.

„Добре виховання є наприклад тоді” — відповів артист, — коли ви опишете принадну, гарно збудовану жінку, не вживаючи для цього рук”.

*
* *

У п'ятницю вернувся до дому, хотів відімкнути двері, та ніяк не втрапить ключем у дірку замка. Зденервувавшись кричить:

— Всього міг сподіватися від своєї дружини, але щоб дірку від замка сховала — такого ніколи не сподівався...

*
* *

— Я хотів би купити двоколесний ровер для синка, але у вас їх немає...

— А ви не турбуйтеся, беріть отой на трьох колесах: — Хлопчик день-два повозиться і третє колесо відскочить.

*
* *

Клянуся, я кохатиму тебе вічно!
Цього мені мало, кохай мене два тижні.

*
* *

— Яку сукенку мала на собі пані інженерова?
— Не знаю, бо під стіл я не дивився, а над столом не мала жодної...

*
* *

— Порадьте мені, п. доктор. Вчора я їв вже не знаю що, і взяло мене якось так нагло вже й не знаю як, а нині якось чуюся, що й не можу сказати як.

— Добре, то йдіть до аптеки, скажіть собі дати не знаю якого лікарства, беріть його не знаю кілька разів на день, а будете здорові — не знаю коли.

*
* *

Залюблений хлопець сидить біля дівчини, що показує йому фотографії.

— Дивись, — каже, — тут я з собачкою, чи пізнаєш мене?

— Так відповідає боязко хлопець, — пізнаю, ти сидиш праворуч в білій шапочці на голові.

*
* *

— Що там сталося Іване?

— Нещастя, прошу єгомосця.

— Та яке нещастя?

— Та дав Бог сина й треба охрестити.

*
* *

Під час гостини господар хати випросив одного жартуна, який розказував непристойні анекдоти. Але відтак він побачив, що зробив помилку, бо всі гості вийшли з хати, щоб на дворі послухати, як він докінчував розповідати ці непристойні жарти...

*
* *

- Як це ти так кажеш: шпанувати? Це ж чуже слово!
- Як то чуже слово?
- Де ти його чув чи читав?
- А я тобі докажу, що воно і наше і ще й літературне!
- Та з якої літератури ти його взяв?
- А Шевченка ти добре знаєш? А воно є у нього!
- Що ти такі небелиці говориш?
- А пригадай собі:
Іди, доню, каже мати.
Не вік дівувати.
Він багатий, одинокий,
Буде шпанувати.

*
* *

Чорнява: Я так говорю, як нені вчила...

Білява: А що це таке „нені”?

Чорнява: Це та, що мене породила.

*
* *

- Колись, — каже жінка чоловікові по кількох роках шлюбу,
- ти казав, що я для тебе цілий світ, а тепер?..
- Так! Але від тоді я краще вивчив географію.

*
* *

- Що ви робили, заки оженилися?
- Що хотів.

*
* *

- Читаю в газеті, що на одного мужчину припадає сім жінок.
- Що мені з того! Я вже жонатий.

*
* *

— Так єм, прошу пана доктора, зісохла, як та курка, щом єго-
мосцеві в подарунку занесла.

*
* *

Молодий батько у пологовому будинку.
Виносять трійню.

— Це все мені, чи маю право вибирати?

*Пане, пане, ви згубили
вашу мошонку!*

*
* *

— Мій чоловік працює перекладачем в університеті.

— О, то він так добре знає англійську мову?

— Так і ні, він перекладає книжки з полиці на полицю...

*
* *

Султан одного разу зібрав своїх двісті дружин і сказав їм:

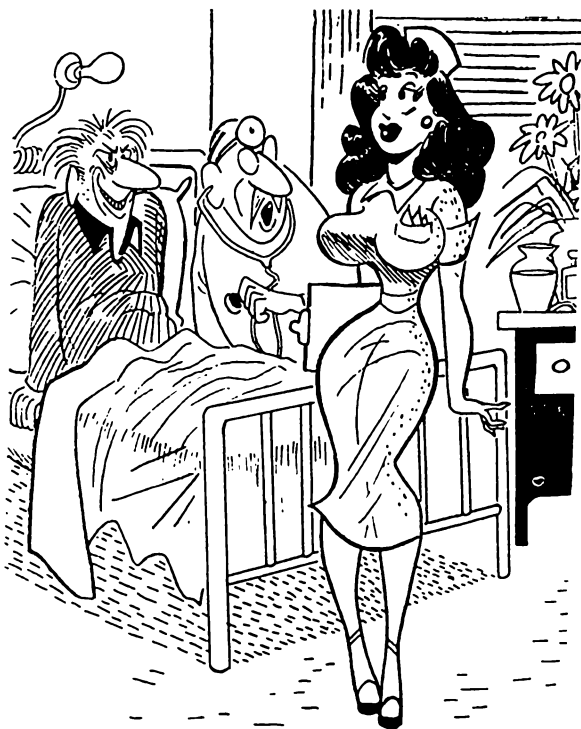
— Покидаю вас. Я покохав інший гарем.

*
* *

Дружина докоряє чоловікові:

— Поводь себе пристойно. Не оглядайся за дівчатами, ти ж одружений.

— Дорога моя, якщо я на дісті, то це не значить, що я не маю права читати меню.

— Будь ласка, сестро, відійдіть, бо коли ви є тут,
хворому зразу підноситься гарячка.

*
**

— Чи тут мешкає містер Птах?
— Мешкає, але називається — Ворона.

*
**

Він виїхав на півроку і щодня писав своїй коханій листа. А повернувшись, довідався, що вона вийшла заміж за поштаря.

*
* *

До матримоніяльного оголошення.
„Молодий, пристійний молодець
ожениться з панною з добрим капіталом”.

*
* *

Багато наших батьків приходять на Шевченківські концерти тільки
тому, щоб похвалитися виступами своїх талановитих „потіх”.

*
* *

Президент Реген навчив розуму диктатора Кадафі, але досі ще не
навчив розуму багатьох „океїв”.

*
* *

В деяких наших редакціях немає ані історії України, ані мап світу,
тому часто находимо незнання історії України або географії.

*
* *

В містечку Роттердам, Н.Й, вільно мати тільки три пси під умовою,
що не будуть вночі гавкати.

*
* *

„День свині” відзначають американські фермери 15 березня, бо
вважають їх як „петс”, тобто улюблені, дуже позиточні звірята, що
часто ходять за ними, як пси.

*
* *

— Бачу, маєте дуже стару люльку.

— О, то вже стара люлька. Ще мій прадід мав її. Так, переходить
у спадщину з батька на сина. Я вже сам кілька разів докуповував —
то куплю новий цибух, то нову головку...

*
* *

Ті, що вертаються з відвідин в Україну, кажуть, що там Горбачева популярно називають „Міша Лемонад”.

*
* *

Дирекція фабрики вислала таке письмо:

„Наш електронний мозок вираховує, що виконання вашого проєкту коштуватиме 20,000 доларів”.

— Заінтересована фабрика відповіла:

„Наш електронний мозок уважає подану ціну завищеною. Я пропоную, щоб оба роботи перенести в одне місце для їх особистої виміни поглядів”.

*
* *

Коли професор М. виходив з дому, його дружина дає йому парасоля:

— Якщо забудеш і цього, десятого, то пам’ятай, що більше вже не куплю.

— Ні, серце, цього, будь певна, не забуду.

В місті в вікні книгарні бачить професор нову книжечку. Зайшов, поставив коло себе парасоля, купив книжку й вийшов. Приходить додому з книгою в руці.

— Де парасоль? — питає дружина.

— Йой, забув у книгарні!

— Бійся Бога, Василю, коли й цього стратив.

— В тій хвили тобі принесу.

побіг професор до книгарні, повернули парасоля. Втішений забігає до телефону-автомата й повідомляє:

— Радію, серце, парасоль у моїх руках!

Прибігає додому.

— А парасоль? — питає жінка.

— Ой, Боже, — забув у телефона.

*
* *

Говорить старий кавалер до дуже повненької собі та заплаканої панни: — Люба Женю, я дуже радо б оженився з тобою, але в нас вже така традиція родинна — ще з часів діда та прадіда, — що ніхто з нас не був жонатий...

*
* *

На поліцію вбігає задиханий Задорожний.

Арештуйте мене! Перед хвилиною кинув я залізком в мою жінку.

— Чи забита?

— Ні, не потрафив, але вона зараз тут прилетить!

*
* *

— Гаврило через ціле життя був під пантофлем жінки і тещі. Як по смерті отворили його тестамент, то там було, так написано: „То є перша моя воля...”

*
* *

В суботу батько питає дітей:

— Ну, котре з Вас було в цьому тижні найчемніше і робило все, що мама казала?

— Ти, тато — закричали діти.

*
* *

Козоріз сидить побіч пані Зеленкової на лавці в парку.

— Прошу пана, ваше заховання є просто скандальне!

— Прецінь я нічо не говорю і навіть не рушаюся.

— Власне і для того!

*
* *

— Скільки вас тут працює?

— З майстром вісім.

— Значить без майстра сім?

— Ні, без майстра ніхто не працює.

*
* *

— Пане кельнер, чи я доживу хвилі, коли врешті дістану замовлений сніданок?

— Але ж напевно! Таж ви є в розквіту вашого життя.

- Чи той хлопець хоче з тобою одружитися?
- Думаю що так, бо вже почав шукати для мене працю!

НА ВЕЧІРЦІ

- Будь ласка, пане Тичка, — сказала прегарна господиня дому, пані Маруся, — попровадьте мене до столу.
- Ох, ласкава пані, чому маю завдячувати таку честь?
- Пане Тичка, ви — самотній чоловік в цілому товаристві, через якого мій чоловік не є заздрисний.

*
* *

— Пане старший — звертається гість до кельнера.

— Тому місяць я їв тут знамениту волову печеню. Прошу подати таку саму.

— Хвилину, прошу зачекати — відповів кельнер — запитаю в кухні, чи ще її трохи залишилось.

*
* *

Гість в ресторані їсть гуляш і нагло знаходить в нім кульчик.

Кличе кельнера:

Пане, зуби мігбим на тім поломати!

— Але чи ви знаєте, яка то буде несподіванка для головної кухарки?

— Вже не сподівалася його знайти, я також! Бо минає вже третій тиждень, як згубила.

*
* *

— Пане кельнер, та шклянка є брудна.

— Щось подібного! П'ять гостей з неї пило і ніхто того не ствердив.

*
* *

— Пане кельнер — питає гість — чому та печеня, що я перед хвилиною з'їв, називається в меню „печеня по турецьки”?

— Бо пес називався Абдул.

*
* *

— Кельнер!... В зупі є нежива муха.

— Направду дуже мені прикро. Дав бим голову, що як я виходив з кухні, була ще жива.

*
* *

— Кельнер!... В тому яйці є курятко!

— Хвилинку, вже дописую до рахунку.

*
* *

До фабрики цементу, зголошується мужчина, шукаючи праці.

— Що ви можете робити? — питає персональний.

— Все.

— То в такому випадку виповніть цей запитник.

— Але я не вмію ані писати, ані читати.

— Дуже нам прикро, але в тій ситуації не можемо вас прийняти.

Проминуло два роки. До великого ювілярного склепу в Торонті, входить елегантно вбраний мужчина з валізкою. Просить показати йому кілька цінних золотих речей, отворає валізку, у якій здивований продавець побачив рівно поскладаних тисячі доларів.

— Пане, з такою купою грошей ви не боїтеся ходити? Можете заплатити чеком. Вистарчить виписати...

— Але знаєте, як я вмів би писати, то вже два роки працював би в фабриці цементу.

*
* *

Зустрічаються два знайомі.

— Де працюєш?

— В відливарні.

— Що там робиш?

— Не можу сказати, військова таємниця.

— А як вам платять?

— Десять доларів від бомби, два від гранати.

*
* *

— Чи ти був вчора на засіданню?

— Ні, я спав в дома...

*
* *

До сальону на американським заході входить кавбой, п'є віскі і виходить.

По хвилині вертається і остро питає:

— Хто помалював мені коня на зелено?!

— Я, а бо що? — відповідає заціпний страшний забіяка.

— Нічого, я хотів тільки довідатися, як довго сохне та фарба...

*
* *

Малий Івась просить старшого брата:
— Попроси маму, щоб дала мені на кіно.
— Мама є так само моя, як твоя.
— Так, але ти її довше знаєш.

*
* *

— Я винен Стефці багато грошей — звиряється молодий чоловік своєму приятелеві.
— Хіба буду змушений з нею оженитися.
— А не мігбись залагодити це більш уговою?

*
* *

На одному з прийнять, одна пані говорить до другої:
— В нас в дома завжди перед їдою хрестилися.
— А в нас ні — на те друга — бо моя мама була знакомитою кухаркою.

*
* *

— Проведемо сьогодні гарно вечір — каже чоловік жінці.
— Я купив три квитки до театру.
— А пощо, аж три квитки? — питає здивовано жінка.
— Для мам, батька і твоєї сестри.

*
* *

В трамваю бабця питає молодого чоловіка:
— Як дістатися до фільгармонії?
— Бабцю, треба вправляти, багато вправляти.

*
* *

Панна Іванка хвалиться своїм приятелькам, що майже кожний мужчина, котрий її запізнає, хоче її відразу цілувати.
— Нічого дивного. Йдуть по лінії найменшого опору.

*
* *

Кореспондент газети переводить інтерв'ю із знаним композитором:
— Ту колисанку я komponував через десять років!
— Чому так довго?
— Бо все при ній я засипляв.

*
* *

Розмовляють два літератори:
Знаєш, що мої твори тепер будуть мати два рази більше читачів,
як попередньо.
— Гратуюлю! Але вибач, я не знав, що ти оженився.

*
* *

Двох стареньких дідусів говорять на тему склерози. Хваляться хто має більшу.

— Знаєш — каже перший — я купив собі морозене і забув, що з ним зробити. Йшли діти і я подарував їм...

— То ще нічого — каже другий — Представ собі, я пішов з жінкою до кавярні. Замавив морозене і так сидимо собі, сидимо... Дивлюсь то на морозене, то на ту особу, що сидить напроти мене і застановляюся, звідки я знаю це огидне бабсько?

*
* *

— Прийде день, в котрім перед вами, кожний здійме капелюх, як побачить що їдете, каже ворожка до свого відвідувача...

— Коли то буде?

— Не можу вам сказати.

— Маєте тут ще 20 доларів.

— А то буде в день вашого похорону.

*
* *

— Скільки років має свідок?

— 29... ні... 32 — крутить дама.

— Ну, дуже добре — перебиває зденерований суддя, скільки років мала пані перед сороківкою?

*
* *

Лікар до гостей при столі в часі прийняття:

— Прикро мені про це говорити, але панство їдять забагато. Одна третя вистарчила б вповні, щоби жити.

— Якась груба пані питає:

— А до чого мають служити позісталі дві третих?

— До того, щоби між жити лікар.

*
* *

— Але та Степанія поволи живе!

— Що ти кажеш?

— Знаю, що говорю. Потребувала п'ятдесят років, щоби мати сорок.

*
* *

Дідусь і бабця їдять обід. Нагло дідусь стукає бабцю в голову дерев'яною ложкою.

— Що сталося? — питає бабця.

— Бо як собі пригадаю, що ти цноти не мала...

*
* *

— Подивись на того пана. Я йому заздрощу і дивним збігом обставин він також мені заздростить.

— Як то можливо?

— Перед роками ми засакавали перед тою самою дівчиною, котра є моєю жінкою. Розумієш?

*
* *

— Коханий! Як їдеш до Монтреалю, то купи мені два светерки — просить жінка.

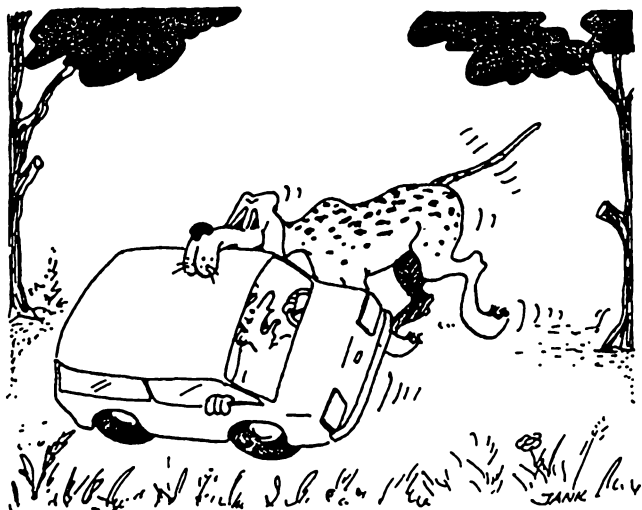
— Чому маю купувати тобі в Монтреалю? Прецінь можеш собі купити тут!

— Знаменито! То власне я хотіла почути!

*
* *

— Я змушений їсти в цьому найгіршому льокалю, бо моя жінка в загалі нехоче варити.

— То ви є щасливим чоловіком! Я тут їм тільки тому, що моя жінка вперлася, що буде сама варити.

— Пане докторе, мій пес біжить за автами — жалується ветеринареві власник великого пса.

— То часто стається — успокоює ветеринар — майже всі пси це роблять.

— Так, але мій їх доганяє, приносить до городу і закопує.

*
* *

Степан викладає Дмитрові:

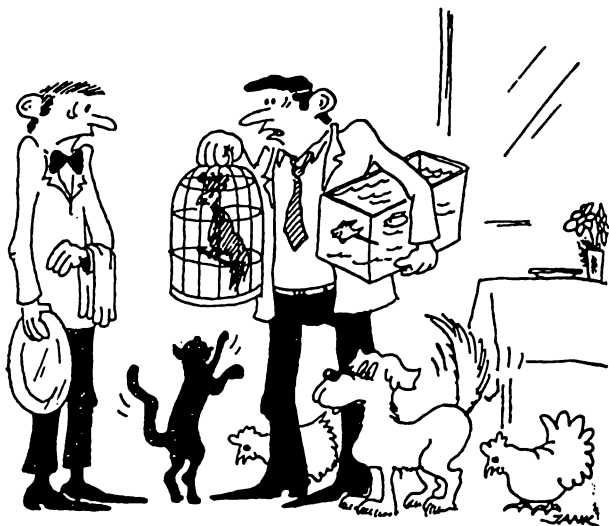
— Мойсей наказував карати смертю невірних жінок. В Єгипті відрізують ніс, в Римі голову, а в нас? — питає Дмитро.

А в нас сміються з її мужа.

*
* *

— Теща твердить в суді, що оскаржений подав їй отруту.

— То брехня! Як високий суд хоче переконатись, то прошу зарядити секцію...

До ресторану входить Селепко, а за ним пес, кіт і дві курки. В одній руці держить клітку з папугою, а в другій акваріум.

— Пане кельнер! — кричить — Дайте тому всьому щось з'їсти!... Бо жінка виїхала на вакації.

*
* *

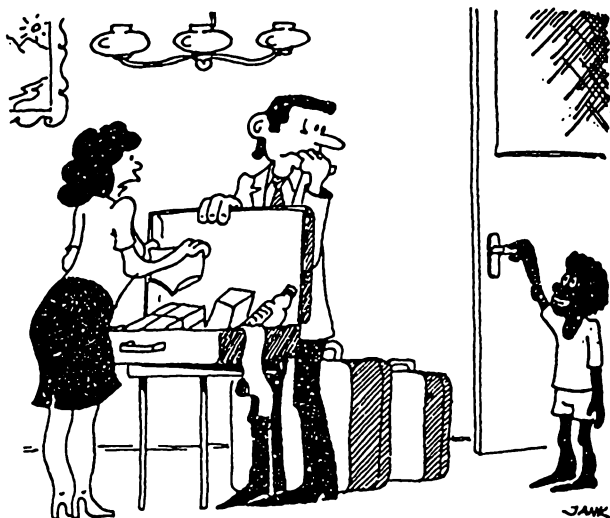
Директор питає свого заступника:

— Чи оголошення, що шукаємо нічного сторожа, принесло якийсь успіх?

— Абсолютно! Сьогодні рано окрадено склеп!

*
* *

Сваряться зазвято. Допроваджений перший до крайности кричить:
— Ти є худоба, а тіло маєш обросле як мавпа!
— Другий а я тобі скажу — твоя жінка то пльоткарка і теля...

Він працював кілька літ в Африці. В тому часі його дружина вродила в дома дитину — батьком якої був студент з Нігерії. Коли він мав повернутися до дому жінка рішила сховати дитину в убиральні, щоби ступнево призвичаювати мужа до нього.

Муж повертається з повними валізками, розпаковує і починається оглядування презентів. Тимчасом малий входить і забирається до гребання у валізках. Він побачив його.

— О, холера! — викрикує. Я казав її, щоби мені його не пакувала...

*
* *

— Майте до вибору, пане Горішний, десять днів арешту, або триста долярів — звертається суддя до оскарженого.

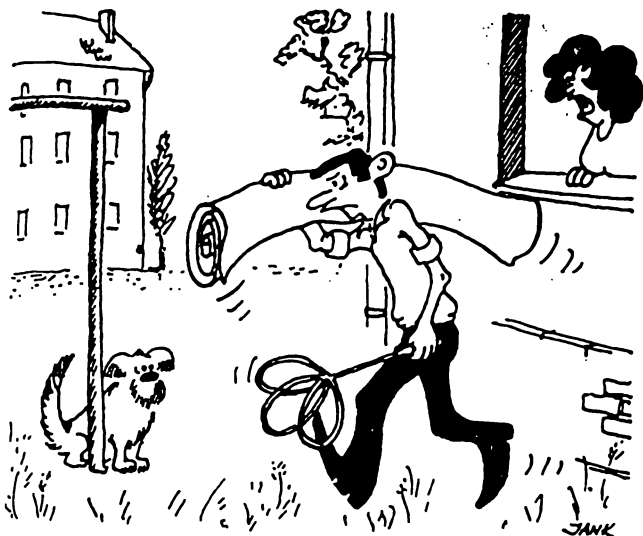
— То я візьму тих триста долярів — каже оскаржений.

*
**

Івась питає тата: Є двох цілком лисих, котрий буде більше лисий?

— Як то може бути?

— Ну може, більше буде лисий, що має більшу голову.

— Мамусю, чому кричалась на татуся?

— Бо він йде тріпати дивани.

— Алеж ти сама до цього його просила!

— Так, але він робить це ліпше, як є злий.

*
**

Сара пригадує чоловічі:

— В червні буде двадцять п'ять років від дня нашого шлюбу. Ми повинні відзначити срібний ювілей.

— Зачекай ще п'ять років, і будемо відзначувати тридцять літню війну!

*
* *

До доктора перед операцією приходять асистент і каже:
— Все готове, немає тільки пацієнта.
— Нічого не шкодить, зачнемо без нього...

*
* *

О півночі дижурна норса будить пацієнта.
— Що сталося? — питає заспаний хворий.
— Ви забули взяти пігулку на спання!

*
* *

На лекції релігії священник питає дітей:
— Хто з вас хотів би йти тепер до неба?
— Зголошуються всі за виїмком Петруся.
— Петрусю, чому ти не хочеш йти до неба?
— Бо я сказав мамі, що по релігії прийду до дому.

*
* *

Фроїм, покажи, що земля є округла.
Округла пане професоре. Що б ми обидва так жили і були здорові
— я того ніколи не твердив.

*
* *

Студент приходять на іспити. Професор приглядається йому уважно і питає:

— Значить, що пан нічого не знає, є дурним і мало інтелігентним?
— Але ж пане професоре, для чого?
— Ну, бо так багато осіб просило мене, щоби пан здав той іспит

*
* *

— І що, панство задоволені з зятя?
— Не можна сказати, порядний чоловік.
— А яка його професія?
— Доктор, але за перепрошенням, філософії.

*
* *

Жінка знаного з поступових поглядів рабіна йде до міської купальні, де мусить довго чекати на свою чергу, бо всі лазнички заняті.

В між часі в лазні з'являється шелестюча шовками дама легких обичаїв, а служба з місця приготувала для неї купіль. Жінка рабіна біжить із скаргою до управителя лазні, але той тільки здвигує раменами.

— Прошу зрозуміти! На паню чекає наш улюблений душпастир, а на неї — ціле місто!

*
* *

Бог сотворив жінку з Адамового ребра. Не сотворив її з голови, щоби не була думна. Не сотворив її з очей, щоби не була цікавська. Не сотворив з вух, щоби не була пльоткаркою. Не сотворив з носа, щоби не була всцібська. Не сотворив її з уст, щоби не була гадулою. Не сотворив її з ніг, щоби не бігала за мужчинами... А однак всі ті прикмети знайдено у більшості жінок.

*
* *

Для чого так дуже денервує вас шум автового мотору?

— Коханок моєї жінки забрав її вчора автом і тепер як тільки почую шум авта, здається мені, що привозить її з поворотом.

*
* *

Професор до своєї асистентки.

— Добрий день пані, як там муж?

— Алеж пане професоре, я немаю мужа.

— Дуже перепрошую, я забув, що пані муж є кавалєром.

*
* *

— Пане професоре, уродилась вам дитина?

— Прошу запитати мою дружину. Я так мало займаюся домовими справами.

*
* *

В Оттаві відбувся великий симпозіум на тему: „Чи мужчина повинен мати жінку чи коханку”?

Лікар твердить, що мужчина повинен мати передовсім жінку. Психолог доказував що є добре, як мужчина має коханку, бо тоді носить краватку і взагалі є приємний і елегантський. Науковець довів, що мужчина повинен мати жінку і коханку. Чому? Бо коли жінка думає, що він є в коханки, а коханка, що в жінки, він може спокійно сидіти в бібліотеці.

*
* *

Одному студентові так зле пройшов іспит, що професор трясся зі злости і написав в індексі: „Осел”. Студент виходить з залі, глянув на впис і вертається до професора.

- Чи можу просити впису оцінки?
- Прещінь маєте вписано!
- Але пан професор тільки підписався.

*
* *

— Знаєш Павле, наш колега з шкільної лавки, Нестор, є тепер відомим літературним критиком!

— нічого дивного в тому! Він вже в школі не любив літератури.

*
* *

Давніше ми чули брудний дотеп і вичищували його, коли хотіли вжити на сцені. Тепер ми чуємо чистий дотеп і забруднюємо його для вжитку на сцені.

*
* *

Підслухане на концерті: — Чи то Шопен?

— Не бачу його добре. Як обернеться, тоді скажу тобі!

*
* *

Тому, що у вас, пані, ноги як у канарка, це ще не значить. що ви співачка!

*
* *

Відомий письменник їхав поїздом. Навпроти нього сиділи дві дуже говірливі жінки. Вони розпізнали письменника і стали понад міру вихваляти його новелі. Це вразливого авторові було не до смаку. Поїзд в'їхав у тунель і в темряві письменник поцілував себе голосно в руку. Коли поїзд виїхав з тунелю, жінки дивились одна на одну у льодовій мовчанці. Він заговорив до них з вишуканою ввічливістю:

— Ох, ви жінки, і котра це з вас мене поцілувала?

*
* *

Порада для дівчат: Зловити чоловіка, це так, як зловити рибу — ви мусите рухати принадою!

*
* *

Галя: — Як ти сперечалася сьогодні, Одарко, ти дозволила, щоб твій чоловік мав останнє слово. Це було незвичайне!

Одарка: — Ні, але я хотіла дати йому трішки приємности: сьогодні його іменини!

*
* *

Одного ранку Маруся прибігла до Оленки і заголосила:

— Ох, я така люта на мого Василя, що не знаю що робити!

— А чому?

— Минулої ночі снилося мені, що якась блондинка легких звичаїв фліртувала з ним і він мурликав, мов котик!

— Ой, Марусе, та ж це був тільки сон!

— Та тільки подумай, Оленко! Якщо він так поводитьсь у моїх снах, то як він мусить поводитися у своїх силах?!

*
* *

Молоденьке подружжя. Він: — Чи котлет готовий, люба?

Вона: — Вибач, коханий, що я так запізнилась, але він виглядав безнадійно. Я потім припекла його, але він не виглядав краще.

Почекай ще, прошу, п'ять хвилин. Я зварю його і побачимо який він буде.

*
* *

Мері: — Чому ти не хочеш одружитися з Робертом? Він такий ніжний і завжди пахне колонською водою...

Гелен: — Я волю Майка. Він пахне бензиною!

*
* *

Наш смак кінчається, як ми дозріваємо. Малі дівчата люблять мальовані лялечки, а малі хлопці люблять жовнів. Як вони виростають, дівчата люблять жовнів, а хлопці мальовані лялечки.

*
* *

Одна дівчина до другої: — Я розійшлася з Мироном три тижні тому, але тепер думаю, що я радше повинна була його перециклювати!

*
* *

— Кохана, ти є усім світом для мене?

— Добре, але я все ще не дозволю тобі на красзнавчу прогулянку!

*
* *

Кажуть, що високі обцаси винайшла жінка, яку цілували в чоло.

*
* *

Чоловік є молодий, якщо жінка може зробити його щасливим або нещасним. Він входить у середній вік, коли жінка може зробити його щасливим, але не може зробити його нещасним. Він є старий і викінчений, як жінка не може зробити його ані щасливим, ані нещасним.

*
* *

Одного гумориста спитали, як він міг видержати 44 роки в подружньому житті. Він відповів:

— Секрет ось такий: Моя дружина і я ходимо два рази в тиждень до приємного, романтичного ресторану. Трішки світла свічок, трішки музики, трішки вина. Вона йде у вівторок, а я в четвер.

*
* *

Одна жінка раз в місяці ходила до товаришок грати в карти. Повертаючись додому опівночі, вона, хоч не навсिमно, часто будила свого чоловіка. Раз вона роздягнулась в передпокої, взяла торбинку в руку і, гола, на кінчиках пальців, тихенько ввійшла у спальню. Її чоловік сидів у ліжку і читав книжку. Побачивши її, він крикнув:

— Бійся Бога! То ти все програла?

*
* *

Жінка була б куди більше чарівною, коли б можна було впасти в її обійми, не попадаючи в її руки.

*
* *

Кажуть, що організація „За визволення жінки” плянує страйк у цілій Америці. Заінтересовані жінки заздалегідь приготівляють собі спеціальну білизну.

*
* *

Кажуть, що коли дідусеві Адамові набридло жити в раю з бабусею Євою, він вибрався одного дня в мандрівку. Повернувшись додому, заснув довгим сном. Коли пробудився, побачив, як бабуся Єва клячала біля нього і рахувала його ребра.

*
* *

Одна одружена жінка дуже любила жартувати. Вона вручила свій гарненькій, молоденькій сестринці як весільний подарунок велику, гарно загорнену коробку з прицепленою карточкою:

„Дорога! Одягни це на себе в пошлюбну ніч і можеш бути певна, що дуже сподобаєшся своєму чоловікові.”

По шлюбі молода з поспіхом розв’язала коробку, в надії, що там якісь екзотичні нічні строї. Коробка була порожня.

*
* *

Я сказав моїй тещі: „Поводьтеся, прошу, як у своїй хаті”. І вона продала її.

*
* *

Одній жінці пропав кудись її чоловік. Вона дала оголошення до газети:

„Павле, повернись додому! Мама не приїде!”

*
* *

„Визволені жінки” домагаються, щоб їхні подружні дозволи можна було відновляти кожних три роки. Одна н них каже:

— Чому подружній дозвіл не може бути такий, як „дозвіл на ведення авта?”

*
* *

Минулого тижня я пішов на добродійну льотерію. Кожному було сказано, щоб приніс із собою щось таке, чого вже не потребує. Тридцять вісім жінок привели своїх чоловіків.

*
* *

Герш прийшов до переконання, що на „антиках” він зможе добре заробити. Він набув декілька сумнівної вартости річей і відкрив на ринку в Тель-Авіві свою будку. В очі впадав великий кусок білого паперу в дешевих рямках. Цим зацікавився американський турист, колектор антиків і спитав Герша, що це є.

— Це старинна славна нічого!

— А що на ній є? Бо я не бачу нічого!

— Це секрет, який я можу виявити тільки тому, хто купить картину.

Вона коштує одного гульдена — святочно відповів Герш. Колектор хвилину завагавсь, а тоді витягнув гроші і заплатив.

— Ця картина — вияснював Герш, — показує дітей Ізраїлю як вони переходять крізь Червоне Море, переслідвані єгиптянами.

— Алеж я їх не бачу. Де ці діти Ізраїлю?

— Вони саме перейшли!

— А де й єгиптяни?

— Вони ще не прибули!

— Ну, а море! Де ж воно?

— Ви забуваєте, дорогий друже, що море розступилося вправо і вліво, а посередині не було нічого, тож що мистець мав намалювати?

*
* *

Дівчина вважає, що залицання — це штука, як допомогти хлопцеві дійти до переконання, що він хоче з нею одружитись.

*
* *

Жінка питає-благає чоловіка: — Дорогенький, чи я можу мати нове хутро?

Чоловік: — Авжеж, кохана, тільки скажи мені, хто тобі його запропонував?

*
* *

Мирося: — Я витренувала свого чоловіка так добре, що він їсть з моєї руки!

Оксана: — О, то він заощаджує тобі миття тарілок!

*
* *

— Чи ти можеш, Наталко, пізнати по обличчі свого чоловіка чи він говорить неправду?

— О, так! Завжди, як його уста рухаються, то він говорить неправду!

*
* *

Це правда, що контрасти притягаються. Бідна дівчина завжди шукає багатого хлопця.

*
* *

— Що це партійний вишкіл?

— Це спроба вбити людям у голову те, що вони мають... де інде!

*
* *

Він походить із сім'ї письменників: його сестра пише поеми, яких ніхто не хоче рецитувати, його брат пише пісеньки, яких ніхто не хоче співати, а він пише чеки, яких ніхто не хоче приймати.

*
* *

Самітний чоловік дав оголошення до газети, що шукає дружини. Впродовж кількох днів дістав понад двісті відповідей. Більшість із них була: „Можете мати мою!”

*
* *

Армійський старшина-медик пробував якість запасної питної води:
— Які засоби обережності ви маєте проти інфекції? — він спитав сержанта.

- Ми найперше переварюємо воду.
- Добре!
- Тоді фільтруємо її.
- Знаменито!
- А тоді, заради безпеки, ми п'ємо пиво!

*
* *

Учитель в советській школі: — А тепер я скажу вам, діти, одне речення, де буде виразна помилка.

Він рецитус: „Бог роздав м'ясо голодним і накормив їх”! Ну, чи хтось з вас запримітив цей пестрий нонсенс?

Коли ніхто не зголосився, учитель каже: — „Алеж то ясне! Таж ніякого Бога немає!

З кінця класу почувся голос: — А м'ясо є?

*
* *

Павло стрінув свого старого друга Аскольда, що присвятився писанню поезій.

Павло: — А чи ти вже щонебудь продав?

Аскольд: — Так! Мій кращий одяг, лляку і золотий годинник.

*
* *

Поет: — То ви думаєте, що я повинен дати більше вогню до моїх поезій?

Видавець: — Ні, я думаю, що ви повинні дати більше ваших поезій до вогню!

*
* *

— Чи ти повіриш, друже, що я щойно по десятих роках дійшов до переконання, що не маю найменшого таланту до писання літературних творів?

— І що ж ти тоді зробив? Зрезигнував?

— О, ні! Тоді я вже був занадто славний!

*
* *

Поет: — Мені здається, що дитина кинула у вогонь деякі мої поезії.

Дружина: — Не будь дуренький, любий! Вона ще не вміє читати!

*
* *

— Я купив своїй жінці піаніно як різдвяний дарунок, але вже на другий день намовив її, щоб до Йордану виміняла його на клярнет.

— А це чому?

— Бо як грає на клярнеті, то не може співати!

*
* *

Дві фільмові зірки посварились:

— Я не маю з тобою нічого спільного! — гукнула перша.

— Ти помиляєшся, дорогенька, — процідила друга, — маєш спільного чоловіка!

*
* *

— Це мусить бути жажливе для оперного співака, як він усвідомить собі, що вже ніколи більше не буде співати для публіки!

— Так, але ще жажливіше, коли він не усвідомить собі цього!

*
* *

Мій сусід розповів мені в секреті про той вечір, коли то він вперше зустрів був свою майбутню дружину:

— Я зразу відчув, як мені щось підлізло в гортанці, коли вона призналась мені, що вона — експерт в караті!

*
* *

Кожна сім'я повинна мати троє дітей. Коли одне з них стане генієм — двоє інших зможуть його утримувати.

*
* *

Жінка: — Ти пам'ятаєш ту шуку, яку хотів минулого року зловити вудкою?

Чоловік: — Так, дорога!

Жінка: — Отже сьогодні з полудня вона дзвонила до тебе!

*
* *

Багато говориться сьогодні про захоронюючі засоби проти тяжі. Моя жінка вживає найстаршого такого засобу, відомого в усім світі: вона вдає, що спить!

*
* *

— Дорогенький, чому ти ніколи не скажеш чогось доброго про мою сім'ю.

— Це неправда! Я говорю завжди, навіть тепер скажу, що твоя теща куди гарніша й людяніша за мою!

*
* *

Жінка кам'яної доби, задихана, прибігла до чоловіка:

— Трапилася страшна річ: лютий тигр вліз до печери моєї матері, а вона всередині. Роби щось! Роби щось!..

— Чому я маю щось робити? Що, до лиха, може мене обходити, що станеться з лютим тигром?

*
* *

Олесь недавно одружився й оповідає своєму другові: — Ми часто вечеряємо поза хатою і це заощаджує нам гроші. Ми вечеряємо у її мами, у моєї мами, у її мами, у моєї мами...

*
* *

- Я чув, що твоя теща була минулого тижня небезпечно хвора.
— Так, але цього тижня вона знову є небезпечно здорова!

*
* *

Вже майже нічого не чується про т. зв. боротьбу статей. Кажуть, що причиною цього є трудність зіндетифікування хто є хто.

*
* *

Як тільки Єва з'їла яблуко мудрости, зразу посягнула по фіговий листок. Як тільки жінка почне думати, то першою її думкою є нова сукня.

*
* *

Внук питає 80-літню бабусю: — Бабусю, а чи не хотіла б ти поїхати з нами до моря купатися?

Бабуся: — Я хотіла б, коханий, але мій купелевий костюм має діру на коліні!

*
* *

Пригадую собі, що я бачив мою жінку останній раз без навивачів до волосся — в день нашого шлюбу... Це не те, щоб вона їх не мала. Вона мала їх... під вельоном...

- Перед тим як почну перевірку, одне запитання: Що ви п'єте?
— О, дякую! Якщо дозволите, то склянку віски...

*
* *

Голова комуністичної партії до одного із секретарів партії:

— Чую, що ходиш до церкви!

— Ходжу.

— Чую, що в церкві носиш хрест і збираєш гроші!

— Так, ношу і збираю.

— Чую, що в церкві своїй дочці весілля справив!

— Так. Справив.

— Ну то гарний з тебе комуніст!

— І чую, що прибиого Ісуса до хреста, в ноги цілуєш!

— Так, цілую.

— То прекрасний з тебе комуніст! А генерального секретаря партії в ноги поцілував би?

— Напевно поцілував би, як би висів...

*
* *

Одну вдову питають:

— Чи не чуєтесь нещасливою, самотньою, по смерті мужа?

— Зовсім ні, — каже — бо в мене папуга, котра клене, є мавпа, котра курить і є кіт котрий волочиться по ночах...

*
* *

— Ох, горе моє, не маю, кумо, потіхи зі свого зятя; впродовж року з'їв увесь посаг!

— А багато ви, кумо, дали дочці посагу?

— Дві свинки і дванадцять курок.

*
* *

— Рабі, рятуй! Мій син вихрестився!

— На жаль, не можу тобі нічого допомогти, бо мій син також вихрестився.

— Ну, то тепер вже нам ніхто не допоможе, хіба один Бог.

— Бог нам також нічого не допоможе, бо і Його син вихрестився.

*
* *

— Що то за курка — господине?
— Що? Або я знаю, та дайте два доляри й беріть...
— Два доляри? Така худа, паршива курка...
— Якби ви стільки хорували, що ця курка, то були б ще гірше худим і паршивим...

*
* *

Вона: Чи можете мені зробити одну маленьку прислугу?
— Він: Дуже радо! Чим могу служити?
Вона: Я хотіла б зробити щось на злість моїй товаришці Соні, допоможіть мені...
Він: З приємністю! Що ж я маю зробити?
Вона: Оженіться зі мною, то вона лопне зі злости.

*
* *

— Мамо, ай мамо!
— Ну, що там!
— Скоро ходи сюди, бо Марія щидить молоко через Степанові підштанці.
— Що ти робиш Маріє, підштанці брудні, візьми ситко!
— Ситка я не змогла знайти, а підштанці перевернула на другу сторону.

*
* *

Розмова поляка з комуністом:
— Ви поляки, як ріпка: зверху червона, а в середині біла.
— А ви, большевики, як Вифлеємська стайня: зверху зірда, а в середині худоба.

*
* *

Телеграма:
— Тату, гроші, син.
— Сину, гудзик, тато.

*
* *

— Пане, каже зденерований клієнт, таж ви продали мені несвіжі яйця.

— Вибачте, але такі часи настали, що не лише між людьми немає порядних людей, але навіть така курка не знесе вам свіжого яйця...

*
* *

Приходить дівчина до школи й каже учительці:

— А в нас учора кітка привела сім котенят і всі вони комуністи.

Через декілька днів учителька запитує дівчини:

— Ну, як живуть твої котенята-комуністи?

— Вони вже не комуністи.

— А це чому?

— Та в них очі відкрилися.

*
* *

Ваша цікавість і нерви будуть успокоєні; ви будете сміятись і радіти життям, якщо постійно заглянете до вашої книжки „Смійтеся на здоров'я”.

Якщо ви знайшли у цій книжці помилку, то знайте, що ми зробили її навмисне. Ми поміщуємо дещо для кожного, а робимо помилки для тих, що тільки за помилками шукають.

ДЕЩО З ЧИСЕЛЬНИХ ВІДГУКІВ НА ПЕРШИЙ ТОМ КНИЖКИ „СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я”

8-го вересня 1988 р.

Вельмишановному
П. Василю Дідюкові, редакторові,
Ізлінгтон, Онтаріо.

Вельмишановний і дорогий Пане Дідюк!

Оцим прохаємо прийняти вислови щирої подяки за висилку Вашої обіцяної книжки п. н. „Смійтеся на здоров'я”, що ми недавно отримали від Вас.

Завтра, ми сподіваємося відлетіти літаком з Торонта на відвідини рідних околиць в Україні. Молимо Господа щоб дав нам красну погоду та щасливу подорож до рідної батьківщини, чарівної України!

Теж дякуємо за всі дотепер написані репортажі з ювілейних святкувань в Римі. Ми усі мали нагоду послухати як то Святіший Отець звертався до нас по-українськи, та взагалі як наш Синод Єпископів ПУКЦеркви в молитовній та національній єдності прославляв Пресвяту Тройцю за великий дар Християнства на Київських землях в 988-ому році, за князювання Св. Благовірного Великого Князя Володимира. Ті, які не могли брати участі, насолодилися Вашим репортажем.

Бажаючи Вам усяких дібр і незмірних благодатей Господніх у Вашій видавничій, редакторській праці, для єдності і добра нашої Єпархії, цілої ПУКЦеркви та Українського Народу,

широ здоровимо Вас у Христі Господі,
з архиєрейським благословенням,

Ізидор
Єпископ

Михайло Лоза

ЩАСЛИВА ІДЕЯ

Маю на увазі ідею, яка зродилася у знаного журналіста й публіциста Василя Дідюка. Зродилася ця ідея вже давно, а стала дійсністю шойно цього, 1988, року. Йдеться про видання своєрідної антології гумору, яку Василь Дідюк охрестив назвою „Смійтеся на здоров'я”. Про процес, який відбувався в часі між виникненням ідеї і її реалізацією,

Василь Дідюк розказав у „Вступному слові” до антології „Смійтеся на здоров’я”. Там читаємо:

„Закінчуючи своє Вступне слово, хочу сказати: вже довгі роки — з різних журналів своїх і чужих, преси, календарів і оповідань, я збирав, записував і перекладав з інших мов все, що відносилось до гумору-сатири. Час-від-часу переглядав зібране, дещо посміявся, відкладав і далі доповнював новим. Ніколи й на гадку мені не приходило, щоб зібране впорядкувати і видати окремою книжкою, хоч був свідомий і часто застановлявся над тим, чому у нас так мало гумористичних видань? Бо властиво побіч С. Руданського „Творів”, їх є дуже мало”.

(Стор. 8)

Василь Дідюк не пояснює, коли і як прийшло йому на гадку надати довголітній праці книжкову форму. Але добре, що так сталося. Такого характеру книжка як „Смійтеся на здоров’я” побажана, потрібна і завжди знайде читача. Тому й видання її — доцільне.

Поміщені у антології „Смійтеся на здоров’я” речі, за своїм — що так скажу — жанром — різноманітні. Є там довгі гуморески, гумористичні вірші, приповідки (забарвлені досить часто гумором), але найбільше — коротких жартів (анекдот). Є розділ із самими карикатурами мистця Всеволода Магаса. Йому належить також і мистецьке оформлення обкладинки. Карикатури займають 29 сторінок книжки, але вони чомусь не пагіновані. Коли б ці сторінки додати до 211 сторінок з текстом, то одержимо точні дані про об’єм книжки. Треба підкреслити, що карикатури дуже вдалі, майстерно виконані. Не зашкодило б було назвати зображених у карикатурах осіб, бо — хоч лиця дуже виразні і, напевно, подібні — то читачі, які не знають людей — як то кажуть — „з лиця”, а тільки з прізвищ, не розумітимуть карикатур.

Не малу кількість ілюстрацій можна знайти і між текстами, але це вже відбитка з джерел, з яких Василь Дідюк черпав тексти.

Антологія „Смійтеся на здоров’я” не позбавлена сатири. Особливо проявляється вона у жартах на тему відносин у СССР і сателітних державах. Ось приклади для підтвердження вище сказаного і для відпруження читача цієї рецензії:

При вступі до партії комісія допитує кандидата:

— Чи брали раніше участь у бандах?

— Ні, ні! Це я вперше...

(Стор. 64)

Або: — Учитель у школі питає дітей: ким кожен хотів бути, якби у нього батьком був Сталін?

Один учень виявив бажання бути героєм Союзу. Інший — маршалом. Ще інший — великим письменником. Тільки один учень сидів мовчки.

— Ну, а ти ж? — спитав учитель.

— Сиротою — відповів учень.

(Стор. 72)

Або: — Біля берлінської стіни бавляться діти. Оце діти із західного боку дразнять дітей, що по східньому боці:

— У вас нема шоколяду!

На це діти зі Сходу:

— А зате ви не маєте комунізму!

Діти із Заходу:

— Якщо захочемо, матимемо комунізм!

Діти із Сходу:

— Тоді не матимете більше шоколяду!

(Стор. 75)

З польського гумору:

Коли до Польщі приїхав король Ляосу, в Варшаві розказували таку вістку:

„Король Ляосу приїхав до короля Хаосу”.

(Стор. 79)

Або: — У Варшаві, на вулиці, зустрічаються два приятелі: один звичайний чоловік, другий — партійний.

— Ти чув новину? — каже безпартійний. — Совети прислали до Польщі три мільйони черевиків...

— А я тобі не казав, москалі — добрі люди! — гукнув обрадований партієць.

— Стривай, дай мені докінчити, — говорить далі безпартійний: — привезли три мільйони черевиків до направи...

*

* *

У антології „Смійтеся на здоров'я” переважають жарти на злободенні теми. І з них можна солідно посміятися:

Прийшов додому вночі п'яний чоловік. Зірвалася жінка з ліжка, підскочила до чоловіка, ляснула по щоці й гукає:

— Кажи, п'яного, будеш ще пити?!

Чоловік мовчить. Жінка попадає в лютя, і лясь — по щоці з другого боку, гукаючи: — Кажи, будеш ще пити?!

Чоловік подивився посоловілими очима й ледве відповів:

— Ну, добре, наливай!

(Стор. 123)

*
* *

— Супружжя внесло в моє життя музику — каже Іван до свого приятеля. — Я навчився грати другу скрипку.

(Стор. 143)

*
* *

У світличці пані каже дітям:

— Як прийде отець і скаже Слава Ісусу Христу, то відповідajte: Слава на віки.

Прийшов отець і каже Слава Ісусу Христу!

Діти відповідають:

— Слава на ВІКЕНД!

Поручаючи цю антологію гумору нашому заголові, послужимось словами її редактора Василя Дідюка:

„Серед нашої сірої буденщини добрий гумор є для нас незаступимою konieczністю щоденного життя й здоров'я”.

(Стор. 5)

Тож придбайте, будь ласка, книжку, читайте її і „Смійтеся на здоров'я”!

Книжка друкувалася у друкарнях „Бескид Графікс” і ОО. Василян, в Торонто. Видавництво: „Овид”. Видано книжку накладом автора.

ВИБАЧАЙТЕ НЕ ПІЗНАВ...

З добрим днем та здоровл'єм вітаю Вас пане писателю і декую Вам за висланий мені Вами написаний такий файний гальманах. Направду сказати жито була мені файна несподіванка. Як, єм розорвав папір і витегнув з него книшку і сам собі не віру. Дивлусі на оправу, а нані якась мені подібна фігура. Думав, думав, і нарешті собі припомнив, чи то не буде той пан жи колись давно приїздив до нас до Готтаві і вчив нас врганізаційної штуки. Ажиби бути безпечним то я покликав свою жену, жиби мені помогла взнати, що то за книшка і хто її написав? Моя жина письменна і на таких справах розумієсі, взела в руку книшку і пальцем мені попід ніс, тай каже: то тумане сліпий, що невидиш такого великого напису на оправі? Я її кажу, що я на напис не дивився, а на фігуру, бо вона мені якась знакома. Знаєш, що ти селепку, ти краще почитай цю книшку то може дечого навчишся, а панови Дідюкови за

Іго труд і роботу напиши кілька файних слів, і подекуй же тебе дурня ще пам'ятає.

А жиби зі жинов не сваритисі то я вже в неї нічо непитався, бо знайте пане ридяхтори жи лиш собі з жонами зайди, то будеш мати. То я єї послухав взев до рук книшку і почав читати, а як читав то по шепоті сміявсі, і думав от як то файно є, що ще в нас такі файні люди ховаються, що можуть щось веселого написати і розвеселити задуманих, що сидуть і пригадують собі як було колись молодим бути. А єк вже дочитавсі до кінця то зачав дивитисі на всі ті фігури, що Вн їх поукладали так файно по рубриці. Багато мені вони знакомі, вігледають як святі гапостоли, лиш клікай на коліна і молисі до них, можи колись щось бідним людем допоможут. Та то нічо, хай вони собі здорові живут, лиш аби нам гріхів не робили, жиби ми за них в пеклі негоріли. А Вам пани редахтори Дідюк бажаю багато здоровлі і довгого життє, жиби сте здорові були і ще одну файну смішну книшку написали тай нам прислали. А типер найщиріші побажання прийміть від Ваших в Готтаві приятелів, як рівнож і від мене і жени моєї, з пошаною до Вас Іванюк.

Пане Іванюк, щиро дякую за „файні” слова, послухав Вас і нову „файну” книшку висилаю Вам, читайте, смійтеся, веселіться і до сто літ мощно держіться!

В жовтні 1988 Божого Року

В.Д.

Йонкерс, 12.8.1988 р.

Дорогий Василю!

Дякую за книжку „Смійтеся на здоров'я”. Можливо, що трохи допоможе мойому захитаному здоров'ю. Я дуже хотів дістати Твої два томи „На Народній Ниві”, але бачу, що канадці вже їх розхапали. Отже добре, дякую бо маю щось із Твоєї творчої продукції. Здоров'ю Тебе і вітаю зі Святами Різдва Христового і Новим Роком, Твій Роман

Чікаго, 12.8.1988 р.

Дорогий друже Дідюк!

Дякую за книжку. Добра. Гумор у життю людини це дуже корисна річ. Це свого рода здоров'я. Людина, як засміється, то лекше на серці, то привітніша та щасливіша. Читаю і сміюсь. Кожного вечора маємо з дружиною приємну лектуру. Гратулюю. Здоров'ю і щиро бажаю Веселих і Щасливих Свят, Степан Голяш.

Джерсі Ситі, 19 грудня 1988 р.

В. Ш. пане Дідюк!

Я Куций Василь пересилаю Вам чек 16 дол. з Вашу дуже гарну й смішну книжку. Бажаю Вам, щастя й здоров'я, щоб завжди були сильні й здорові і дужі, як сталь. Щоб жили й працювали для свого не стомленого народу України, а від себе бажаю, щоб Ви вже у 1990 р. писали книги на нашій українській землі.

Флорида, 4 серпня 1988 р.

Шановний пане Дідюк!

Прошу мені переслати Вашу книжку: „Смійтеся на здоров'я. В залученню 16 дол. Вичитала про неї в „Свободі”. Тішуся появою „радісної” книжки і дякую за великий труд. Знайшовся однак українець, що не нарікає, а сміється.

Остаю з пошаною
Ірина Васинчук

Монтреаль, 17.8.1988 р.

Дорогий друже!

Подивляю Вашу Творчу наснагу й гратуюю. Книжка цікава і актуальна. Очікую інших! До побачення на плянованій зустрічі. Із ширим привітом.

Ярослав Пришляк

Линдгurst, 8.6.1988 р.

Дорогий пане Дідюк!

В листі посилаю готівкою 16 дол. на Вашу книжку „Смійтеся на здоров'я”. Прошу о Ваш авторський підпис і посилайте її ще нині. Я люблю жарти і сміх!... Бажаю Вам всього найкращого на здоров'ю і Многії літа.

Микола Горішний

Вернон, 17 серпня 1988 р.

Шановний пане Дідюк!

Дуже Вам дякую за висилку книжки „Смійтеся на здоров'я”. Почав читати і виджу, що дуже цікава. Я вже навіть гумористом став і в колі знайомих переповідаю жарти. Виходить досить добре, очевидно мені так здається. Остаюсь з належною пошаною, М. Петриків

Торонто, 7 серпня 1988 р.

Вельмишановний і Дорогий пане Редакторе!

Щиро дякуємо Вам за дуже цікаву й так потрібну в нинішніх часах книжку, що веселить і кріпить на душі й тілі. Сердечно здоровимо і остаємось з належною до Вас пошаною,

Бєнєші.

Ванкувер, 28.2. 1989 р.

Вельмишановний пане Дідюк!

Щиро дякую за книжку „Смійтеся на здоров'я“, жарти додаються мені коли відвідую мою хвору доньку, бо тоді я бачу ширій усміх на її лиці. Щєраз велике Спасибі!

З ширим привітом, Ольга Гайдимовська

Бруклін, 19.8.1988 р.

Вельмишановний друже редакторе!

Щиро дякую за книжку „Смійтеся на здоров'я“. Я вже прочитав її майже половину. Вона легко читається. Таких книжок нам потрібно більше. Гратулюю і дякую, що не забули за мене. Бажаю кріпкого здоров'я. Вітайте!

Ваш М. Ковальчин

Ванкувер, Б.К. 1 грудня 1988 р.

Високоповажаний пане Дідюк!

Щиро дякую за книжку „Смійтеся на здоров'я“. Вона чудова! З нагоди Різдвяних Свят бажаю всього найкращого і щасливого Нового Року, та дальших успіхів у Вашій праці для добра української справи. Щиро здоров'ю та остаюсь з правдивою до Вас пошаною, Василь Орісік.

Монтреаль, 14.11.1988 р.

Вельмишановний пане В. Дідюк!

Книжку „Смійтеся на здоров'я“ отримав. Щиро дякую. Гумор це вітаміни — до доброго й щасливого життя. Кажуть, як людина сміється, то значить, що життя радісне й щасливе. Щєраз щиро дякую з пошаною до Вас, В. Дмитрів.

Детройт, 2.8.1988 р.

Вельмишановний пане Дідюк!

Сердечно дякую за Вашу книжку, яку я з захопленням прочитала. Я люблю анекдоти, навіть пишучи комусь листа закінчую його якимсь жартом. Я рівнож прошу Вас переслати її моїй подрузі студентських часів. Подаю її адресу. Це буде для неї несподіванка. Рекомендувала Вашу книжку знайомому панові, а він каже „Та пан Дідюк така серйозна людина, а тут бачу він гуморист”. Щераз дякую з пошаною до Вас, О. Гоховська.

Едмонтон, 20.9.1988 р.

Шановний і Дорогий пане редакторе Дідюк!

Сердечно Вам вдячні за книжку „Смійтеся на здоров'я”. Окреме спасибі за присвяту. Підпис автора, для нас це цінність. Вітаємо із появою нової книжки. Цим разом вона відмінна від попередніх і така на часі. Поздоровляємо Вас та бажаємо ще багато творчих сил і не одну цінну книжку видати.

В пошані до Вас,
Оленка і Іван Стадники.

Гамільтон, 25.11.1988 р.

Високоповажаний пане Редакторе!

Щиро-сердечно дякую за Вашу цінну і веселу книжку. Коли жінка почала читати то ми удвох сміялися до сліз. Дякую бо дійсно сміх то здоров'я, для душі і тіла. Бажаю Вам доброго здоров'я та багато сил й охоти до дальшої праці для добра нашого нескореного українського народу. З великою до Вас пошаною

М. Климців

17.8.1988 р.

Слава Ісусу Христу!

Високоповажний пане Дідюк. Щиросердечно гратуюю Вам за це, що Ви — наслідуючи славного Ст. Руданського — видали Вашою мозольною працею цю книжку „Смійтеся на здоров'я”, бо розумний сміх, гумор це найкращий лік на всяке фізичне і душевне горе. Розпука, депресія, утрата надії, утрата віри у Всевишнього — це страшні людські недуги, які навіть провадять до самовбивства. У цьому році матиму 50 літній ювілей мого священства на 82 році життя. Тепер дякую Господеві за все і думаю, що буде мені лекше, коли сміятимусь читаючи Вашу книжку. Обнімаю Вас, цілую і бажаю Вам всього блага, о. Володимир.

Брентфорд, 27 вересня 1988 р.

Вельмишановний друже Дідюк!

Щиро дякую Вам за книжку, бо вона справді є на здоров'я. Наш сеньйор 95 річ — докінчує її читати і не перестає сміятись. Щераз щиро Вам дякуємо, остаємо — з належною до Вас пошаною, В. Вівчарук.

Лондон, 24.7.1988 р.

Вельмишановний Друже Редакторе!

Сердечно Вам дякую за приємну несподіванку — Вашу працю п. з. „Смійтеся на здоров'я”. Радію, що продовжуєте Вашу творчу працю, яка не легка в наших обставинах. Бажаючи Вам дальших успіхів у Вашій праці вітаю Вас і Вашу шановну родину та остаю з висловами правдивої пошани,

С. М. Фостун — головний редактор
„Української думки”

Ошава, 24 липня 1988 р.

Шановний пане Дідюк!

Дуже дякую за Вашу чудову книжку. Сподіваюсь, що Ваша книжка знайде попит. Раджу Вам зробити вечір гумору в осени, де зможете теж розпродати свою книжку.

З глибокою пошаною до Вас,
Віра Ворскло

Суррей, Б. К. 11 жовтня 1988 р.

Дорогий Друже Дідюк!

Щиро дякую за книжку гумору й сатири. Ось саме недавно Ірина захворіла і по кількох днях у шпиталі хотіла щось легкого прочитати, щоби час збігав скоріше. Саме тут і пригодилися Ваші жарти і сатира, а спеціально фейлетон про „Вічного секретаря”. Щирий привіт і подяка від Ірини. З належною подякою, Л. Ковальчук

Торонто, 24 листопада 1988

Шановний редакторе пане Дідюк!

Щиро дякую за книжку, яку отримала „Смійтеся на здоров'я”. Книжка дуже интересна, розвагова, так, що часто підчас читання треба сміятися. Попередні всі Ваші книжки интересні і цікаво їх читати. Бажаю Вам ще багато таких вартісних книжок написати. З пошаною до Вас,
Юлія Оробко

ЗМІСТ

Сторона

У власній справі	4
Слово до читачів	6
Що то є жарти?	8
Степан Руданський	9
Варенікі	10
Помішання мов	10
Нудне про нудярів	13
Тільки для жінок	16
З бородою і без бороди	18
Як Шевченко шукав собі пристановища	19
Наші збори	21
„Гоббі” кол. президента Рейгана	23
Політична пляжа	26
Хай живуть бенкети	28
Підвези мене	31
Анекдоти про письменників, мистців і журналістів	33
І це називається життя?	36
Лист нащадків Криворізьких козаків	37
Віншування Гриця Зозулі	40
Аранжер новорічної забави	40
Діялог з нашим демократом	42
Коломийка	43
Гласність	43
Не буде знати різниці, Самітня	44
Американські коломийки	45
Наші-ваші	45
Кремлівський вертеп у Вашингтоні	46
Патріоти	47
Кум-організатор	47
Український день в Торонті	48
Український котел	48
Водка	49
Самітний, Слово до патріота, Сучасне	50
Побожні побажання, Вершок сваволі, Було колись	51
Руснакам, Українці-емігранти	52

Московська душа	53
Гура патріот, Чуйна медицина	54
На печі	55
Америка	57
Старосвітський гумор, Сохрани мене, Гоподи	58
Польський добробут	59
Собаче нещастя	60
Як у того Мошка	61
Караван, Політична розмова	62
Є у Гриця жінка киця	63
З народної мудрости	65
Золоті думки інших	76
Підсоветський гумор	82
Сміх — це здоров'я!	117
Дещо з чисельних відгуків	238

